

A portrait of Herbert W. Armstrong, an elderly man with white hair and glasses, wearing a dark suit and tie. He is looking slightly to the right. In the background, a globe is visible on the right side.

Han Hadde **RETT**

Husk fem tiår med nøyaktige
forutsigelser av Herbert W. Armstrong

Han Hadde **RETT**

Husk fem tiår med nøyaktige
forutsigelser av Herbert W. Armstrong

INNHOOLD

FORORD

Husk

DEL EN EUROPA

Vårt Finansielle 9/11 Var Profetert!	1
Er en Verdensdiktator i Ferd med å Komme til Syne?	4
Det "Hellige" i Det Hellige Romerriket	12
Vende Tilbake til Flokken	15
Fyre i Ovn Til Krigsmaskinen	18
Europas Latin Angrep	20
Britannia Ble Advart!	23

DEL TO ANGLO-AMERIKA

Amerika Har Vunnet Sin Siste Krig	27
Atlantisk Kløft	32
Skifte av Voktere	35
Fredsbevarende FN Ugjort	38

DEL TRE MIDT ØSTEN

Tidligere og Framtidige
Slagmarker

41

DEL FIRE ASIA

Kongene fra Østen 49

Soloppgang i Østen 54

ETTERORD

Hva Kommer Deretter

HUSK

SÅ RETT FOR SÅ LANG
TID Herbert W. Armstrong forutsa verdensnyheter nøyaktig, i mer enn 50år.

Tiår med nøyaktighet i globale forutsigelser

Mange lesere av bladet *Philadelphia Trumpet* forteller oss at de gjenkjenner det samme budskapet som *Plain Truth* brakte i 52 år, under ledelsen av dets grunnlegger, Herbert W. Armstrong. Abonnenter påpeker til og med likheter i skrivestilen og presentasjonen vår sammenlignet med *Plain Truth* i dets blomstringstid.

Det er en grunn til dette—og det vil bli gjort klart i dette heftet.

Herr Armstrong var en av de mest fremragende religiøse lederne i det 20de århundret. Han ble iaktatt, lest og fulgt av millioner av mennesker over hele verden. Ved hans død i 1986, ble nyhetsbladet han hadde grunnlagt produsert på sju språk; global sirkulasjon toppet seg på 8,4 millioner. (Til sammenligning var sirkulasjonen til bladet *Time* det året 5,9 millioner.)

Hva skjedde med *Plain Truth*? Det er særlig et eksempel som vil forklare dette.

I mer enn fem tiår hadde *Plain Truth* år inn og år ut, under herr Armstrongs ledelse, ropt ut en advarsel på trykk kraftig og konsekvent, om gjenoppvekkinga og samlinga av Tyskland. Det forkynte at Tyskland ville bli den dominerende krafta bak en mektig union av europeiske nasjoner/stater som ville forbigå den russiske blokka, og til og med Britannia og Amerika, i makt og hegemoni. Tenke deg å forutsi dette da Tyskland lå knust etter annen verdenskrig. Men det er det *Plain Truth* gjorde.

Herr Armstrong levde ikke lenge nok til å se at Berlin Muren ble åpnet 9de november 1989, eller at Tyskland ble forent 3 år senere. På den tida hadde imidlertid en forbløffende ting funnet sted—de som tok over publiseringen av *Plain Truth* etter herr Armstrongs død i 1986, hadde fullstendig forandret dets redaksjonelle politikk!

Her er det som utgiverne av *Plain Truth's* "moderne utgave" skrev om den verdensrystende begivenheten i 1989: "Mens vi fulgte de bemerkelseverdige nyhetene om åpningen av Berlin Muren, mottok vi uventet en telefonsamtale fra en nyhetsstasjon i Seattle. Nyhetsdirektøren var vel kjent med programmet *Morgendagens Verden* og det faktumet at Kirken i mer enn 40 år hadde forutsagt gjenforeningen av Europa i en eller annen form. Han ba om kommentarer på lufta, om Kirken trodde at åpningen av Muren var begynnelsen på profetiske begivenheter i endetiden.

"Vi svarte at det var FOR TIDLIG å gi en slik uttalelse ..."

"Nyhetsdirektøren var SKUFFET OVER at vi ikke ville erklære dette for å være den absolutte begynnelsen på endetids-begivenheter, men det var interessant at han sa at det Kirken har forutsagt fra Bibelen, var bemerkelsesverdig nær det som synes å skje" (Guds Verdensvide Kirke, *Pastor Generals rapport*, 21te november 1989; våre ettertrykk.)

En slik svak vurdering av de dramatiske hendelsene rundt fallet til Berlin Muren, var forbløffende for langtidslesere av *Plain Truth*. Bladet hadde mistet visjonen sin, grunnen for dets eksistens! Det begynte raskt å fornekte dets redaksjonelle arv med modig og åpenhertig å forutsi hendelser—grunnet på fundamentet av "det profetiske ord, som dere gjør vel i å akte på" (2 Peter 1:19). Leserne falt raskt fra. Snart sto utgiverne ovenfor en økonomisk krise etter som donasjonene fra abonnentene forsvant. Lesere og støttespillere av herr Armstrongs flaggskipblad forsvant som fluer.

En gang hadde disse leserne hatt en visjon—en visjon om virkeligheten, som ga dem en tro på framtida. Millioner av lesere av *Plain Truth* som så på fjernsynet at Berlin Muren falt, finkjemmet forgjeves sidene i *Plain Truth*, mens de lette etter et perspektiv over den neste begivenheten som ville fremskynde oppstandelsen av den europeiske makta, slik herr Armstrong hadde profetert.

Mange av disse tidligere leserne av *Plain Truth* er nå blant de mange hundretusen som mottar the *Trumpet*.

Vi startet the *Trumpet* i 1990 med et veldig lite budsjett, en håndfull abonnenter og et mål: å starte opp der herr Armstrong hadde stoppet opp.

I Åpenbaringen 10:11, ga Gud en av tjenerne Sine et oppdrag om å "profetere igjen." Den ordren, hvis du forstår sammenhengen, åpenbarer behovet for det arbeidet som vi gjør i dag. Herr Armstrong hadde et mektig profetisk arbeid. Men så ble det arbeidet tragisk nok, revet ned—og Gud måtte reise opp en annen organisasjon for å gjøre det arbeidet igjen. Arbeidet vårt er grunnet på det Gud lærte gjennom herr Armstrong og hva Han lærer i dag. Vi følger det herr Armstrong gjorde, og bygger på den samme forståelsen som han hadde.

Dette heftet er et tilbakeblikk på røttene våre. Staben vår har sett tilbake gjennom tiår av gamle nummer av *Plain Truth*, for å se etter tydelige forutsigelser. Deretter sammenlignet vi disse profetiske uttalelsene med hva som virkelig skjedde, eller som skjer nå, på verdensarenaen.

Resultatet var forbløffende. Det fullstendige antallet av profetiske uttalelser gitt av herr Armstrong og det redaksjonelle laget hans, og nøyaktigheten deres, VIL FORBLØFFE DEG. Dette heftet er på ingen måte grundig. Men det gir et temmelig godt bilde av hva *Plain Truth* handlet om i mer enn 50 år.

Det er en bemerkelseverdig historie som det er virkelig viktig å huske. Dette lengre sporet med nøyaktige forutsigbare analyser som er nedtegnet, skulle bygge opp troen vår på vissheten av Bibelske profetier.

Gud har av flere viktige grunner åpnet opp forståelsen vår om disse hendelsene, på forhånd. Det er opp til oss å ta fordelene av det.

DEL EN

EUROPA

Vårt Finansielle 9/11 Var Profetert!

Et samlet Tyskland vil dominere et hellig romersk imperium som snart vil gjenoppstå! Det var Herbert W. Armstrongs nøkkelprofeti som han forutsa, allerede mens flammene fra Den annen verdenskrig ulmet midt i de knuste steinene av de tyske byene. Oppstandelsen av disse Tyskledede ”Forente Stater i Europa,” som han kalte det, ville *øyeblikkelig* gå forut for de katastrofale begivenhetene som Kristus diskuterer i Matteus 24.

Herr Armstrong leverte *konsekvent og detaljert* forutsigelsene sine for Europa i tiår, Han sluttet aldri med å sende dette advarende budskapet før ved sin død i januar 1986.

For å gjøre det kortfattet: Herr Armstrong advarte om at *en massiv økonomisk krise, med senter i Amerika, ville bølge ut over hele verden*—og ville anspore oppstandelsen av den sjuende og siste oppstandelsen av Det hellige Romerriket.

I lys av nåværende begivenheter, er den forutsigelsen virkelig imponerende – for ikke å nevne det ufornekkelige testamentet om herr Armstrongs makeløse forståelse av bibelprofetier.

BEVISET

I mars 1964, skrev herr Armstrong et brev som diskuterte de katastrofale økonomiske tilstandene, som ville plage U.S. og Britannia i endetiden. ”Hvis dollaren blir devaluert, vil det nesten sikkert resultere i inflasjon,” skrev han, ”og eventuelt føre til *økonomisk kollaps* for De forente stater” (medarbeiderbrev, 26te mars 1964; vårt ettertrykk gjennom hele).

Han fortsatte, mens han refererte til slike profetier som de i 3 Mosebok 26 og 5 Mosebok 28: ”De av dere som virkelig **TROR** på profetiene i Bibelen, **VEI** at det er profetert at et slikt økonomisk kollaps vil skje! ... Vi har vist hvordan Gud profeterte at en virkelig handelskrig vil begynne, mot De forente stater og Britannia—og hvordan

HISTORIEN GJENTAR SEG

Herr Armstrong skrev at Hitlers skrekkelige tyske oppsving ikke var en engangsbegivenhet.

den nasjonale økonomien vår vil vakle, og deretter kollapse!” Husk, dette var i 1964.

I løpet av de neste 20 åra, ble forutsigelsene til herr Armstrong til og med mer spesifikke. I

1984, skrev han at en *massiv bankkrise i Amerika* ”kunne plutselig resultere i å utløse at europeiske nasjoner ville **FORENE SEG TIL EN NY VERDENSMAKT**, større enn enten Russland eller U.S. Det kunne videre, forårsake at Den Store Trengselen vil komme plutselig. Og det vil raskt lede til Kristus’ andre komme, og slutten på denne verden slik vi kjenner den” (Medarbeiderbrev, 22dre juli 1984).

I august det året, forklarte han hva som ville fremskynde antennelsen av den atomkatastrofen som blir beskrevet i Matteus 24. ”Nå hører vi om en snart kom-

EN MASSIV BANKKRISE I AMERIKA

”KUNNE PLUTSELIG RESULTERE I Å UTLØSE AT EUROPEISKE NASJONER VIL FORENE SEG TIL EN NY VERDENSMAKT STØRRE ENN ... U.S.”

MEDARBEIDER BREV, JULI 1984

mende atomvinter i nyhetene,” skrev han. ”Atomeksplosjoner vil produsere en sky som vil dekke Jorda, og gi oss en atomnatt. Sola vil ikke komme igjennom. Avlingene vil ikke vokse. Milliarder vil bli drept av atomeksplosjonene. De som blir igjen vil sulte. ... Dette er ikke et rop om ulv, ulv! Det står i Bibelen! Det er virkelig! Og ... ØKONOMISKE KRISER TRUER MED Å FORÅRSAKE DETTE ...” (Medarbeiderbrev, 23dje august 1984).

Den økonomiske krisa slo til høsten 2008.

AMERIKAS FINANSIELLE 9/11

Dagene omkring 11te september 2008 er nå beryktet. Hastigheten som så mange av Amerikas mest prestisjetunge, finansielle institusjoner kollapse med, har blitt etset inn i sinnene til den amerikanske befolkningen. Den katastrofale uka representerte i virkeligheten et drastisk vendepunkt i den finansielle makta til U.S. Hva som er igjen, er et gapende krater i nasjonens nå miskrediterte økonomiske kjerne. Amerikas økonomi vil aldri komme seg helt igjen fra det som i alt vesentlig var en massiv krise i bankvirksomheten.

”Nasjonen er sterkt grepet av den verste finansielle krisa siden den Store Depresjonen,” skrev *New York Times* 21ste september 2008. ”Før ... finansministeren,

formannen i Reserveforbundet og lederne i Capitol Hill erklærte intensjonen å overta uerholdelige fordringer, gled prognosene for det amerikanske finansielle systemet fra dystert til POTENSIELT APOKALYPTISK.”

Dette utløste en større økonomisk nedgang i Amerika som raskt spredde seg globalt. Noen kalte det til og med en depresjon. Millioner av arbeidsplasser gikk tapt. I løpet av resten av året og i 2009, var det mer enn 140 banker som feilet, bare i U.S. Med en kraftanstrengelse for å prøve å snu ting rundt, følte U.S. regjeringen seg tvunget til å sprøyte inn billioner av dollar i redningspakker og kausjoner, og bebyrde en økonomi som allerede var gjennomsyret av gjeld, enda ytterligere.

Hendelsene i september 2008 ga et dødsstøt til Amerikas rykte som en stabil, økonomisk supermakt. ”Det ser virkelig ut som om fundamentene for U.S. kapitalismen har blitt knust,” observerte den tyske dagsavisa *Der Spiegel*. September 2008 var et betydeligere vendepunkt enn 11te september 2001! Det var en skingrende kunngjøring til verden at det *amerikanske, økonomiske systemet* hadde PASSERT PUNKTET FOR INGEN VEI TILBAKE.

Legg merke til denne nøyaktige forutsigelsen fra en utgave av *Plain Truth* i 1983. Etter et økonomisk toppmøte i G-7, bemerket det ”akkurat hvor viktig tilliten til Amerika er for stabiliteten til hele den vestlige verden.” En krise angående tilliten til Amerika var forutbestemt å ha dramatiske globale forgreninger, så det—en forutsigelse som ble bevist å være fryktelig sann, rett foran øynene på oss. Deretter ga denne artikkelen denne, *mer spesifikke* bemerkningen i tillegg: ”Manglende tillit til Amerikas lederskap vil til sist føre til et *skille mellom veiene* til De forente stater og Vest Europa ...”

Uunngåeligheten av denne sjokkerende transatlantiske splittelsen, er rikelig klar i bibelprofetier. Likevel, innsikten om at dette ville bli fremskyndet av omveltninger innen U.S., som ville ødelegge global tillit, er bemerkelsesverdig. Og den økonomiske nedgangen i september 2008 oppfylte denne forutsigelsen med helt forbløffende nøyaktighet. Der det rystet Amerikas rykte, fremskyndet det en svært annerledes serie med hendelser i Europa.

Europa tok det som et tegn på at de måtte forene seg raskt, og deretter overta vakuuet som hadde blitt skapt av Amerikas vakkende finansielle system.

EUROPA REISER SEG

Innen 14 måneder etter hendelsene i september 2008, hadde alle de 27 medlemmene i Den europeiske unionen ratifisert Lisboa Traktaten. Innen desember 2009, hadde EU konstitusjonen trådt i kraft, og effektivt smidd EU inn til en imperial makt.

Som du har lest tidligere, DETTE VAR AKKURAT HVA HERR ARMSTRONG HADDE FORUTSAGT VILLE SKJE!

Den tyske finansministeren Peer Steinbrück summerte opp det europeiske synspunktet i oktober 2008 da han uttalte at "opphavet og tyngdepunktet til problemet ligger klart i U.S." Den tyske kansler Angela Merkel og den franske presidenten Nicolas Sarkozy var enige, og gjorde begge klart at de trodde at den globale finansielle krisen var *Amerikas feil*. Pave Benedict XVI stilte seg også på europeernes side med sin stemme. I det pavelige rundskrevet i juli 2009, sluttet han seg sammen med koret som ropte på en *ny verdens finansorden*, uavhengig av U.S.

Smuldringen av Amerikas finansielle system etterlot verden med få valg. De nye oppgående kreftene i Asia var for nye og utestet. Investorer var uvillige til å stole på kommunist Kina. Det ble fort klart at det bare var et godt alternativ til Amerika: **EUROPA!**

Det var ikke lenge før Europas behov for strammere kontroll over global økonomi resulterte i håndgripelige aksjoner. På det økonomiske toppmøtet i G-20 i november 2008, diskuterte verdens mektigste økonomier opprettelsen av internasjonale forsamlinger for regulering av

globale finanser. Europa, som dominerer G-20, kom raskt fram i fremste linje av bevegelsen for å reformere verdens finansielle system.

"EUROPA BEVEGER SEG RASKT FOR Å OVERHALE DET GLOBALE FINANSIELLE SYSTEMET i kjølevannet av den økonomiske krisen, presse igjennom nye mål og forslag for andre, noe som kunne pålegge på Amerika og andre firmaer, med utgangspunkt langt utenfor dets grenser bemerkelsesverdige restriksjoner," observerte *Washington Post* 13de juni 2009.

"Europeerne er nå i front, for eksempel, med å sette strenge, nye normer for opplysningsbyråer og risiko ledelse i firmaer som selger pantelån, som er bakket opp med sikkerhet," fortsetter *Post*. "Europa har også grepet

initiativet med å utvikle nye regler for å kontrollere hedge fond mens de presser seg framover denne uka med planer om å skape to nye mektige reguleringsbyråer i Europa, i følge analytikere og kontrollører."

Europas stadig voksende nett av regler og reguleringer vil ha en større innvirkning på Amerika, noterte *Post*: "Kampanjen tvers over Atlanterhavet har globale implikasjoner, delvis i stor grad fordi til og med firmaer basert i *De forente stater kan bli tvunget til å følge Europas strengere regler.*"

Noen av de skarpsindigste tenkerne i Amerika så hva som skjedde og begynte å gi uttrykk for sin uro. "Vi er veldig bekymret, for å si det rett ut," sa Andrew Baker, administrerende sjef i Administrasjonsforeningen for Alternative Investeringer. "DERE HAR EN SITUASJON DER ANDRE LAND KAN BLI PRISGITT DEN VEIEN EUROPA TAR" (sammesteds).

Hastigheten som Europa beveget seg med var utrolig. En "ny maktbalanse" blir utarbeidet i Europa, rapporterte den uavhengige nyhetsorganisasjonen EurActiv.

"Frankrike og Tyskland utfordrer åpenlyst regelen med at City i London er Europas hovedsenter for økonomi, og er ivrige etter å se Paris eller Frankfurt som mektige finanssentre i et nytt, mer regulert globalt system (31ste juli 2009).

I dag er denne trenden som ble utløst høsten 2008, i full sving: Amerikas nærvær, makt og velstand vansmekter, mens Europa vokser for å fylle tomrommet!

HVORDAN KUNNE VI HA VISST?

Gå tilbake og les forutsigelsene som ble gjort av herr Armstrong om foreningen av Europa, reisningen av en europeisk supermakt, og hendelsen som ville sette alt dette i bevegelse. Husk: Herr Armstrong fremsatte disse uttalelsene mens Det sovjetiske imperiet fullstendig dominerte Øst Europa, og Tyskland var fortsatt delt i to. Selv Den europeiske unionen eksisterte ikke før nesten et tiår senere. Likevel forutsa herr Armstrong klart framtida til Europa, og forklarte til og med at finansielle kriser ville bidra til at det ville reise seg til en supermakt.

HVORDAN KUNNE VI HA VISST?

Herr Armstrong stolte på det apostelen Peter kalte "det profetiske ord, som dere gjør vel i å akte på" (2 Peter 1:19). Han hadde 100 % tro på Bibelen som Guds Ord, at det var Guds sinn på trykk. I mer enn 60 år studerte han, meditererte og erklærte det som Guds klare Ord. Hvordan var han så godt informert særlig om Europa? Han studerte slike profetier som de i Daniel 2 og 7, og Åpenbaringen 13 og 17, som forutsa disse begivenhetene.

Deretter, noe vi er takknemlig for, skrev herr Armstrong ned de sannhetene som Gud hadde åpenbart. I tiår nedtegnet han dem i artikler og hefter, og han diskuterte dem foran titalls millioner på fjernsynsprogrammet hans, *Morgendagens Verden*. Han ønsket å dele den forståelsen som Gud ga ham.

For å lære mer om den sjuende og endelige oppstandelsen av Det hellige romerske riket etter økonomisk elendighet har forårsaket dette, fortsett å lese!

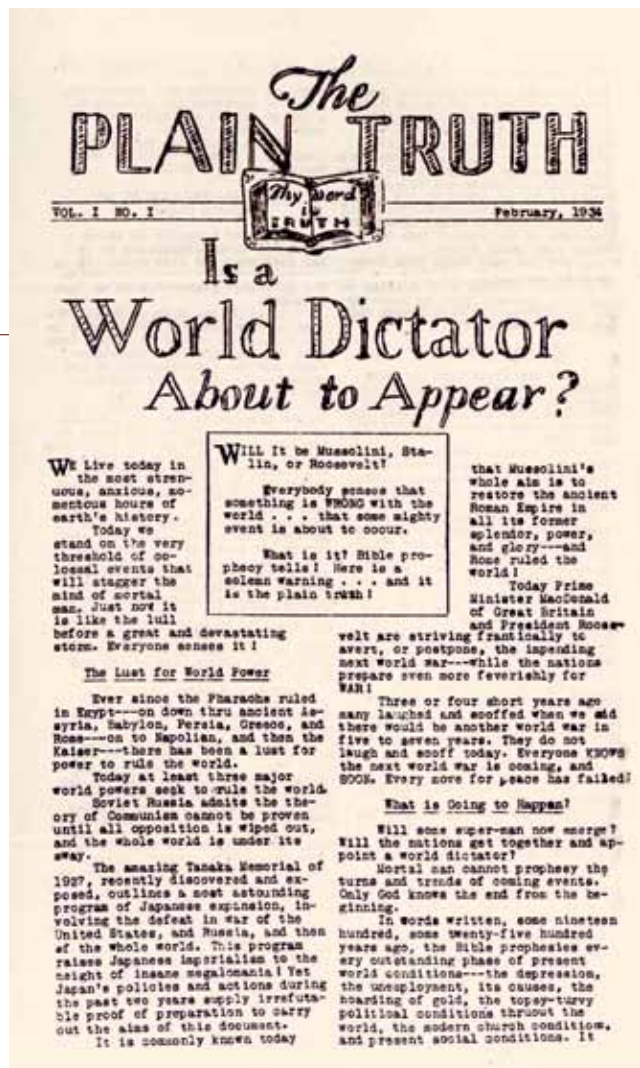
Er en Verdensdiktator i Ferd Med å Komme til Syne?

Denne overskriften fanget oppmerksomheten til en håndfull lesere av den første utgaven av verdens, den gang nyeste aktuelle blad, helt tilbake i februar 1934. Mer enn sju tiår senere, kaster vi et tilbakeblikk på mange av forutsigelsene som ble gjort av bladet *Plain Truth* og dets grunnlegger, Herbert W. Armstrong, og finner sikker nøyaktighet i forutsigelsen av begivenheter som leder til reisingen av den nåværende Europeiske Unionen, til global dominans.

Med alle de globale begivenhetene og sosiale, økonomiske og religiøse temaene som blir dekket i *Trumpet* bladet, er det en nøkkelløpnbarende verdensbegivenhet, som det har undersøkt inngående, fra dets tidligste utgave. Det er den samme begivenheten som var i overskriften på den første utgaven av *Plain Truth* i februar 1934. Det er i virkeligheten en nyhetshistorie som begynte å utfolde seg tilbake i år 31 f. Kr, med reisingen av Romerriket.

I en allegori som assosierer Romas sju høyder med sju suksessive regjeringer, eller oppstandelser av Romerriket, erklærer Åpenbaringsboken: "De er også sju konger. De fem er falt. Den ene er nå. Den andre er ennå ikke kommet, og når han kommer, skal han bare bli en kort tid" (Åpenbaringen 17:10).

Fram til begynnelsen av tidlig i 30-åra, da *Plain Truth* ble født, forble de fleste blinde for betydningen av orda i denne profetien. Da herr Armstrong begynte å publisere dette ekstraordinære bladet, hadde betydningen likevel blitt stjerneklar for ham.

TI NASJONER, EN REGJERING

Herr Armstrong skrev i 1934 om begivenheter som har skjedd—et forent Europa—og begivenheter ennå i framtida—en lynkrig fra det "hellig" Romerriket.

Herr Armstrong visste at den bibelske boka Åpenbaringsboken var gitt fra dens Forfatter ikke for å bli gjemt, men heller "skulle vise... det som snart skal skje" (Åpenbaringen 1:1). Så det var slik denne unike mannen—som i sine senere år assosierte med konger, prinser, statsministere, presidenter og ledere av nasjoner over hele verden—kom til å se de fem "kongene" nevnt i Åpenbaringen 17:10 symboliserte fem oppstandelser av Romerriket under ledelse av det romerske pavedømmet, som hadde

forekommet inn til den tida. Disse ”oppstandelsene” av de romerske imperiene under suksessive lederskap av Justinian, innsatt som keiser i år 554 e. Kr; Charlemagne (Karl den Store for tyskerne), kronet i år 800 e. Kr; Otto den Store i år 962 e. Kr; Charles V (begynnelsen på Habsburg dynastiet) i 1530; og Napoleon, som kronet seg selv til keiser i 1804.

Men forutsigelsen i Åpenbaringen 17:10 refererte til en oppstandelse av Romerriket som eksisterer på selve den tida, da den mystiske visjonen av Åpenbaringsboken først ville bli forstått: og ”Den ene er.” Herbert W. Armstrong kom til å se at dikteren Benito Mussolini var den *ene* som *er*, på den tida, i 1930åra, før og på begynnelsen av annen verdenskrig. (For en grundig forklaring av denne profetien, be om det gratis heftet vårt *Daniel—Endelig Åpenbart*.) I en av de siste artiklene hans, som kom i bladet *Plain Truth* etter hans død, reflekterte herr Armstrong: ”I 1929 arrangerte Mussolini en overensstemmelse mellom pave og stat, med pavedømmet. Deretter rundt 1935, erklærte Mussolini, etter at han hadde forent Etiopia, Eritrea og italiensk Somalia til Italia, at dette var reetableringen av Romerriket. Jeg annonserte nyhetene om denne ... oppstandelsen på radio selv, på den tida” (*Plain Truth*, mars 1986).

Herr Armstrong viste også til at den ”ene” som ”er” var Mussolini på den tida i profetien, eller Hitler/Mussolini aksen (oktober 1962, *Plain Truth*).

Innen konteksten i apostelen Johannes’ visjon om en sekvens med sju oppstandelser av Romerriket, etterlot nederlaget til denne svake sjettede oppstandelsen av de vestlige allierte styrkene, en siste oppreising å komme: ”Den andre” som ”ennå ikke er kommet.”

Husk på at herr Armstrong kom til denne forståelsen minst fem år før fiendtlighetene brøt ut mellom Aksemaktene og De vestlige allierte i 1939. Faktisk forsto han, tilbake i 1927, klart betydningen av store profetiene for vår tid i dag, innholdet i bøkene av Daniel og Åpenbaringsboken!

ROMERRIKETS OPPSTANDELSE

Herr Armstrong skrev et brev til leserne av *Plain Truth* 24de juli 1983, der han pekte på at: ”Den aller første utgaven av bladet *Plain Truth* kom til syne i februar 1934—for akkurat 50 år siden minus seks måneder. Artikkelen begynte på forsida med å advare om at et oppstått ’hellig Romerrike’ i Europa ville plutselig komme til syne—en union av 10 nasjoner i Europa under en regjering, med en forent militærstyrke. I 50 år har jeg ropt ut til verden om Bibelprofetier om disse kommende ’Europeiske forente stater’—EN NY FORENT SUPERMAKT MULIGENS MEKTIGERE ENN ENTEN SOVJETUNIONEN ELLER DE FORENTE STATER!”

Gang på gang pekte herr Armstrong og mange skribenter som tjente i staben til *Plain Truth*, under hans

administrasjon, på begivenheter som ledet til den uunn-gåelige oppreisingen av et *europæisk fascistisk forbund*, under åndelig innflytelse av Vatikanet, som ville oppstå og til og med passere U.S. og Britannia kommersielt, økonomisk og, til sist, *militært*. Herr Armstrong profeterte dette før Den annen verdenskrig. Mens slaget om Britannia raste som verst, fortsatte han å forutsi dette. Da Tyskland lå beseiret, knust til støv under stormangrepene fra styrkene til Det britiske samveldet og Amerika, fortsatte han likevel å erklære den framtidige oppstandelsen av Tyskland, destinert til å dominere en europeisk sammenslutning som ville bli den siste oppstandelsen av Det hellige Romerriket. Helt inntil den siste preken hans som han ga mot slutten av år 1985, fortsatte herr Armstrong å profetere kraftig om disse begivenhetene.

”BIBEL [PROFETIER] OM DISSE KOMMENDE ‘EUROPEISKE FORENTE STATER’—EN NY FORENT SUPERMAKT MULIGENS MEKTIGERE ENN ENTEN SOVJETUNIONEN ELLER DE FORENTE STATER!”

ABONNEMENT BREV, JULI 1983

Les de følgende utdragene som er tatt ordrett fra bladet *Plain Truth* gjennom 52 år, under ledelsen av dets grunnlegger. Les—og la deg forundre. La deg forundre over den langsiktige visjonen til en mann som for mer enn 70 år siden, profeterte om en større begivenhet som i dag plutselig har blitt en nåværende realitet: den sjuende og siste oppstandelsen til Det hellige Romerriket!

Dette er *levende profeti*—ubrytelig, uforanderlig *profeti* om uunn-gåelige begivenheter, som nå kommer til et *plutselig klimaks rett foran øynene på oss!*

Mindre enn 10 år etter Den annen verdenskrig, underbygde herr Armstrong påstandene sine fra før krigen om at en tysk oppstandelse ville føre til et forent Europa. ”I februar 1945—bare noen få måneder før krigen var slutt—annonserte president Roosevelt og statsminister Churchill den forente amerikanske/britiske politikken for Tyskland. Dette var alvorsfull politikk og en advarsel for framtida. Lytt.

”Sitat: ’Det er den urokkelige hensikten vår å ødelegge tysk militarisme og nazisme, og sikre oss at Tyskland aldri igjen vil bli i stand til å forstyrre verdensfreden. Vi er fast bestemte på å avvæpne og oppløse alle de tyske bevæpnede styrkene; en gang for alle bryte opp den tyske generalstaben som gjentatte ganger har klekket ut oppstandelsen av tysk militarisme ... ’Og nå, litt mindre enn ni år senere, se synet av Washington og London som enhver mulig diplomatisk anstrengelse, bakket opp med amerikanske dollar, for å gjøre to ting: skape et europeisk forent stater, og å gjenoppkruste Tyskland” (*Plain Truth* november/desember 1954).

Med Europa nesten gjenoppbygd gjennom den massive hjelpen fra U.S. Marshall Planen, men fortsatt *splittet*,

forutsa herr Armstrong i det samme nummeret av *Plain Truth*: ”Tyskland vil uunngåelig dukke opp som leder av et forent Europa. Det vil kreve noe bindende åndelig makt for å vekke denne tilliten—å fjerne denne engstelsen—og denne bindende åndelige makta må reise seg opp fra innsiden av Europa!

”Hele Europa er i virkeligheten klar—de bare venter på en leder som vekker tillit. ... Den mannen er der et eller annet sted” (sammesteds).

Disse sitatene som er tatt fra bladet *Plain Truth* i 1954, inneholder essensen av en av de mektigste profetiene i Bibelen—en profeti herr Armstrong i høyeste grad hadde tillit til at det ikke var til å unngå at den ville bli oppfylt. Det er en profeti som dreier seg om ”Tyskland ... som leder av et forent Europa,” en ”åndelig bindene makt,” og en ”leder som vekker tillit.” Denne profetien har nå kommet så langt i dens oppfyllelse, at den raskt vil bli dokumentert historie i det andre tiåret av det 21ste århundret!

”ROPET OM EN POLITISK UNION I EUROPA VIL BLI HØYERE OG OM IKKE LENGE VIL VI SE AT FELLESMARKEDET UTVIKLER SEG TIL ET EUROPEISKE FORENTE STATER.”

PLAIN TRUTH, SEPTEMBER 1967

TYSKLAND LEDER EU

”Til og med under Den andre verdenskrig, mens de allierte bombeflyene hadde det travelt med å slå Tyskland til en knust, naken stein, advarte herr Armstrong lytterne og leserne sine om at Tyskland ville reise seg igjen! De trodde ikke på det.

”SE RUNDT DEG NÅ!

Var advarslene fornuftige? Var de sanne? Har det hendt?” (*Plain Truth*, februar 1957). Slik ble utfordrende spørsmål stilt av en skribent i *Plain Truth*, 12 år etter Tysklands nederlag i Den andre verdenskrig.

Innen midten av 1960åra, da det mest synlige initiativ av forbund i Europa fortsatt var innen kjøp og salg, hadde *Plain Truth* allerede bemerket et voksende press innen Fellesmarkedet for politisk samhold. ”Ikke desto mindre hvis 300 millioner europeere var forente og kunne snakke med en stemme, ville det overgå en hver makt i verden i dag ... Det er en ting du kan regne med. Det er i virkeligheten så sikkert at du kan stole på det: Ropet om en politisk union i Europa vil bli høyere og om ikke lenge vil vi se at Fellesmarkedet utvikler seg til et Europeiske forente stater. Du vil ikke måtte vente lenge!” (september 1967).

En av senior skribentene for *Plain Truth* i 1970åra skrev: ”I nærmere 30 år har bladet *Plain Truth* og kringkastningen *Morgendagens Verden* fortalt verden at Europa ville forene seg—at et Europeisk forente stater var så sikkert som morgendagens soloppgang” (februar 1970).

I 1973, da England sluttet seg til Fellesmarkedet, skrev Herbert Armstrong: ”Fire år før Adolf Hitler styrte

verden inn i Den andre verdenskrig, kom det ut en artikkel i *Plain Truth*, juli 1935. Den artikkelen kunne ha blitt oppsummert ved denne setningen som var i den: ”Ut av det nåværende Italia vil det bryte fram en reinkarnasjon av det en gang så store og mektige Romerriket, ved en allianse av 10 nasjoner innen dets territorium.”

”Bibelprofetier åpenbarte at dette imperiet ville starte som en økonomisk bevegelse—som ville bringe en æra med usedvanlig velstand til Europa. Det begynte i mars 1957, da seks land—Vest Tyskland, Frankrike, Italia, Belgia, Nederland og Luxemburg—signerte Roma traktaten, og skapte Fellesmarkedet. ... Hvordan visste jeg, så langt tilbake som i 1927, at disse kommende Europeiske forente stater ville oppstå—i vår tid? Jeg visste det fordi jeg så at det var tydelig åpenbart i bibelprofetier” (mars 1973).

Deretter i 1980, mens han ventet seg oppbyggingen av det østre benet av det imperiet, ni år før Berlin muren falt, erklærte herr Armstrong: ”Det ser nå fullstendig gjen-

nomførelig ut at Jugoslavia kan bli inkludert i dette oppstandne ROMERRIKET. Også Polen og Romania, fødeegnen til paven, og muligens Ungarn. Legg til Østerrike, Tyskland, Italia, Spania, Portugal og

Frankrike. Det vil bli en sammenslutning av 11 nasjoner generelt i området til det middelalderske Romerriket i det NYE FORENTE EUROPA. Holland, Danmark, Norge og Sverige vil antageligvis ikke bli inkludert [I de endelige 10]. Men Irland vil kanskje. England vi ikke! ...

”Jeg har forutsagt dette oppstandne ROMERRIKET offentlig helt siden februar 1934! Nå kan det PLUTSELIG komme sammen, RASKT!” (medarbeider brev, 10de juni 1980).

Innen 1999, hadde Fellesmarkedet (som da besto av 16 nasjoner) en ny tittel, Den europeiske union, 1992 Maastricht traktaten hadde utvidet Fellesmarkedet til en politisk og økonomisk union, nøyaktig slik herr Armstrong hadde profetert. Dette åpnet veien for en ny tysk selvsikkerhet.

Under overskriften ”Tysklands Jag Mot Europas Forente Stater,” rapporterte *Weekly Telegraph* i 1999: ”Tysklands nye rød/grønne ledelse har avslørt planene sine om et føderalt Europa, bygd like i hælene på euroen som nylig har startet. Bevegelsene vil fyre opp under euroskeptisk frykt for at pengesammenslutningen bare var et steg på veien mot et Europas forente stater. ... Tyskland ønsker å utnytte bevegelsen til euroens fødsel til å sette Europa bestemt på veien mot en føderal framtid” (20-26 januar 1999).

Innen 2004, var alle de supplerende nasjonene som herr Armstrong hadde forutsagt ville slutte seg sammen med det europeiske samlingsprosjektet—Østerrike, Polen, Romania og Ungarn—medlemmer av EU, og betydelige bevegelser for å innta Balkan hadde rykket en etappe fram.

Tyskland var, og forblir, den fremste drivkraften i alle disse anstrengelsene. Imidlertid, for å fordrive enhver ide

om at de kan ha ekspansjonistiske intensjoner, har Tyskland for det meste tatt disse initiativene under et skalkeskjul av å være for det felles beste for Den europeiske unionen.

Plain Truth summerte opp dette påskuddet for mange år siden, med disse ordene: "Denne virkeliggjøringen forklarer hvorfor Vest Tyskland har prøvd så hardt, så lenge å bringe fram gjensidig fellesskapposisjoner på en front etter den andre. I tillegg, ved alltid å forsvare felles europeisk sak, er de mindre mistenkt for å ha nasjonalistiske motivasjoner. Når alt kommer til alt er ikke Den andre verdenskrig så fjernt i fortida" (oktober 1976).

Men, etter Tysklands første "baby boom" kanslere - Gerald Schröder, etterfulgt av Angela Merkel—kom til makta, har alt dette forandret seg. Tyskland kan ha et ministerium med nykomlinger som står til rors i regjeringa nå, men tyske institusjoner har blitt bemannet på senior nivå i mer enn 60 år av dets massive etterkrigsvekst, av den eldre garde som støttet Hitlers Tredje Rike!

"Hvor er geopolitikerne, advokatene, dommerne, lærerne, fredsdommerne, politimennene, de unge forretningsmennene, medlemmene av de mange greinene av de væpnede styrkene, de tidligere medlemmene av Hitler Ungdommen, partiarbeiderne, industrifolkene som støttet Hitler fullt ut, propagandistene, agentene fra den femte kolonne—og alle de andre?" spurte *Plain Truth* i desember 1963. "Enkelt. De er tilbake akkurat der de pleide å være! I dag er for eksempel 60 PROSENT av advokatene, dommerne, de sivile tjeneste arbeidere, borgermestere og fredsdommere i en stat av Bayern kjente tidligere nazister.

"Nesten ALLE toppindustrifolkene i Ruhr er tidligere nazister. Medlemmer av den nåværende regjeringen—inkludert CDU—er kjente, tidligere nazister med medlemskort."

Den Kristen Demokratiske Union (CDU) dominerte den tyske førkrigspolitikken i 33 år. Den er bastionen til tysk korporatisme og tyskstil konservatisme. Nå er det åpenbart at CDU fikk støtte av et sofistisert system av illegale fond via bidrag fra Tysklands korporativ og industri moguler—mange av dem, uten tvil, de samme tidligere nazistene "med medlemskort."

Det er ikke lenger en enslig stemme som roper ut en advarsel om de drastiske og uunngåelige resultatene

TIDLIG VARSLINGSSYSTEM

Herr Armstrong, med støtte av sin hustru, slo alarm om Britannias absorpsjon inn i Europa.

av dumheten til Britannia og U.S., med å finansiere og oppmuntre oppstandelsen av et samlet Europa. Noen drevne politikere har ropt ut den samme advarselen. Den tidligere britiske statsministeren Margaret Thatcher har vært en av dem. "I går kveld angrep Baronesse Thatcher heftig planene om en europeisk forsvarsstruktur, og sa at det ville true NATO og kunne hjelpe til med å skape en europeisk superstat ... Hun satte jaget mot et eget europeisk forsvar på samme nivå som felles europeisk valuta, i det hun tok det usedvanlige skrittet å angripe britisk regjeringspolitik fra utlandet. Begge var beregnet på det 'utopiske vågestykket med å skape en enkelt europeisk superstat for å konkurrere med Amerika på verdensscenen'" (*Times*, London, 8de desember 1999).

Nå, mer enn seks tiår etter det katastrofale tapet i hendene på de allierte styrkene, er det vidt anerkjent at Tyskland er den mest politisk innflytelsesrike, og den økonomisk mektigste nasjonen på kontinentet. I en bok fra 1999 kalt *Til den neste krigen med Tyskland*, argumenterer den franske forfatteren Philippe Delmas, en senior sivil tjenestemann, at "frykten for Tyskland er tilbake." "Tyskland synes å være truende, til tross for dem selv, og mest av alt for Frankrike!" skrev han.

For en kraftig støtte av de profetiske ordene til Herbert W. Armstrong.

Tenk også over denne forbløffende uttalelsen til herr Armstrong i *Plain Truth* tilbake i 1952: "De forente stater er bestemt, nå, på å la INGENTING stå i veien for å bygge opp et gjenopprustet, uavhengig TYSKLAND. Det vil bli hjertet og kjernen i et forent Europa som vil gjenopprekke ROMERRIKET" (juni 1952).

"Hjertet og kjernen i et forent Europa"—hvor nær disse ordene ble parallell av Amerikas ambassadør i Tyskland,

Philip Murphy. 1ste desember 2009, ba ambassadør Murphy Berlin om et nært samarbeide med Washington,” rapporterte Local. De siterte det han hadde sagt i en tale i Berlin: ”Vi trenger sterke partnere—og ikke noen steder er det bedre eller mer dedikerte partnere enn i Europa. Og Tyskland er midtpunktet i Den europeiske unionen.” Uten å være klar over det, omfavnet ambassadøren de profetiske ordene til herr Armstrong, som ble erklært for mer enn 60 år siden, da Tyskland var alt annet enn ”midtpunktet” i Europa! Hvor mektig den profetien har blitt oppfylt!

I dag er Tyskland den langt ledende økonomien i EU. Det er et transittsenter for Den europeiske unionen, for frakt på vann og vei. Tyskland er satt på en kurs mot å bli den som kontrollerer korsveiene med energi mellom Europa og Russland. Frankfurt er hjemmet til en av de mektigste bankene i verden, Den Europeiske Sentralbanken, som har kontroll over EUs suverene valutamidler, euroen, som nå er mer verdt enn dollaren. Den gamle Tyske Overkommandoen, som De allierte i Den andre verdenskrig erklærte at ville bli eliminert for alltid, har reist seg på ny i nye klær, døpt om til De Væpnede Styrkers Kommandostab; det er hjernene bak utviklingen av en mektig, atomutrustet europeisk forsvarsstyrke. Tyskland er den eneste nasjonen som juridisk kan skryte av en høyesterett, Den Tyske Konstitusjonelle Retten, hvis makt er høyere enn den til Den europeiske domstolen. Makten til den sistnevnte trumfer over alle de dømmende maktene i de individuelle høyesterettene til de andre medlemsnasjonene i EU. Deretter er det Finansielle Stabilitet Styret (FCB), en tysk ide, som er omfavnet av G-20 gruppen av nasjoner, som framtidig regulator av den globale økonomien. EU har majoritetsstemmer i det styret.

Kort sagt, den makta som Tyskland i det 20de århundret forsøkte å gripe over Europa, to ganger ved væpnet aggresjon, har i dette 21ste århundret, plutselig blitt til en realitet. Det har utviklet seg siden 1951 via en progresjon av traktater mellom medlemsnasjonene i EU. Den fremste av disse traktatene er en bokstavelig europeisk konstitusjon (ennå en annen tysk ide), kjent under pseudonymet Lisboa Traktaten. Under den har Europa nå et permanent presidentskap og sitt eget diplomatkorps. Den er i virkeligheten et bokstavelig europeisk imperium, den endelige oppstandelsen av Det gamle hellige Romerriket, med Tyskland som dets ”midtpunkt”—eller, som Herbert Armstrong profeterte, dets ”hjerte og kjerne”!

EN FORENT MILITÆR STYRKE

I 1996 ble et sjokkerende intelligensdokument fra Den andre verdenskrig offentliggjort. Dokumentet, som detaljert beskrev et møte i august 1944 mellom tyske eliteindustrialister, åpenbarer en hemmelig etterkrigsplan om å gjeninnsette nazistene til makt. Flere av Tysklands

NY FANE, GAMLE AMBISJONER
Tyske soldater ombord i et tysk skip svinger flagget til Den europeiske unionen.

eliteindustrier var representerte. Disse kompaniene, hevdes det i dokumentet, skulle ”forberede seg på å finansiere Nazistpartiet, som ville bli tvunget til å gå undergrunn.”

I 1944 visste tyskerne at de ville tape annen verdenskrig, og planla allerede for den neste runden! ”Eksisterende finansielle reserver i fremmede land,” sier dokumentet, ”må stilles til partiets disposisjon slik at det kan bli skapt et sterkt Tysk Imperium etter nederlaget.” Da U.S. nedgraderte dette dokumentet, fikk det bare en beskjeden nyhetsdekning. Men til og med mer foruroligende enn den dype sløvhetsstilstanden til media, er faktumet at regjeringa i U.S. ikke offentliggjorde dette før i 1996—MER ENN 50 ÅR SENERE!

Med innholdet av dette nazistdokumentet fra 1944 i tankene, tenk etter hva herr Armstrong sa under en FN konferanse til radioprogramlytterne sine, 9de mai 1945: ”Krigen er over i Europa—eller er den? Vi trenger å våkne opp og innse at akkurat nå er det farligste øyeblikket i De forente staters nasjonalhistorie, i stedet for å anta at vi nå har fred!

”Mennesker, her, planlegger å bevare verdensfreden. Det de fleste ikke vet er at tyskerne har sine planer om å vinne kampen om fred. Ja, jeg sier kampen om fred. Det er en slags kamp som vi amerikanere ikke kjenner til. Vi kjenner bare til en type krig. Vi har aldri tapt en krig—det er, en militærkrig; men vi har aldri vunnet en konferanse, der ledere av andre nasjoner utkonkurrerer oss i kampen om fred.

”Vi forstår oss ikke på tysk grundighet. Helt fra begynnelsen av Den andre verdenskrig, har de overveid muligheten av å tape denne andre omgangen, slik de gjorde med den første—og de har planlagt nøye og omhyggelig, i et slikt tilfelle, en tredje omgang—Den

tredje verdenskrig! Hitler har tapt. Denne omgangen med krig, i Europa, er over. Og nazistene har nå gått undergrunn. ... Nå er en nazistisk undergrunn omhyggelig planlagt. De planlegger å komme tilbake og vinne på det tredje forsøket.”

Avsløringen av nazidokumentet i 1996 som beviste at nazistene hadde gått undergrunn, var ikke det minste overraskende for de som fulgte herr Armstrong. Det var en bekreftelse på en sannhet som herr Armstrong hadde forkynt i flere tiår, og som begynte så tidlig som i mai 1945!

I dag manifesterer denne nazismeånden seg i de militære ambisjonene til den tysklede Europeiske Union. Tyskland har vokst seg til å bli den mektigste økonomiske og politiske styrken innen kombinasjonen med 27-nasjoner i et FORENT EUROPA, som har sin egen konstitusjon, sitt eget imperium diplomatiske korps og sin egen president—i essens en FORENT REGJERING! Den Europeiske Sentralbanken dikterer, innen dens grenser, politikk som angår EUs egen *felles valuta*, euroen. Den har også i stillhet lagt grunnlaget for en forent *Europeisk militærstyrke!*

Under Lisboa Traktaten/EU konstitusjonen, har EU blitt gitt makt til å utvikle en forent militær styrke, støttet av en konsolidert europeisk krigsindustri.

Det er en interessant utvikling, imidlertid, at Tysklands Føderale Konstitusjonelle Rett bestemte at, med mindre en motsatt lov fant sted før Lisboa Traktaten ble ratifisert, ville den traktaten frarøve makta til det tyske parlamentet. Retten reagerte raskt for å sikre seg at tysk lov ville ha forrang fram for EU loven. Den besluttet at Bundestag måtte ha det siste ordet om Den tyske hæren skal ta del i en EU militæroperasjon eller ikke. Det bemerkelsesverdige utfallet av dette trikset er at *Tyskland nå må gi "klarsignalet" til en hvilken som helst utplassering av enhver EU stridsgruppe.* Slik er ikke bare de viktigste EU parlamentariske komiteene nå dominerte av Tyskland, men utplasseringene av EU stridsgrupper er også i alt vesentlig under styring av Den Tyske Overkommandoen under godkjenning av Det tyske parlamentet!

Veien er nå satt for Tyskland til å lede Europa framover for å oppfylle den betydelige delen av herr Armstrongs profeti, EN FELLES MILITÆRSTYRKE LIKE STOR ELLER STØRRE ENN DEN TIL RUSSLAND ELLER U.S.!

Til og med den tyske bevisshetsstrømmen mot nasjonalt forsvar og militære spørsmål gjennomgår en radikal omforming. Den politiske stemningen i Berlin utvikler seg raskt fra en som for det meste er passiv, til en mer aggressiv,

til og med *stridslysten* bevisshetsstrøm. Nasjonen beveger seg mot en mer selvsikker rolle i geopolitikk. EU sløret, NATO sløret, FN sløret, det vennlige ”fredlige, demokratiske, den beste allierte til Vesten” sløret blir alle droppet for å åpne en nasjon som reiser seg for å hevde sin naturlige rolle, som leder av Europa.

Mye av denne omformingen har skjedd under overvåkingen av nasjonens nye forsvarsminister, som overtok statsrådsembetet i oktober 2009. Navnet hans er Baron Karl-Theodor zu Guttenberg. Denne mannen forordnet raskt en politikk som gjorde det lettere for Bundeswehr å engasjere seg i striden i Afghanistan. Han var den første politikeren som brukte det tidligere tabuordet ”krig” i beskrivelsen av konflikten i Afghanistan. Guttenberg har også bidratt til å overbevise den tyske offentligheten om behovet for et mer selvsikkert og aggressivt tysk militære.

Guttenberg har gjort det klart at maskinene til Tysklands militærindustri trenger påfyll, og at det må bli mer samarbeid mellom den tyske regjeringen og dets militærindustri. For eksempel, under et frokostmøte i Verdens Økonomiske Forum i Davos, Sveits, i januar 2010, ”satte” den tyske regjeringen ”i gang et initiativ om å styrke dets militærindustri” (*Wall Street Journal*, 31ste januar 2010). På dette møtet, der toppsjefer fra store tyske selskaper og regjeringsledere deltok, snakket Guttenberg om ”nødvendig samspill mellom forsvarspolitik og Tysklands økonomiske interesser” (sammesteds).

En måned tidligere annonserte to av Tysklands beste militær fabrikanter—Rheinmetall og MAN Group—intensjonene om å slå sammen den militære transportmiddelproduksjonen sin. Dette prosjektet var under direkte anstand av Tysklands politiske klasse: Den tyske regjeringen er en stor tilhenger av å øke omfanget av tysk militærindustri, og har gitt

hjelp bak scenen for å gå videre med det (side 18).

Det er en sjokkerende utvikling, spesielt i lys av dokumentet som viser at nazipolitikere møtte med tyske industrialister i august 1944—der en av dem var fra Rheinmetall—for å legge planer for den framtidige oppstandelsen av tysk nazisme!

Tysklands forsvarsminister tror også at NATO trenger en overhaling. Da han snakket til motpartene sine på Konferansen om Sikkerhet i München i februar 2010, diskuterte Guttenberg ”behovet for å gripe inn” for å strømlinje

GODT ROP

Overskrifter i *Plain Truth* fra tiår som har passert for lenge siden, forutsa oppstandelsen av Den europeiske unionen, som skjer i dag.

NATO, og advarte om at sikkerhetsorganisasjonen ”snakker for mye og handler for lite.” På den samme konferansen reiste den tyske utenriksministeren, Gudlo Westerwelle, Berlins støtte for en europeisk hær, fordi det ville hjelpe EU å leve opp til rollen sin som en ”global spiller.”

Slike uttalelser rett ut av den indre hel-
ligdommen til den tyske regjeringen, støtter sterkt opp om den profetiske visjonen til herr Armstrong. Men det faktiske forholdet består at, for å virkeliggjøre denne militaristiske politikken, trenger den tyske regjeringen en visjonær leder for å drive den framover på en måte som vil vinne støtte fra den tyske offentligheten.

EN TILLITSINSPIRE- RENDE LEDER

I 1953 skrev herr Armstrong at ”menneskene i Europa betraktet som en helhet, ønsker ... et forent Europa”—og likevel: ”En slik føderasjon av nasjoner er umulig uten Tyskland.” Profetier åpenbarer at Tyskland, selve den nasjonen som har dukket opp som det økonomiske og militære hjertet i Europa, vil drive samlingen av Kontinentet til dets endelige form som superstat. Herr Armstrong fortsatte med å si at det er: ”trolig ingen enn Tyskland som kan skaffe til veie det dynamiske, inspirerende lederskapet, som er nødvendig for å organisere en slik politisk, militær føderasjon” (*Good News*, mai 1953).

I 1956 skrev herr Armstrong at europeerne ”tenkte mer og mer på å bli de FORENTE STATER AV EUROPA! ... Europa vil forene seg mot oss! Og nå er Europa omtrent klar for det! Scenen er allerede satt! Alt som mangler er en sterk LEDER—den kommende FÜHRER! Tyskerne kommer tilbake fra ødeleggelsen i Den andre verdenskrig på en nervepirrende måte. Tyskland er det økonomiske og militære hjertet i Europa. Tyskland vil trolig lede og dominere de kommende Europeiske forente stater.”

Som herr Armstrong før oss, har vi lenge holdt øye med om det kommer en mann på scenen som trolig kan oppfylle denne sentrale, profetiske rollen.

I 2009 jumpet plutselig en tysker med ”dynamisk, inspirerende” kvaliteter i lederskap inn i perspektiv. Denne mannen viste seg i fremste rekke blant tyske politikere da han ble utnevnt til Tysklands finansminister i februar 2009. Deretter, rett etter Tysklands nasjonale valg i september det året, steg den politiske høyden hans over natt, ved at kanseller Merkel ga ham senior portefølje som forsvarsminister i det nye koalisjonskabinettet sitt.

Vi holder øye med Karl-Theodor zu Guttenbergs politiske progress med interesse fordi biografien hans passer til den profetiske beskrivelsen som ble gitt av herr Armstrong. Spesielt verdt å legge merke til er familie og de politiske forbindelsene hans.

Hans tidlige utvikling i politikken ble veiledet av Edmund Stoiber, en konservativ katolikk som selv ble lært opp av Franz Josef Strauss, den berømte tyske sterke mannen som hadde store planer for et samlet Europa, ledet av et dominant Tyskland.

Guttenberg er også forbundet med Habsburg slekten gjennom en del av familien sin. Strauss og Otto von Habsburg delte en felles drøm om et forent katolsk Europa. Begge to delte personlig detaljer av denne visjonen med Herbert Armstrong under besøk de

KARL-THEODOR ZU GUTTENBERG

gjorde til Ambassador College Campus i Pasadena, California.

Otto von Habsburg drømte om at Det hellige Romerriket skulle gjenoppstå. Herr Armstrong visste at den drømmen ville komme til å bli realitet.

Ta den unge, aristokratiske Guttenbergs ulastelige frankisk-bayersk romersk katolske slekt i betraktning og legg til den tråden av politiske tanker som har gjennomsyret bayerske politikere i tiår under Strauss og Stoiber—drømmen om et forent katolsk Europa under Tysklands ledelse. Legg til dette noe, som verken Strauss eller Stoiber noensinne hadde—en slående familietittel som binder sammen alle disse forbindelsene—og vi har en mann å holde øye med i Tyskland.

Hva er den familietittelen? Guttenbergs offisielle tittel ble skjenket til forfedrene hans i det 18de århundret. Den korrekte

tittelen hans er *Reichsfreiherr*—der den engelske oversettelsen er: "Baron av Det hellige Romerriket." Det er en fascinerende tittel når du tar i betraktning hva som skjer i Europa!

Som vi har sett, kaller Guttenberg krig og terrorisme det de virkelig er, ikke noen vage, forskjønnende omskrivninger. Han svinger den tyske befolkningen inn til et militært sinnelag og fyrer opp Tysklands militærindustri. Han har blitt omfavnet entusiastisk av det tyske offiser korpset. Den edle tittelen hans rører dem, og så gjør den 800årige tradisjonen til den aristokratiske familien hans. Slik innflytelse forblir kanskje sterkere i den Tyske Hæren enn i noen annen nasjon i verden.

Vi fortsetter å holde øye med denne mannen for å se om han oppfyller herr Armstrongs Bibelbaserte profeti, om en mektig politisk leder for hele Europa.

LEV DRAMAET!

I en preken som han ga til forsamlinga i hovedkvarteret 27de november i 1982, viste Herbert Armstrong tilbake til den første utgaven av *Plain Truth* som ble publisert i 1934. "Jeg ble temmelig forbløffet da jeg leste igjen det som jeg hadde skrevet der, for nærmere 50 år siden," sa han. "Overskriften er: 'Er en Verdensdiktator i Ferd med Komme Tilsyne?'"

Deretter siterte han fra den artikkelen. Den sier: "Alle føler at noe er GALT i denne verden ... at noen veldige hendelser holder på å skje. Hva er det? Bibelprofetier forteller! Her er en alvorfull advarsel ... og det er den enkle sannheten!"

"I dag lever vi i de vanskeligste, mest angstfulle, avgjørende timene i Jordas historie.

"I dag står vi på selve terskelen til kolossale hendinger som vil gjøre dødelige mennesker lamslatte. Akkurat nå er det som stillheten før en stor og ødeleggende storm. Alle føler den!"

"Det er minnelig kjent i dag at Mussolinis eneste mål er å gjenopprette det gamle Romerriket (det er, oppstandelsen av Det hellige Romerriket)." I den preken kommenterte herr Armstrong deretter: "Han hadde erobret Etiopia. Han la det til italiensk Somaliland (som han hadde allerede), og Eritrea, og Italia; og hadde inngått en konkordant med Vatikanet. Så enda en gang er det en union mellom kirke og stat, skjønt det ikke var en virkelig union; men han erklærte at han hadde fornyet Romerriket. ... Det var 'dyret som var, og ikke er, og skal komme igjen' på den tida," og siterte Åpenbaringsboken 17:8.

Den artikkelen fra 1934 fortsetter: "Nasjonene forbereder seg til og med mer febrilsk på KRIG!"

"For knappe tre eller fire år siden var det mange som lo av meg og avviste det hånlige, da vi sa at det ville bli en annen verdenskrig innen fire til sju år. De ler ikke eller avviser det i dag. Alle vet at den neste verdenskrigen kommer, og det SNART."

Den krigen kom fem år senere—da Den andre verdenskrig begynte i 1939. Herr Armstrong kommenterte: "Så enda en gang var *Plain Truth*, til og med i dets første utgave, langt forut for sin tid. Det forutsa hva som ville komme til å skje. Folk hånte og sa: 'Det er en tulling. Han vet ikke hva han snakker om.' Men Den andre verdenskrig skjedde. Den kom."

Herbert Armstrong sa disse ordene den gang i 1982. Siden hans død den 16de januar 1986, er det mange av nettopp de som fulgte og støttet ham til da, som siden har vendt seg bort og kalt ham, slik noen gjorde mer enn 70 år før Den andre verdenskrig, "en tulling"!

Men profetiene som Herbert Armstrong publiserte og kringkastet til et flertall av millioner i den 57 år lange prestedtjenesten sin, er i ferd med å gi spotterne et slag i ansiktet! Akkurat slik som han profeterte Den andre verdenskrig før den begynte, har han profetert Den tredje verdenskrig lenge før den begynner, og beskrevet i overbevisende detaljer, tilstandene som ville få overhånd i Europa rett før den krigen eksploderer på verdensscenen.

Han profeterte at Europa ville forene seg under en fornyet tysk nasjon. Det har skjedd.

Han profeterte at en tillitsinspirerende leder ville stå opp og lede den sjuende oppstandelsen av Det hellige Romerriket i dets siste korstog. Europa roper ut for en slik leder, og vi må nok kunne si at vi har lokalisert identiteten hans.

Herr Armstrong profeterte at en åndelig bindende makt, ville dra Øst Europa ut av Sovjet kommunismen tilbake inn i dets åndelige menighet, og binde et forent Europa og dets økonomi, valuta, politikk og militære styrker sammen til den siste oppstandelsen av Det hellige Romerriket. Den profetien ble oppfylt i stor grad da vi entret det andre tiåret av det 21ste århundret, med EU forent forfatningsmessig til en imperialistisk makt.

Selv mens du leser dette, kommer de endelige delene av disse store profetiene som bøkene av Daniel og Åpenbaringsboken inneholder, raskt sammen, selv om de har blitt gitt liten omtale av en verdens presse og media, som til en stor grad er blindet.

Men vi er ganske visst ikke blinde for disse dramatiske hendelsene, som snart vil ryste jorda. Vi har privilegiet å ha blitt gitt jobben med å publisere de store profetiene som har blitt åpenbart gjennom Herbert Armstrong, og påvise hvordan de skjer gjennom nåværende, daglige verdensbegivenheter.

Utsettelsen av oppfyllelsen av bibelske endetidsprofetier, ble bremsset ved døden til Herbert Armstrong. Oppgaven hans var å forkynne dem *forut for* oppfyllelsen. Oppgaven vår er å advare om realiteten av den virkelige, dramatiske oppfyllelsen, i *nåtida* og i den *nærmeste framtida*! Som sjefsredaktøren vår bemerket i heftet *Profeter Igjen*: "DETTE ER LEVENDE DRAMA. Gud har gitt oss *mange åpenbaringer* om dette oppdraget å profetere igjen."

NÅ er tida inne for å stille inn på disse mange åpenbaringene og å virkelig leve dette store profetiske dramaet!

MAKTFAKTOR

Den eneste religiøse organisasjonen på Jorda som har sin egen nasjon, er ikke blyge over målet sitt: å katolisere verden.

Det "hellige" i Det hellige Romerriket

Mange historikere og analytikere undervurderer rollen til den katolske kirken i europeisk historie. Det er også mange som undervurderer utstrekningen av Vatikanets engasjement, i affærene til Europa og europeiske land, i dag.

Herbert Armstrong gjorde ikke denne feilen.

Vi har sett hvordan herr Armstrong profeterte i tiår om tilsynecomsten av den sjuende og siste oppstandelsen av Det hellige Romerriket, i denne endetiden. Og selv om disse "Forente Europeiske Stater" ville bli styrt av Tyskland, advarte han, peker bibelfrophetier på nødvendigheten av en makt i tillegg til dette, for å binde sammen de uregjerlige nasjonene i Europa. Daniels profeti sammenlignet etter alt, den siste oppstandelsen av Det hellige Romerriket med en skjor blanding av jern og leire (Daniel 2:41-43). Ved å sammenligne Daniel 7 med Åpenbaringsboken 13 og 17, forsto herr Armstrong at dette klistret ville være RELIGION. Under Guds ledelse forbandt han disse profetiene med historie, og kom til å se helt klart at den dødelige, åndelige

makta som ville guide denne europeiske superstaten, ville være *Vatikanet*.

Vatikanet er det "hellige" i betegnelsen Det hellige Romerriket.

"Europeere ønsker seg sin egen forente militærmakt!" skrev herr Armstrong i august 1978. "De vet at en politisk union i Europa, ville produsere en tredje stor verdensmakt, like sterk som De forente stater eller USSR—muligens sterkere. ... Men de vet godt at det bare er EN MULIGHET for en union i Europa—OG DET ER GJENNOM VTIKANET" (*Good News*, 28de august 1978; vår fremhevelse gjennom hele).

23de januar 1980 skrev han til medlemmer og medarbeidere: "Det Russland gjør vil bli gnistet som vil bringe lederne av nasjonene i Europa, til å forme et 'Forente Europeiske Stater' sammen med Vatikanet. Politikerne kan ikke gjøre dette av seg selv. DE KAN BARE GJØRE DET VED ET SAMARBEID MED PAVEN."

"Helt siden 1935 har jeg forkynt og skrevet at den siste av de sju æraene av Det hellige Romerriket kommer i vår generasjon—et 'Forente Europeiske Stater', som forener

10 nasjoner eller grupper av nasjoner i Europa—med en forening av kirke og stat!” skrev han i januar 1979 utgaven av *Plain Truth*. ”Nasjonene i Europa har strebet etter å bli gjenforent. De ønsker en felles valuta, en felles forent militærstyrke, og en enkelt forent regjering. De har gjort en start med Fellesmarkedet. Nå arbeider de for en felles valuta. Likevel, på en ren politisk basis, har de vært fullstendig ute av stand til å forene seg.

”Det er bare en måte dette oppstandne hellige Romerriket kan bli virkeliggjort på—ved ’vennetjenesten’ til Vatikanet med å forene kirke og stat igjen, og ved at Vatikanet sitter og styrer over dem (Åpenbaringen 17:1-5).”

Herbert Armstrong og *Plain Truth* henviste bestandig til at Europa formet en forening mellom kirke og stat, under Vatikanets beskyttelse.

TREKKE INN ØST EUROPA

Under Sovjet æraen, fortsatte *Plain Truth* å oppmuntre leserne sine til: ”Vær forberedt på at Vatikanet vil få mer innflytelse i europeiske affærer. Jugoslavia og Vatikanet har gjenopptatt fulle diplomatiske forbindelser—en bevegelse som kunne føre til ytterligere bånd mellom Vatikanet og Øst Europa. ... Paven, som oppmuntrer til europeisk, politisk enighet, uttalte: ’Vi legger med glede merke til at den tyske regjeringen bidrar aktivt til oppnåelsen av dette målet.’ Vatikanets innflytelse i europeiske affærer er destinert å vokse i månedene fremover” (august/september 1970).

Kanskje den mest imponerende profetien om Vatikanets innvirkning på Den europeisk union, vedrører de uavlatelige forutsigelsene om pavens innvirkning, med å dra de øst europeiske nasjonene ut av det gamle Sovjetunionen og inn i mor Europas skjød.

Tenk over dette: ”Vi må forstå at det ene store, totale, endelige mål er å forene all kristenhet til en sammenhengende enhet under et overhode—den romerske paven—i et forsøk på å bringe det katolske konseptet for fred til verden. DENNE PLANEN SER FOR SEG DEN FULLSTENDIGE NYTTEN AV DET NYE EUROPA!” (*Plain Truth*, januar 1963).

Med hensyn til Øst Europa, forkynte *Plain Truth* at pavedømmet hadde i sinnet å lede diplomatiet som ville skape forbindelse mellom Øst og Vest Europa: ”En av de største rollene som Vatikanet ønsker seg, er den som megler mellom Øst og Vest. ... Du kan være sikker på at Vatikanet vil fortsette å gjøre sin del med å kurtisere de øst europeiske landene. Det har lenge vært dets *Ostpolitik* å bringe dem tilbake til ’flokken’. Og det er for visst den veien de må fortsette å vandre” (februar 1972).

Da pave John Paul II dukket opp på scenen, kom herr Armstrong med en vidsynt forutsigelse: ”Karakteren, personligheten og handlingene til den polske paven, John Paul II, indikerer at det er *mer enn mulig* at han kan være den

paven som tilbyr sin gode tjeneste, om å forene nasjonene i Europa igjen. Europeiske nasjoner ønsker, seriøst, å bli forent. De er ute av stand til å gjøre dette av seg selv. John Paul kunne gjøre det mulig” (*Good News*, januar 1980).

Gjennom hele pontifikatet sitt, var pave John Pauls rop at hele Europa måtte *vende tilbake til røttene sine*.

9de november 1982, sendte pave John Paul II følgende erklæring, da han snakket om pilegrimsferden sin til Santiago de Compostela in Spain: ”Jeg, biskopen av Roma og hyrde for den universelle kirken, ytrer, her fra Santiago, til deg Europa av alle tider, et rop full av kjærlighet: Finn deg selv igjen. Vær deg selv. Oppdag opprinnelsen din,

”EN AV DE STØRSTE ROLLENE SOM VATIKANET ØNSKER SEG, ER DEN SOM MEGLER MELLOM ØST OG VEST. ... DU KAN VÆRE SIKKER PÅ AT VATIKANET VIL FORTSETTE Å GJØRE SIN DEL MED Å KURTISERE DE ØSTEUROPEISKE LANDENE.”

PLAIN TRUTH, JANUAR 1963

la dine røtter gjenoppstå. Vend tilbake til de autentiske verdiene som gjorde historien din til en strålende en, og din tilstedeværelse så velgjørende på andre kontinenter. *Gjenoppbygg det åndelige samholdet ditt*. ... Du kan fortsatt være det guidende lyset for sivilisasjonen.”

Husk den bemerkelsesverdige forutsigelsen til herr Armstrong som indikerte at EU ville bryte igjennom Sovjetinndelinga, for å bygge det østlige beinet til Den europeiske unionen, og at ”pave John Paul kunne gjøre dette mulig.” Denne forutsigelsen ble bekreftet av en hendelse som involverte pavens hjemland, Polen. Den 9de januar 1998, rapporterte Associated Press hvordan nasjonens kommunistleder kapitulerte til Romas vilje: ”Militær unntakstilstand har knust den kirkestøttede Solidaritetsarbeiderbevegelsen, og Polens kommunistledere ventet en tuktet pave John Paul II klar for et kompromiss, da han besøkte hjemlandet sitt i 1983.

”I stedet hevet han stemmen sin, og paven foreleste for en overrasket partisejef, Gen. Wojciech Jaruzelski, mens nasjonen fulgte med på fjernsynet. Historien ville bli hans dommer, advarte paven, og krevde at union rettighetene ble gjenopprettet for Sovjet blokkens første frie handelsunion [Solidaritet].” Jaruzelski kapitulerte da han ble stilt overfor dette kravet. Den Vatikan-funderte katolske Solidaritet bevegelsen triumferte, og Polen brøt kommunist åket og søkte deretter om tilknytning til Den europeiske unionen! Vatikanet hadde presset en kile under Jernteppet som var destinert til å bryte den i stykker, og forårsake dets totale sammenbrudd!

Styrken i dette pavelige diplomatiet ble anerkjent i en nyhet som ble frigitt av ABC korrespondent Bill Blake-more: ”John Paul II hadde ikke bare tent en ikkevoldelig

revolusjon da han ble pave i 1979, men innen 1989 hadde han voktet den med tålmodig kraft til den vant—den polske Solidaritet bevegelsen spredde seg inntil Berlin Muren kom ned og kommunistene ble borte.

”Sovjet president Gorbachev selv skrev senere at John Pauls filosofi og tilnærming hadde ’muliggjort en ny tankegang for oss alle’” (18de juni 1999).

The *Trumpet* dokumenterte den fortsatte tilliten til pavepolitikk gjennom det siste tiåret av det 20de århundret, til slutten av det første tiåret i det 21ste århundret, mens vi var vitne til arbeidet til de kombinerte styrkene i Roma og Brussel/Berlin for endelig å bygge det østlige beinet til Det gjenoppstående hellige Romerriket. Ved begynnelsen av det neste tiåret, var det prosjektet nesten gjennomført. Ennå en annen av de mektige profetiene som ble kringkastet og offentliggjort av herr Armstrong gjennom de tidligere fem tiår, hadde blitt oppfylt!

Men til og med kraftigere bifall av Herbert Armstrongs forutsigelse, om at en ”sterk åndelig bindende makt” ville snart komme til syne i Europa, sprang inn i perspektiv etter at John Paul II døde.

EN NY KULTURELL HELHET

Fra midten av 1990åra, hadde the *Trumpet* holdt øye med og rapportert om kardinal Joseph Ratzinger, da de så at han kunne være en sannsynlig kandidat til å erstatte en skrantende John Paul II. I april 2004 ble det en realitet. Ratzinger tok til på pavetronen under navnet Benedict XVI.

Hvorfor det navnet? Det har alt å gjøre med profetien som Herbert Armstrong uttalte, om en ”sterk, åndelig makt” som ville binde sammen et forent Europa! Pontifikatet til Benedict XVI har gitt mer enn nok bevis på iveren hans om å forsikre katolsk relevans på nytt i det 21ste århundret.

Innenfor kirken har paven fortsatt den tiårige kampanjen sin med å utstøte liberale og å stable sammen konservative på dekket. Han har gjenoppvekket bruken av den ultrakonservative tridentiske bønneboka. Han har kalt på troende til å evangelisere—til å ”gjenstarte misjonæraktivitet for å møte de mange alvorlige utfordringene i vår tid.”

Benedict arbeider med å gjenetablere et katolsk kontinent i Europa. I juni 2005 utgaven vår rapporterte vi: ”I sin første ukentlige pavelige audiens, den 27de april, brukte Ratzinger anledningen til å ’gi uttrykk for hva som kunne komme til å bli et sentralt tema under pavedømmet hans: Europas kristne røtter’ (*Internasjonale Herald Tribune*, 28de april).” Han søker å dra ikke katolske kristne menigheter inn under pavelig autoritet. Han retter et sterkt angrep mot verdslighet og ugudelighet i verden. Vatikanet hans har lagt press på politikere for å få dem til å forandre politikk, samlet velgere til å ordne valg, og tvunget ledere fra stillingene sine. Dette er ikke annet enn ekkoer av Vatikanets fortid som den som bringer en konge til makten i Europa.

Benedict XVI har arbeidet for å gjenaktivisere katolisismen ikke bare i Europa, men i hele verden. Han har

særlig vært aktiv i Latin Amerika der han har utfordret biskoper til å oppildne til et korstog over hele kontinentet, mot konkurrerende ikke katolske religioner. Han har vist en tydelig motstand, en hardhet overfor islam, som tegner til å vokse seg sterkere.

Bemerkelsesverdig nok ser det ut som om denne sekvensen av provokative trekk har hjulpet i stedet for å skade pavens popularitet. Hva Benedict i virkeligheten har gjort, er å sette Vatikanet i stand til å oppfylle dets profetiske rolle i Europa og verdens begivenheter. Han har vært aktiv, bestemt og aggressiv med å sette Roma i stand til å spille en større rolle fram i tida.

Benedict betrakter handlingene sine i den historiske sammenhengen deres—noe som letter ennå en annen vekkelse av den gamle stat/kirke unionen, Det hellige Romerriket. Det er grunnen til at han valgte navnet Benedict, som han forklarte i den første paveaudiensen sin i 2005. Der priste han den rollen som Europas patron, ”Benedict av Norcia, grunnleggeren av Benediktinerordenen for munkene i det femte århundret, hadde på utbredelsen av kristendommen i Europa,” i følge det Internasjonale *Herald Tribune* (ibid.) Pave Benedict uttalte: ”Han representerer et fundamentalt punkt for en forbindelse til samholdet i Europa, og en sterk påminnelse om at de ikke hadde gitt avkall på de kristne røttene til dets kultur og sivilisasjon.”

I april 2008, sa paven at Benedict ”utøvde fundamental innflytelse på utviklingen av europeisk sivilisasjon og kultur.” Han priste Benedict for å ha hjulpet kontinentet til å komme ut av ”den mørke natta i historien” som fulgte etter Romerrikets fall.

Denne paven identifiserer seg sterkt med sin nevnebros, hvis munkesystem oppildnet Europa under Justinians vekkelse av Romerriket. Det er helt klart at han prøver å sette i gang en lignende vekkelse i dag. Ved å hentyde til perioden mellom Romerrikets fall i 476 e. Kr. Og dets gjenoppvekking under Justinian i 554 e. Kr. Som den ”mørke natta i historien,” synes Benedict XVI å antyde at det moderne Europa har lidd under en lignende ”mørk natt” som det nå, under hans innflytelse, kommer ut av.

Paven sa også at Benedict hadde satt i gang ”et nytt kulturelt samhold basert på kristen tro” innen Europa—som forente en ellers uregjerlig europeisk befolkning sammen til et mektig imperium. Hele tiden siden har dette ”kulturelle samholdet” som ble skapt av katolisismen, hjulpet Europa til å forene seg til Det hellige Romerriket igjen og igjen.

Paven arbeider med å svinge Europa til å omfavne Romas religion i dag—til å bli den ”åndelige, bindende kraften” som ble profetert av Herbert Armstrong ville binde Europa sammen til slutt—til igjen å tjene som det kulturelle klistret som vil muliggjøre oppstandelsen av Det hellige Romerriket.

Bibelen informerer oss om at han er destinert til å lykkes.

Vende Tilbake til Flokken

” Alle steder blir protestantiske kirker trukket mot en union med Den katolske kirken. Disse religiøse bevegelsene framskynder oppfyllelsen av profetiene om Det oppstandne Romerriket. I 30 år har jeg forkynt denne veldige hendelsen over lufta og på trykk.”—*Herbert W. Armstrong, 1963*

Fra tidlig i 1930åra, snakket herr Armstrong høyt om en kommende enhet mellom katolikker og protestanter. Legg merke til dette utdraget fra *The Plain Truth* i 1961: ”Paven vil komme inn som en suveren forenende autoritet—den eneste som til slutt, kan forene de ulike nasjonene i Europa. Jern jurisdiksjonen over både skoler og religion vil bli gitt over til Den katolske kirken. EUROPA VIL BLI KATOLSK! *Protestantismen vil bli absorbert inn i 'mors' kirken—og fullstendig avskaffet*” (oktober 1961).

Enhver form for forsoning mellom katolikker og protestanter syntes umulig for de fleste på den tida. Men se på situasjonen i dag. I oktober 2009 tilbød Den katolske kirken medlemskap i Kirken i Roma for ethvert medlem i Den engelske kirken som ville velge å konvertere, med de historiske innrømmelsene at de kunne beholde de anglikanske praktiseringene sine, og at prester som var gift, ville bli aksepterte som prester i en nylig etablert katolsk/anglikansk menighet.

Mange anglikanere har i de senere åra blitt opphisset over de liberale standpunktene til kirken sin, som ordinering av kvinnelige og homoseksuelle prester. Nå kan de, takket være pavens direktiv, strømme inn i Den katolske kirken. Avhoppingen begynte øyeblikkelig.

Denne prosessen har ikke blitt begrenset til anglikanerne. Vatikanet gjør store framskritt for å bringe ethvert større kristent kirkesamfunn, spesielt i Europa, under Romas autoritet.

Dette er akkurat det som Herbert Armstrong sa ville komme til å skje. Herr Armstrong profeterte om denne kommende kirkeenheten, gjennom sidene i *Plain Truth*. Legg merke til, igjen: ”Den siste—skjønt kortlivede—triumfen til katolisismen er nedtegnet i bokstavelig talt dusinvis av Bibel profetier. Akkurat nå—enten vi tror det eller ei—blir scenen satt for den største revolusjonen innen religion, som verden har vært vitne til. ... Det veldige problemet med å oppnå enhet er tosidig. For det første involverer det forsoning innen Ortodoks Splittelse som offisielt begynte i 1054, og splittet kirkene i Øst. ... For det andre involverer det tilbakeføring av all protestantisme, som hadde utviklet seg fra 1517 og framover, til katolsk samhørighet” (november 1963).

Vatikanet har kringkastet viktigheten av dets mål om enhet, for mer enn et århundre. Pave Leo XIII uttalte i en åpningskommentar i det pavelige rundskrivet sitt til kirken, den 29de juni 1896: ”Det er tilstrekkelig godt kjent for dere at en ikke liten del av tankene og bekymringene våre, er viet til anstrengelsen vår om å bringe sauene som har gått seg vill, tilbake til flokken, plassert under formynderskapet til Jesus Kristus, sjelenes Sjefspastor. Siden vi har satt oss fore å oppnå dette, har vi tenkt at det som tjener mest til dette fordelaktige målet og hensikten, er å beskrive idealet og hovedlinjene til kirken, som det var.

UNDERKASTELSE

John Paul II og katolske toppembetsmenn ser henrykt på at den anglikanske erkebiskopen Rowan Williams kneler for paven.

Blant disse er enighet det som fortjener mest å bli tatt under overveielse. Vi ber oppriktig om at Han (Lystes Far) nådig vil gi oss makta til å bringe erkjennelse hjem til disse menneskene" ("Satis Cognitum" [På Kirkens Enighet]; våre ettertrykk).

Da en framtidig kirkeenighet ble profetert, i 1930åra, var ingenting fjernere fra sinnene til protestantene. De ville ha sagt: "Enighet? ALDRI!" Men hva ser vi i dag, mer enn 70 år etter at herr Armstrong første gang kom fram med den nyheten til verden? Vi ser at Den anglikanske kirken og Romas andre protestantiske døtre vender tilbake til flokken!

SKRITT MOT ENIGHET

Den katolske kirken og dets kristne døtre begynte å ta skritt mot enighet for noen tiår siden. Ved slutten av 1960åra, hadde en felles økunemisk bønnetjeneste funnet sted i praktisk talt hver eneste større by i De forente stater, og "presteskap bytte" av forkynnere og prester ble utbredt.

Anglikanere og katolikker fortsatte med å ha private møter med luteranerne opp gjennom 1966. Også Metodistkirken oppmuntret til å ha studiegrupper sammen med katolikkene. I 1967 ble det holdt en knusende katolsk/angelisk gudstjeneste uten sidestykke, i St. Georges britiske ambassades kirke i Madrid. Som *Plain Truth* rapporterte den gang, var det klart at de ledende protestantiske teologene hadde for alvor begynt å stille spørsmål ved behovet for en framtidig protestantisk bevegelse. Den lutheranske biskopen i Berlin, Otto Dibelius, sa. "Hvis Den katolske kirken hadde sett ut slik som den gjør i dag for 450 år siden, hadde det aldri blitt en Reformasjon." Dr. Carl E. Braaten fra Chicagos Lutheranske Teologiske Seminar, konkluderte med at det hadde blitt stadig vanskeligere å rettferdiggjøre "et behov for protestantismen som en uavhengig bevegelse."

Et tiår senere markerte den første gangen i historien at en pave besøkte Det hvite hus. "Mer enn 200 år med et kjølig forhold mellom Vatikanet og regjeringen i De forente stater kom til en uoffisiell ende," rapporterte *Plain Truth*, og kalte det "en hendelse som ville ha vært utenkelig for bare to tiår siden" (desember 1979). Under det besøket ba pave John Paul II "alle kristne—katolikker, protestanter, anglikanere og ortodokse—å overstige de nåværende og tidligere forskjellene våre i denne anledningen, og markere pavevisitten som et tegn og en stimulans til forsoning, ... og å be om den enigheten som vi søker etter."

I november det samme året, gjorde paven et historisk tre dagers besøk til Tyrkia. Der holdt han et toppmøte med den gresk ortodokse patriarken Demetrios I, der han uttrykte en besluttomhet om å gjøre slutt på det han kalte den "utolererbare skandalen" med uenighetene innen den kristne bekjennende verden.

I 1982 reiste pave John Paul til England, Skottland og Wales. I den fremste romersk-katolske kirken i London, Westminster Cathedral, erklærte han: "I dag, setter en

biskop fra Roma sin fot på engelsk jord for første gang i historien,"—og sa at han ba om at besøket hans ville "tjene saken til kristen enighet." Han ledet en gudstjeneste med erkebiskopen av Canterbury i Canterbury Cathedral, hovedkvarteret til Den engelske kirken. I talen sin appellerte han til publikum, som inkluderte millioner som fulgte med på fjernsyn, om å "be og arbeide for forsoning og kirkelig enighet."

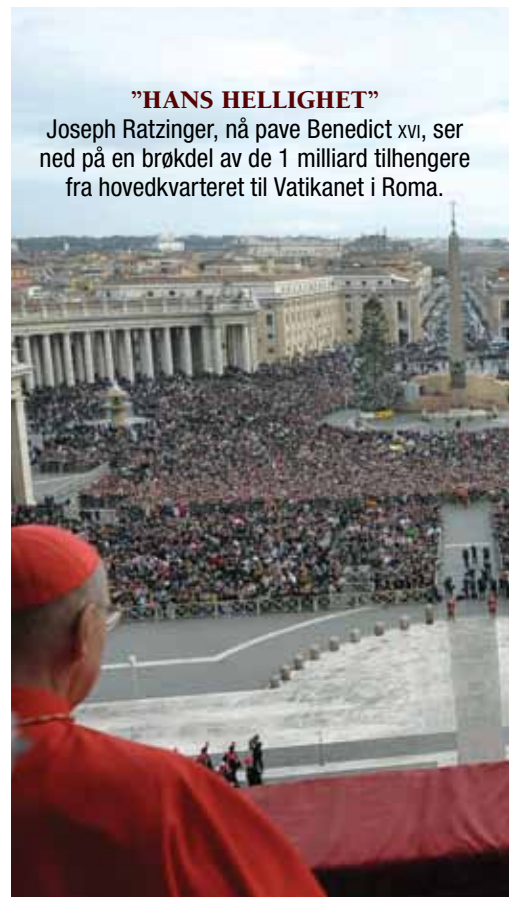
I 1998 bekrefte Vatikanet og Den lutheranske verdens føderasjon—som representerer et flertall av luteranere over hele verden, omtrent 7,6 millioner troende—at katolikker og luteranere deler en grunnleggende forståelse. *New York Times* kalte hendelsen "en triumf for tilhengerne av den økumeniske bevegelsen, som har presset på for et tettere samarbeid mellom kirker" (26te juni 1998).

Pave John Paul II påtok seg et enormt krafttak for å virke til fremme for enighet. Han var den paven i historien som har reist mest. Fra mars 1983 til juli 1998 besøkte han ikke mindre enn 116 ulike nasjoner, mange av dem flere ganger. Det var et synlig tegn på pavens veldige anstrengelse med å tilby oljegren til katolisismens protesterende, eller protestant, datterkirker.

Ennå så hardt som John Paul arbeidet for å bringe sammen katolikker og anglikanere, avanserte døden hans i april 2005 denne bevegelsens årsak bare enda ytterligere.

UT AV MENGDEN—EN

Rowan Williams, erkebiskopen av Canterbury, ble den første anglikanske lederen i historien til å delta i begravelen til en pave. Han kalte pave John Paul II "en av de aller største" kristne lederne i det 20de århundret, og signaliserte at "kløften mellom anglikanere og katolikker som stammet fra Reformasjonen, endelig kunne bli leget ... (*Australian*, 12te april 2005). I en topptekstlinje i *Guardian* i London sto det: "Det er som om Reformasjonen aldri har hendt."

"HANS HELLIGHET"

Joseph Ratzinger, nå pave Benedict XVI, ser ned på en brøkdal av de 1 milliard tilhengere fra hovedkvarteret til Vatikanet i Roma.

John Paul II's død rev med seg protestantiske kirker i eufori av overdreven pavelig smiger, og etterfølgeren hans, pave Benedict XVI, søkte å utnytte disse følelsene. Fra begynnelsen av pavemakten sin uttalte han at den "viktigste oppgaven" hans var å forene alle kristne.

Imidlertid ville denne pavens tilnærming for å oppnå enighet, vise seg å bli mindre diplomatisk, kraftigere og strengere, enn den til forgjengeren hans.

I juli 2007 forklarte Kongregasjonen for Doktrinene i Troen tydeligere doktrinene til "Dominus Iesus," et dokument som kardinal Joseph Ratzinger hadde signert i 2000, for å erklære at ikke-katolikker var "dypt mangelfulle", og at protestantiske kirker "ikke er kirker i dets egentlige betydning." Forklaringen tilføyde at ortodokse kirker lider av et "sår" fordi de ikke aksepterer pavens autoritet.

I mars 2006 valgte pave Benedict å utelate "Vestens patriark" fra lista over de offisielle titlene hans. Hvorfor? Det østlig ortodokse kirkemøtet sa at dette trekket impliserte at Den katolske kirken fortsatt søkte "universell myndighet over hele kirken, under biskopen av Roma." Paven bevarte titlene "Kristi stedfortreder" og "høyeste pave for den katolske kirken." Han vraket tittelen "Vestens patriark" ikke fordi den ga ham for mye myndighet, men ikke nok.

I oktober 2007 signerte ortodokse ledere en avtale med embetsmenn i Vatikanet, som etablerte pavens overlegenhet over alle katolske og ortodokse biskoper—selv om det fortsatt er uenighet om nøyaktig hva slags autoritet den statusen bevilger den katolske lederen. Et annet

fellesmøte vedrørende spørsmålet om pavens overlegenhet fant sted i 2009. Paven som også frir til de ortodokse, som splittet opp fra Roma i 1054, ved å favne flere tradisjoner og seremonier noe som er spesielt tiltrekkende for De østlig ortodokse kirkene.

I desember 2008 møtte den ortodokse patriarken Bartholomew I med kardinal Walter Kasper, presidenten i Det overprestelige rådet for å fremme kristen enighet; de to var enige om at en katolsk/ortodoks union var den eneste løsningen på verdens økonomiske, politiske og sosiale kriser.

Etter alt dette innledet paven overraskelsesangrepet sitt på Den anglikanske kirken. Den 20de oktober 2009 kom meldinga om at Den katolske kirken ville tilby en *gratis billett til Roma, til alle anglikanere som ville velge å avvise politikken til det liberaliserte hierarkiet deres*. "Roma har parkert stridsvognene sine på plenen til erkebiskopen av Canterbury" erklarte den engelske avisa *Times* (21ste oktober 2009). Den anglikanske menigheten, som var blitt veldig svakere, på grunn av dets aggressive inntrengen i rekkene sine av feminister og homoseksuelle siden det sosiale opprøret i 1960åra, ville alltid være modnere enn Romas østlige døtre til å bli tatt over av Vatikanet; Vatikanet måtte ganske enkelt ta høy moralsk grunn under føttene og holde på den.

SANN ENIGHET

Hva er forestående for kristen enighet? For øyeblikket er Vatikanet villig til å inngå kompromiss for å trekke inn dets døtre. Men det vil ikke alltid være slik. Som sjefsredaktøren for *Trumpet* skrev i mai 2007: "Bibelprofetier indikerer riktignok at full enighet ikke vil oppnåes helt frivillig. På et visst punkt vil morskirken oppgi anstrenselsene sine med å beile døtrene sine tilbake med smiger, og vil i stedet vende tilbake til sine eldgamle metoder for å preservere 'kristen' enighet, ved å utøve fysisk makt."

Til sist vil denne kommende forsoningen mellom Vatikanet og dets protesterende døtre ikke innlede den freden som menneskene så desperat ønsker seg, men **AKKURAT DET MOTSATTE!** Den vil forårsake oppfyllelsen av de store profetiene i Åpenbaringen 13. Disse profetiene snakker om en universell religion som tvinger viljen sin på verden, med korstogaktig makt. De vil tvinge igjennom en sosial kontrakt som ikke bare dikterer hvem som kan arbeide, men hvem som får spise! (Åpenbaringen 13:15-16).

I mer enn 50 år profeterte Herbert Armstrong om denne store, religiøse makta og dets kommende globale dominans. Men han så utover den veldige trengselstida som denne religiøse makta og det imperiet det leder, vil bringe over denne verden. Han profeterte om et annet imperium—et imperium som snart vil overvinne alle andre imperier og religiøse krefter, til endelig å pålegge rettferdighet for hele menneskeheten—selve Guds Rike under det guddommelige styret til Opphavet til ren religion, den levende Jesus Kristus!

Fyre i Ovnen til Krigsmaskinen

Industriene som utstyrte Tyskland for verdenskrig er tilbake i business.

Så tidlig som i 1945, mens han kringkastet under åpningsmøtet til De forente nasjoner, advarte herr Armstrong om at tysk industri arbeidet for å gjenopplive nasjonens imperium. "Vi forstår ikke tysk grundighet," sa han. "Helt fra begynnelsen av Den andre verdenskrig, hadde de tatt i betraktning muligheten av å tape denne andre runden, som de gjorde i den første—og de har planlagt, omhyggelig og metodisk, i et slikt tilfelle, en tredje runde—Den tredje verdenskrig!"

I 1953 identifiserte herr Armstrong til og med et selskap som han trodde en dag ville bli gjenoppreist, og ville arbeide i kompani med det tyske imperiet som nettopp hadde blitt gitt makt. På slutten av Den andre verdenskrig lå fabrikkene og fasilitetene til den tyske giganten Fried Krupp AG i ruiner. Etter krigen ble dets eier, nazist-tilhengeren, Alfried Krupp, dømt i Nürnberg og fengslet for krigsforbrytelser.

Men her er det som herr Armstrong forutsa: "Alfried Krupp, som en gang utstyrte Tyskland med mesteparten av dets krigsmateriell, som slynget verden inn i ragnaroket i den siste krigen, kan ikke produsere stålmalm eller eie kullgruver i Tyskland. Men Alfried Krupp gir ikke opp planene sine! Slett ikke. Siste rapport åpenbarer at Krupp har inngått kontrakter med utenlandske regjeringer om å bygge opp det umåtelige imperiet sitt i utlandet" (*Plain Truth*, november 1953).

Historien har bevist at disse forutsigelsene var forbløffende nøyaktige. I dag blomstrer Tysklands krigsindustri, inkludert Thyssen-Krupp.

ALFRIED KRUPP

PLANER OM Å GJENOPPBYGGE NAZISTIMPERIET

I 1996 nedklassifiserte regjeringa i U.S. et topp hemmelig dokument fra Den andre verdenskrig (det hele er trykt i det gratis heftet vårt *Dyret Reiser Seg*), som avslører avtaler mellom flere av Tysklands største industrigiganter og topppolitiske embetsmenn, bare ni måneder etter krigens slutt i Europa. I henhold til det dokumentet møtte Tysklands korporative ledere, som representerte flere av de mektigste selskapene i nasjonen den gang, med tysk militær og politisk personale i Strasbourg i Frankrike, den 10de august 1944. Hensikten med møtet, og et følgende møte det samme året, var å kaste industrialistene ut i "en kommersiell etterkrigskampanje."

Denne kampanjen var å "finansiere Nazistpartiet, som ville bli tvunget til å gå undergrunn" og til å sikre at "et sterkt tysk imperium [kunne] bli skapt etter nederlaget." Disse industrialistene ble spesielt bedt om å styrke Tyskland "gjennom eksport" og om å "inngå kontakter og allianser med utenlandske selskaper."

Blant mennene som var til stede på dette fordekte møtet var "Dr. Kasper," en representant for Fried Krupp AG.

Til tross for sitt ubestridelige forhold til nazist Tyskland, ble Alfried Krupp løslatt fra fengsel i 1951. Han gjenopptok kontrollen over Fried Krupp AG i 1953. Krupp døde i 1967 fortsatt med sin personlige kopi av *Mein Kampf* på nattbordet, men selskapet hans fortsatte å blomstre på den stien han hadde satt for det. Det følgende året ble Fried Krupp AG omdannet til en korporasjon, med Alfried Krupp von Bohlen og Halbach Stiftelsen i Essen som aksjeeiere. Krupps protegé, Berthold Beitz, ble leder av stiftelsen og styreformann for korporasjonens styre.

I 1999 slo korporasjonen ståldriften sin sammen med et rivalselskap, Thyssen AG. I dag forblir Essen hovedkvarteret til ThyssenKrupp Stål AG, en global industrigigant som produserer stål, tungt maskineri, transportutstyr, og industrielt utstyr.

I 2009 begynte ThyssenKrupp et dramatisk skifte i virksomheten sin. De solgte andeler og hele produksjonssteder i dets sivile skipsbyggingsvirksomheter i Tyskland. De slo også til med en avtale om å produsere marine overflate skip sammen med Abu Dhabi MAR Group. Selskapet tok i alt vesentlig, framskritt i retning av militærproduksjon, og beveget seg tilbake til sitt historiske fokus: å produsere militærutstyr.

Det hemmelige dokumentet som ble frigitt i 1996, viser klart at flere tyske industrigiganter, inkludert Krupp, hadde en spesifikk plan om å støtte gjenoppstandelsen av Tyskland og dets dominerende ideologier. Det ble sagt til representantene fra Krupp at de måtte ”forøke Tysklands styrke gjennom eksporten sin,” og ”gjøre seg klare til å finansiere nazistpartiet som ville bli tvunget til å gå undergrunn.”

Under Beitzs ledelse, kastet selskapet av seg mye av dets offentlige tilknytning til nazismen. Hva det ikke har mistet, er en usvikelig hengivenhet overfor målet om å etablere et globalt dominerende etterkrigs Tyskland. Alt går akkurat slik Alfred Krupp og Dr. Kasper planla for mer enn 60 år siden.

Selv om Kruppnavnet er hevet over kritikk i dag, viser de udiskuterbare fakta fra historien at herr Armstrongs forutsigelse om dette mektige selskapet var velbegrunnet, og forbløffende presise.

FLERE BEVISER

18de januar 2010 skrev spaltisten David Marsh en artikkel i MarketWatch med tittelen ”Tysk forsvarsgigant tar form.” Marsh refererte til kunngjøringen i januar 2010 fra to av Tysklands topp militærprodusenter—Rheinmetall og Man Group—om intensjonene deres om å slå sammen produksjonen av militære transportmidler. Den resulterende sammenslutningen vil produsere en ny nasjonal førsteklasses og ledende leverandør i Europa av militære transportmidler på hjul.

Ifølge Marsh var sammenslutningen, som var under utarbeidelse i et år, *presset fram av Tysklands politiske klasse*. Den tyske regjeringa er en stor tilhenger av å slå sammen tysk militærindustri, og ”*har gitt assistanse bak scenen for å sikre seg at industrien beveger seg i riktig retning*,” rapporterte Marsh. Den nye sammenslutningen ”imøtekommer det lenge utbredte tyske ønsket, om å bygge opp industriselskaper på verdensskalaen innen forsvarsfeltet.”

Det synes som om noen endelig våkner opp til transformeringa som skjer innen Tysklands militærindustri. Men Herbert Armstrong advarte i tiår om dette ”lenge

DØDSHANDEL

Våpenarbeid i Essen i et selskap som opprustet Tyskland i to verdenskriger, og ble ledet av en krigskriminell i den andre.

utbredte tyske ønsket,” om å gjenoppbygge nasjonens militærindustri!

Rheinmetall har vært i fremste linje for tysk militærproduksjon i mer enn 100 år, så det er ikke altfor overraskende at det ble en våpen bygger igjen, etter at de tapte Den andre verdenskrig. Faktisk var Rheinmetall tilbake i masseproduksjon av maskingevær innen 1956, på tross av de alliertes forbud mot våpenproduksjon. Innen 1972 hadde Rheinmetall utviklet og begynt å selge kampstridsvogna Leopard 2. Ikke mye senere, og etter en omgang med korporative anskaffelser, ble Rheinmetall Europas ledende militærleverandør av systemer og utstyr til bakkestyrkene, som leverte alt fra artilleri og ammunisjon, til kommunikasjonsmidler, bevoktningsteknologi og fjernstyrte rakettsystemer. Datterselskap av Rheinmetall, som også inkluderer betydelige selvbevegende delproduksjoner, er lokaliserte over hele Europa, Amerika og Kina.

Man gruppas 252årige historie er til og med mer imponerende. Man er en av Europas ledende produsenter av kommersielle transportmidler, maskiner og mekanisk maskinutstyr. Man bygger lastebiler, busser, dieselmotorer og turbomaskineri; de yter også fabrikkservice. Under Den andre verdenskrig, og i samarbeid med Rheinmetall, produserte Man den svært suksessfulle Panter stridsvogna. Etter krigen, overtok Man den notoriske produsenten av lette transportmidler i andre verdenskrig, Büssing.

Her er den virkelige grunnen til at alliansen mellom Rheinmetall og Man gruppa skulle ransakes grundig.

PLANER OM Å GJENOPPBYGGE NAZISTIMPERIET

Ifølge dette dokumentet fra 10de august 1944, var også representanter fra Volkswagenverk, Messerschmitt, RHEINMETALL, Rochling og BÜSSING blant de som møtte

med toppnazistledere, for å forberede og rikosjettere etter et eventuelt tysk tap.

Dokumentet sa at tyske industrialister måtte ”forøke Tysklands styrke *gjennom eksporten sin.*” Disse selskapene ble gitt pålegg om å stille eksisterende økonomiske reserver til nazistpartiets disposisjon ”slik at et sterkt tysk imperium kan bli opprettet etter nederlaget.” Legg merke til at foruten Krupp, hadde Rheinmetall og Büssing (nå eid av Man) representanter på denne kritiske nazistkonferansen.

I dag er ALLE TRE ledere innen global militærindustri! Disse er ikke de eneste ”suksess” historiene til tyske selskaper fra Den andre verdenskrig.

Volkswagen, en annen tysk korporasjon som det er dokumentert var i hemmelig forståelse med nazistene i Den andre verdenskrig, har blitt en global dominant bilmakt. Selv om kjernen av dets marked er Europeisk Union, utbyttet av Volkswagen salg gjør det til verdens tredje største bilselskap. Volkswagen eier Bentley, de internasjonale bilprodusentene Audi, Seat og Skoda, som produserer og selger biler i Spania og i Sør og Øst Europa, og Lamborghini som lager sportsbiler i Italia.

Messerschmitt, Tysklands kjente produsent i Den andre verdenskrig som bygde mange av kampflyene til Luftwaffe, er også fremgangsrrike i dag, skjønt under et annet navn. Lik Krupp, ble mye av infrastrukturen til Messerschmitt ødelagt i krigen; det ble til og med forbudt for selskapet å produsere fly. Likevel har det også reist seg opp fra Den andre verdenskrig til å bli en del av et verdensledende selskap. Messerschmitt fikk til slutt tillatelse til å bygge fly igjen under navnet Airbus. I 1989, etter flere etterkrigssammenslutninger, ble det en del av Daimler-Benz Aerospace (en annen tysk industrigigant). Senere hjalp Daimler-Benz Aerospace å opprette Europeisk Luftfartsforsvar og Rom selskapet (EADS), og ble eier av 30 prosent.

EADS er i dag en global leder innen luft og forsvarsteknologi. Grappa inkluderer flyprodusenten Airbus og verdens største helikopterleverandør, Eurokopter. Den er også en betydelig aksjeholder i MBDA, den internasjonale lederen innen rakettsystemer. EADS produserer Eurofighter og andre militærfly. Galileo, det europeiske satellitt navigasjonssystemet som ble konstruert som en rival til U.S. sitt GPS, er også for en stor del bygd av EADS. Selskapet sysselsetter 113 000 folk på flere enn 70 produksjonssteder, først og fremst i Frankrike, Tyskland, Storbritannia og Spania.

Er det ikke forbløffende? Fredlig, gjennom felles sammenslutninger og ervervelser, strekker tyske selskap seg ut over grensene sine for å vinne kontroll over strategisk industri. Til og med de mest beryktede selskapene i Tyskland fra Den andre verdenskrig, som hver og en ble tatt fra hverandre og fikk forbud fra de allierte mot framtidig våpenproduksjon, har dukket opp som europeiske og globale maktfaktorer.

Det er få som ser det, men Tysklands industri krigsmaskin har blitt revidert og gjenoppbygd, og de er tilbake igjen i kampformasjon—*akkurat slik Herbert Armstrong forutsa ville komme til å skje!*

Europas Latin Angrep

Planlagt og iverksatt av EU og Vatikanet

Mens Tyskland lå og ulmet under aska etter Den andre verdenskrig, advarte en enslig stemme om at Europas vilje om global dominans ikke hadde blitt brutt, og at den ville reise seg igjen—en siste gang. Den stemmen advarte om at Tyskland hadde forberedt en plan for den gjenreisninga, lenge før dets knusende nederlag under de allierte styrkene.

Denne gangen ville det ikke bli stormtropper med steinansikter og bøllemetoder som ville ta verden i en lynkrig, men heller veltalende, kjekke foretningmenn utstyrt med våpnene til den nye Europastyrken: en trededdress og stresskoffert som passer til. Krigen som nå ville bli ført av undergrunnsnazistene, skulle bli kjempet i korporative direksjonsværelser, ved foretningsslunsjer i restauranter og hoteller, ved politiske funksjoner, og gjennom internasjonalt diplomati.

Og denne gangen ville det ha hjelp av Latin Amerika.

NAZISTISK/LATINSK UNDERGRUNN

Så tidlig som i mai 1962, publiserte bladet *Plain Truth* denne advarselen: ” Det ble satt en midlertidig stopper for Tysklands planer i Sør Amerika ved dets nederlag i Den andre verdenskrig. ... *’Sør Amerika vil bli erobret av foretningssagenter, ikke ved skyts!’*” (siterte T.H. Tetens *Tyskland hemmelige planer med Kreml; våre uthevelser gjennom det hele.*)

Etter Den andre verdenskrig flyktet mer enn 55 000 tyskere fra hjemlandet sitt til tilfluktsteder i Canada, Australia, New Zealand og landene i Sentral og Sør Amerika, mange av dem gjennom ”ratlines” som var iscenesatt av Vatikanet. Andre nazistsympatisører fra Kroatia, Ungarn og Jugoslavia fant veien til utlandet for å fortsette å arbeide for det kommende europeiske religiøse korporative Reich.

I dets oktober 1957 utgave, sa *Plain Truth*: ”Under Den andre verdenskrig var Argentina en uforbeholden venn av Hitler, og ga ly for nazistoffiserer og menn, og tilbød en trygg havn for nazistskip og undervannsbåter. Mange nazister fant veien til Argentina og trygghet, mens Hitlers regime kollapset under det stadige regnet fra de alliertes bomber.”

Tysk innflytelse begynte å dominere Latin Amerika på slutten av 1940-åra. Tyskerne hadde tilstedeværelse på et høyt nivå militært i Argentina, Krupp industri styrke etablert i Brasil, Hitlers kroatiske Ustashi sjef Ante Pavelic som influerte sikkerheten i Paraguay, nazistiske etterretningsagenter fra Farben Bayer i Chile og Venezuela, og organisatorer for nazistpartiet fra Brueckmann og Co. på bakken i Ecuador.

Siden den gang har tyske foretninger, med støtte av Vatikanet, ledet europeiske anstrengelser med å trenge inn i viktige industrielle, landbruk og korporative industrier i Latin Amerika. Mange tyske korporative giganter slik som Krupp, Siemens, Bayer, Volkswagen, I.G. Farben og Den tyske bank ble husholdningsnavn sør for Rio Grande, tvers over Panama og helt ned til Sør Argentina. Fra 1990, nå med et forent Tyskland og andre EU medlemmer ”på sin side,” økte alle nivåer av EU handel og investeringer i Latin regionen dramatisk.

Herbert Armstrong visste langt forut at kommunismen ville mislykkes med å forlede latinerne, og at engelsk og amerikansk innflytelse ville svinne inn. Han visste at det var Europa som til slutt ville oppnå dets langsiktige mål for økonomisk og religiøs dominans i Latin Amerika. I dag har Europa i det vesentlige nådd det målet.

EU OG MERCOSUR

Siden dets begynnelse i 1990-åra, har EU arbeidet for å etablere seg som *nummer én* foretningspartner og investor i Latin Amerika. Europas eksport til Latin Amerika økte med 164 prosent i løpet av det tiåret. Mer enn 55 prosent av all den økonomiske hjelpen til Latin Amerika kommer fra EU midler; før 2000 ga EU over \$746 billioner til Latin Amerika, bare i lånegarantier.

Ved å utvikle dette forholdet, som det kaller en ”strategisk

allianse,” utfordrer Europa direkte det håpet som De forente stater hadde en gang, om å skape et panamerikansk frihandel område.

Den veldige Latinamerikanske handelsblokk som i dag er kjent som *Mercosur*, omfatter Argentina, Brasil, Paraguay og Uruguay, med Chile, Bolivia, Colombia, Ecuador og Peru som dets assosierte medlemmer. Venezuela ble akseptert som fullt medlem i 2006 og er i prosessen med å bli integrert i blokk. I juni 1999, signerte delegater fra EU en historisk frihandelsavtale i Rio de Janeiro med presidentene til de fire Mercosur nasjonene og Chile, som sørget for ”tosidig, progressiv og innbyrdes liberalisering innen handel, der ingen sektor er ekskludert.” Tysklands kansler Gerhard Schröder, som var president i Europa Rådet på den tida, ledet forhandlingene, og ga uttrykk for sin sterke støtte for integrasjon av de europeiske og latinamerikanske markedene. I november samme året, sa EU at de arbeidet med å fullføre formelle forhandlinger om en frihandelspakt, med hele den latinamerikanske regionen. En slik avtale ville dekke 90 prosent av toveis handelen, og kunne bringe en økt årlig profit på mer enn \$6 milliarder til europeerne og nesten \$5 milliarder til Mercosur.

Forhandlinger om handelen gikk i stå flere år over uenigheter om restriksjoner på landbruks import, og ble gjenopptatt tidlig i 2008, da EU gikk med på å donere €50 millioner til å hjelpe fram tekniske standarder blant medlemmene i Mercosur, og for å hjelpe Mercosur fram hos offentligheten.

EU er en enormt viktig handelspartner for Mercosur, og kjøpte eksportprodukter til en verdi av €36 milliarder av Mercosur i 2006.

Og blant EU statene er eksportprodukter til og fra *Tyskland* de mest betydelige. I en rapport fra 1999 med tittelen: ”Den Europeisk Union og Latin Amerika Sammen,” bemerket Europakommisjonen at den drivende krafta bak den gradvis stigende handelen mellom Europa og Latin Amerika, var et omfattende dokument planlagt i 1994 ”under puff fra det tyske presidentskapet.” Så ofte, hvor Tyskland leder, følger Europa.

Imidlertid har også Kina gjort inngrep i latinamerikansk handel. Siden 2000 har handelen mellom Latin Amerika og Kina eksplodert. Men det er en

fundamental forskjell mellom Europas kjøp mot Latin Amerika og Kinas. Kina er der fordi de trenger resurser og Latin Amerika har rikelig av dem. EUs handel og humanitære anstrengelser i Latin Amerika er mer komplekse. Heller enn en enkel frihandelsavtale, har disse anstrengelsene mer å gjøre med et ønske om å utvide EUs imperium.

For øyeblikket debatterer ledere av Mercosur handelsblokka om de skal kvitte seg med U.S. dollar som referanse valutaen sin. Som U.S. blir stadig mer isolert på verdensscenen, og som spenningen mellom De forente stater og Mercosur assosierte som Venezuela vokser, gjør regning med at Mercosur stadig mer vil slutte seg til dets handelspartnere i Europa og Asia.

FAKTA ER NÅ REALITET

Plain Truth mai 1962 erklærte: ”De forente stater vil bli latt tilbake ute i kulda mens to GIGANTISKE HANDELSBLOKKER, EUROPA og LATIN AMERIKA, griper inn i hverandre og begynner å ta ledelsen i verdenshandelen.”

I den kanskje kraftigste uttalelsen i rapporten fra 1999, erklærte Europakommisjonen: ”Det europeiske alternativet kan således utgjøre en gjennomførbar motvekt til det som noen ganger blir oppfattet som usedvanlig stor økonomisk og politisk avhengighet” (i det siterte verk). Dette viser til Latin Amerikas avhengighet av De forente stater.

I dets april 1966 utgave advarte *Plain Truth* dets lesere: ”Ser dere hvorfor vi advarer leserne om at Det latinamerikanske fellesmarkedet og Det sentralamerikanske fellesmarkedet er farlig nær med å bli partnere med Det europeiske fellesmarkedet? Ser dere at disse gigantsammenslutningene er farlig nær med å vende ryggen til Amerika og England en gang for alle? Ser dere hvorfor vi advarer dere om at nazistene—som gjemmer seg overalt i Sør Amerika—er farlig nær med å reise seg igjen, denne gangen for å bli så seiersrike som det er profetert i Jesaja 10 og Jeremia 25:15-33?” Tida som har gått har bevist at Herbert Armstrong, og det advarende budskapet til *Plain Truth* var absolutt riktig!

Plain Truth juli 1965 fortalte hva som ville komme: ”De rike mineralressursene til Latin Amerika vil komme flytende over Atlanterhavet for å gi næring til de sultne smelteovnene i Ruhr og andre industrikomplekser i Europa.”

Sør Amerika, rik på ressurser, er et attraktivt smørbrødbord for ressursultne europeere. Sølv fra Mexico og Peru, tinn fra Bolivia og jernmalm fra Venezuela og Brasil—Europa trenger stabil tilførsel av disse og andre råmaterialer som Latin Amerika kan skaffe tilveie i overflod.

Ser du alvoret av sammenslutningen mellom EU og Mercosur? En økonomisk forent, politisk stabil Latinblokk er nødvendig for å sikre en konstant levering av varer. Det er hovedårsaken til at Europa, med Vatikanets assistanse, arbeider hardt for å bringe stabilitet til Latin Amerika gjennom økonomisk, politisk og religiøs velstand.

DEN KATOLSKE FORBINDELSEN

I oktober 1957 trumpeterte *Plain Truth* at ”resten av disse latinamerikanske nasjonene vil bli med i den europeiske gjenoppvekkingen av det gamle Romerriket.” Latin Amerika, innlemmet Mexico, Sentral Amerika istmus og kontinentet av Sør Amerika, utgjør de mest katoliserte landmassene i verden. Det største landet i regionen, Brasil, har verdens største enkelt nasjonale befolkning av katolikker. Ikke noe geografisk område er mer på linje med Vatikanet i dag enn Mercosur landene, og Vatikanet opprettholder en massiv nærværelse i regionen. EU og Latin Amerika er mer enn bare et handelspar—de er ”religiøse, kommersielle og politiske partnere.”

”Vatikanet er vel vitende om det faktumet at mer enn halvparten av katolikkene i verden bor i Latin Amerika!” skrev vi i september/oktober 1997. I løpet av tjenestefor-

”DE FORENTE STATER VIL BLI LATT TILBAKE UTE I KULDA NÅR TO GIGANTISKE HANDELSBLOKKER, EUROPA OG LATIN AMERIKA, GRIPER INN I HVERANDRE OG BEGYNNER Å TA LEDELSEN I VERDENSHANDELEN.”

PLAIN TRUTH, JANUAR 1963

holdet sitt, besøkte pave John Paul alle de 24 landene i Sentral og Sør Amerika, som en del av et forsøk på å stabilisere regionen ved å støtte opp om dets handelsforpliktelser med EU, og dets kollektive religiøse enighet med Den katolske kirken.

Før den sentrale kunngjøringen fra EU/Mercosur den 25te november 1999, rapporterte *Trumpet* at ”den begeistrede støtten som ble gitt til pavens besøk til Latin Amerika i 1998 ... bekrefter igjen hvor denne befolkningen til sist vil tilby sin troskap—til hjertet av Europa, setet for dets økonomiske og religiøse arv” (februar 1998). Den felles religiøse arven til Europa og Latin Amerika gir Europa en fordel i det området som Kina aldri vil kunne nyte godt av.

Med religiøs enighet og en EU/Mercosur frihandelsavtale allerede sikret, er det ikke noe område i verden som er bedre forberedt på å dominere global handel, enn EU.

Husk, mens Tyskland fortsatt lå nede, advarte herr Armstrong om at det ville forene seg igjen, bak skalleskjulet til et forenende Europa. Han erklærte også at Europa ville dominere Det latinske fellesmarkedet, mens Den katolske kirken ville utøve religiøs dominans.

Akkurat som *Plain Truth* utgaven i mai 1962 forutså: ”De forente stater vil bli latt tilbake ute i kulda mens to GIGANTISKE HANDELSBLOKKER, EUROPA og LATIN AMERIKA, griper inn i hverandre og begynner å ta ledelsen i verdenshandelen.”

Denne sjokkerende profetien utfolder seg allerede fremfor oss.

Britannia Ble Advart!

Etter nesten fire tiår med medlemskap i Den europeiske unionen for Britannia, blir en viktig advarsel raskt mer betydningsfull.

”**B**ritannia vil etter all sannsynlighet, se tilbake på mandag den 1ste januar 1973, som en svært tragisk historisk dato—en dato full av illevarslende framtidsmuligheter! For den datoen markerer Det forente kongerikets inntreden i Det europeiske fellesskap.”

Den uttalelsen, skrevet i *Plain Truth* mars 1973, er klassisk Herbert Armstrong: gripende, enkel, oppriktig. Og enda viktigere, det er SANT.

Bare spør et voksende antall med briter som kjemper med virkeliggjøringen at Den europeiske unionen har etablert et større fotfeste innen det britiske samfunnet. For dem blir det stadig vanskeligere å ikke se tilbake på 1ste januar 1973, og beklage den som en ”tragisk historisk dato.”

I dag har de ”illevarslende framtidsmulighetene” som herr Armstrong refererte til, blitt til *alarmerende realiteter*.

BRITANNIA OG EU

Den 1ste januar 2010, etter tiår med planlegging, ble EU offisielt en global imperialistmakt, støttet av dens egen føderale konstitusjon som binder europeiske land til en uforlignelig leder i Brussel. I århundrer har europeiske krefter fra Caesar til Napoleon til Hitler søkt å få dominans over ”septeryene.” Den 1ste januar 2010, da EUs presidentskap og utenriksministeriet trådte i kraft under Lisboa traktaten, ble England endelig tjenelig for Europa.

Det var mer enn noen få briter som var veldig bekymret. På dagen en måned tidligere, da Lisboa traktaten/EU konstitusjonen ble vedtatt, skrev EU skeptikeren Daniel Hannan, et medlem av Europaparlamentet: ”England er ikke lenger en suveren nasjon. Ved midnatt i går aften, opphørte vi å være en uavhengig stat som var bundet av internasjonale traktater til andre uavhengige stater, og ble i stedet en underordnet enhet innen en europeisk stat” (*Telegraf*, 1ste desember 2009, våre framhevelser gjennom det hele).

Lisboa traktaten til EU trampet på Englands Magna Carta, klaget Ambrose Evans-Pritchard, og kasserte de grunnleggende prinsippene som britisk suverenitet var etablert på. ”De grunnleggende tekstene til den engelske

konstitusjonen—frihetsbrev, petisjoner, grunnlovsmessige bestemmelser som sikret borgernes rettigheter overfor statsmakten—har et felles tema: De skapte ingenting. De forsvarte gamle friheter; de gjenopprettet tapt harmoni. I dette viste de veien for den amerikanske revolusjonen, selv en kodifikasjon av de tidlige kolonifrihetene,” skrev han (sammesteds, 6te desember 2009).

Kontraster dette med Lisboa traktaten/EU konstitusjonen. Med hensyn til dens opprettelse, hevdet Evans-Pritchard korrekt at ”personer fra innerkretsen kapret prosessen.” Disse ”personene fra innersiden” var ikke-valgt Tysk/Romersk elite som arbeidet i årevis for å søke å tvinge sin egen udemokratiske konstitusjon på velgerne sine, gjennom de mest udemokratiske midlene. Lisboa traktaten ble utformet nøyaktig som et instrument til å vedta de imperialistiske målene de hadde. Evans-Pritchard beskrev dokumentet som et ”hegelsk monster” som ”sier mye om de stigende kreftene til EU flokken, men knapt et ord for å holde EU fogder og betjenter i tømme. Pakten om fundamentale rettigheter—lovlige bindende i UK som på tirsdag, da Lisboa trådte i kraft—hevder at EU har autoritet til å begrense alle rettigheter og friheter.”

Å rotere denne lovlige opprørende grusomheten mot bevegelsesretningen, er en massiv hovedpart av lovgivning, regler og reguleringer som er skapt, for å tvinge igjennom den mest forvirrende konstitusjonen på denne planeten. Selve ordene, kalt *Aquis Communautaire*, og som er kalkulert til å være på mer enn 170 000 sider, gir en detaljert framstilling av bebyrdende lovgyldigheter og byråkratiske kontroller som eliten i EU har tvunget på borgerskapet sitt.

BRITANNIA TAPER

I alt dette, har Tyskland og Frankrike skaffet seg de redskapene de trenger for å dominere Europa ytterligere—og slå ut Britannia. I den nye Europeiske Kommissjonens oppstilling som følger stadfestingen av Lisboa traktaten, og som vil være gjeldende i fire år, fikk Tyskland og Frankrike ”nøkkelposisjoner som de kan bruke til å øke

innflytelsen sin over Den europeiske unionens indre arbeid og viktige politiske områder” (Stratfor, 1ste desember 2009). I virkeligheten setter de seg selv opp til å ”ta kontroll over funksjonene i Den europeiske unionen.”

Et nøkkelområde der UK tapte er innen finanser.

Den franske presidenten Nicolas Sarkozy oppsummerte Britannias nye plass i EUs økonomiske system ved å si: ”Britene er de store taperne i denne affæren.”

EU presser hardt på for en strammere regulering av den angelsaksiske økonomiske modellen. I desember 2009, oppnådde de europeiske finansministerne en avtale om å overhale Europas økonomiske tilsyn med et nytt reguleringssystem. Det ble laget et utkast til en lov som ville skape et risikoovervåkningsutvalg sammen med tre nye blokkomfattende tilsynsførende autoriteter, til å overse bank, sikkerhet og forsikringsforretninger. Disse autoritetene vil sikre at de finansielle lovene til EU blir konsekvent gjennomført i ethvert medlemsland.

England prøvde å bekjempe dette for å beholde dets økonomiske suverenitet, og sa at det var i Europas interesse at Londonforretninger har framgang.

Problemet er at Europa ikke kunne ha vært mer uenig i dette.

Europa bebreider den angelsaksiske modellen som er sterkt avhengig av en friflytende kreditt, for den økonomiske fiaskoen som begynte på slutten av 2008. I respons, er dette massive reguleringsregimet de skaper så stappfullt av reguleringer og lover, at det vil sikre at Londons måte å gjøre forretninger på, aldri igjen vil ha framgang. Denne tyngende reguleringen vil rette et dødsstøt mot Londons status som en global økonomisk hovedstad.

Eliten i Brussel setter i virkeligheten i bevegelse en overveid plan for å svekke det engang så store Britannia fra å bruke økonomiske kriser som en unnskyldning.

England er virkelig den store taperen i EU. Hva som står igjen å se, er hvor lenge Britannia vil prøve å kjempe for det som allerede er et tapt slag om suverenitet, før det forlater eller til sist blir sparket ut av Den europeiske unionen.

HVORFOR BRITANNIA ER I DENNE KNIPA

Disse tilbakeslagene synes på en eller annen måte å være epidemiske for det ulykkelige Britannia. Etter tidligere å ha styrt det største imperiet som verden noensinne har kjent, har Britannia hatt en forbløffende tilbakegang i det siste århundret. Etter to verdenskriger som desimerte styrken i dets arbeidskraft, en sakte og sikker prosess med overdragelse av dets imperium og samvelde, en oppriktig, tiårig lang, men aldri helt suksessfull kampanje for å hekte seg fast til et samlende Europa, og en fullstendig revolusjon i moral, kultur og religion, har det funnet seg selv på sidelinja, hensynkende i minoritetsmakt status, offer for en tilsynelatende endeløs strøm av ”uflaks.”

Men kan britene virkelig ha råd til ikke å ta ansvar for skjebnen sin? Var det flaks som overrakte dem det velstående, imperiet som strakte seg rundt hele jorda?

JANUAR 1, 1973

Blant alle overskriftene som proklamerte Britannias inntreden i Det europeiske fellesskapet, var *Plain Truth* det mest forutseende.

Og var det uflaks—bare en annullering av hell—som rev det vekk fra dem? Vi må se langt tilbake bak nåværende begivenheter for å finne svarene.

For nesten 3000 år siden, profeterte Gud akkurat hva som ville skje med Det britiske imperiet. Han forutsa, med nøyaktighet, dets oppgang og dets nedgang. Han ventet seg akkurat de forbannelsene som Britannia opplever i dag, inkludert dets økonomiske nedgang. Og—verden ville gjøre det vel å legge merke til—Han la fram lang tid i forveien, de nøyaktige omstendighetene som ville framskynde Britannias endelige død.

Hvis de britiske folkene føler seg overveldet av ting som nylig har funnet sted, skulle de ta i betraktning Guds visjon om hva som vil skje med landet deres—og innse at det som bombarderer dem nå i virkeligheten er en kolossal velsignelse. Det britene opplever er den bekymrede, tuktende hånda til en kjærlig Far som prøver å redde dem—eller, i det minste, de få av dem som vil gi akt—fra veldig mye verre hendelser som snart vil ramme landet deres. *Gud prøver å sende et budskap til Britannia.*

Gjennom flere tiår under herr Armstrongs redaksjonelle øye, rapporterte *Plain Truth* i detalj om forbannelsene som i økende grad herjet Britannia, og hele tida advarte på forhånd om at de bare var innledningen til noe mye verre.

Et antall bemerkelsesverdige artikler gjennom 1960-åra i *Plain Truth* detaljerte spesielt Britannias betydelige ulykker på den tida: økonomiske problemer, lav matvareproduksjon, strev med å definere samveldet sitt, rasemessige spenninger, et blomstrende og uholdbart velferdssystem, beryktet lathet, opptatt av umoralsk underholdning. Allerede da begynte Britannia å bli sett på som lavere enn Europa. Alminnelig referert til som ”den syke mannen i Europa” og ”et internasjonalt barmhjertighetstilfelle,” var det aldri tatt med i betraktning som vesentlig for et økonomisk forenende kontinent. *Plain Truth* forklarte mer enn en gang om detaljert irttesettelse fra Gud, i anstengelsen Hans for å tiltrekke seg Britannias oppmerksomhet, snu nasjonen rundt, og sette den tilbake på en kurs der velsignelsene står på rad.

Legg merke til, som et eksempel, disse avsnittene fra *Plain Truth* fra desember 1964: ”Forholdet mellom Britannia og Europa vil fortsette å forverres inntil Herren skal føre over deg et folk langt borte fra ... Det levner deg verken korn eller most eller olje ... De kringsetter deg i alle dine byer ...’ (5 Mosebok 28:49-52).

”Disse profetiene åpenbarer en ’kringsetting’—en handelsblokade—av nåtidens Israel!

”Av alle nasjonene som utgjør nåtidens Israel, er det ingen som er mer sårbare overfor en slik handelsblokade enn Det forente kongerike. Under nåværende forhold, er De britiske øyer fullstendig ute av stand til å skaffe mat til befolkningen sin uten en omfattende import av mat. Selv under de iherdige landbruksanstrengelsene under Den andre verdenskrig, var Britannia bare så vidt i stand til å produsere halvparten av dets behov for mat! Siden den gang har befolkningen økt, og den dyrkbare jorda har blitt redusert.

”Likevel forblir den britiske offentligheten apatisk! ... Den nye generasjonen bare insisterer på mindre arbeid og flere goder. Velferdsstaten, støttet av hver regjering i sin tur, oppmuntrer til akkurat en slik holdning. ... Men etter som ropet blir høyere om økte lønninger, arbeidsløstrygd, sykepengene, pensjoner, understøttelse, nasjonal hjelp, bidrag og utbetalinger—raver hele økonomien og er ute av stand til å holde seg flytende!”

Nå, etter å ha snublet seg gjennom disse tøffe tidene uten forbedring av dets oppførsel, står Britannia overfor en intensivering av dets problemer. Velferdsstaten deres har svulmet opp til et enda større omfang—og så har dets byrde på økonomien. Og dets korrupsjon og umoral er mye verre.

VIL BRITANNIA VÅKNE OPP?

Gud oppretter nasjoner og lar dem gå til grunne (Job 12:23; Jesaja 40:15). Han gjorde Britannia til det som det en gang var, og Han lar dem gå til grunne i dag.

Gud fortalte Britannia hva som ville skje. Han har forklart grunnene Sine for å sende disse forbannelsene. Men likevel strever Britannia videre, og prøver å løse problemene sine ved hjelp av sin egen skarpsindighet. I stedet for å se til Gud, setter Britannia sin lit til sine ”allierte” som Europa—eller, som Bibelen kaller dem, dets ”elskere.” ”De drog opp til Assur lik et villesel som går sine egne veier. Efra’im kjøper seg elskere” (Hosea 8:9). (For bevis at Assur viser til Tyskland, be om en gratis kopi av *Germany and the Holy Roman Empire*.) Gud tilsiktet aldri at Britannia skulle forene seg med Europa. I virkeligheten har dets skjelesvangre anstrengelser for å gjøre dette, åpenbart fatale svakheter og mangel på tillit til Kilden for dets nasjonale storhet—og samtidig varslet om landets undergang.

I 1966 kom *Plain Truth* med denne viktige uttalelsen: ”Det store spørsmålet er: ’Hva skal til for å vekke opp folket i Britannia?’ Må det til en forferdelig økonomisk depresjon, eller må det til et nasjonalt militært nederlag for hånden til et tyskdominert forente europeiske stater?” (*Plain Truth*, oktober 1966).

Der viste artikkelen til det profeterte endelige fallet til Britannia!

Som Bibelen gjør det klart for de som har nøkkelen til å forstå den, profeterer Gud at Britannia bare vil lære denne leksa gjennom et totalt nederlag og en undertrykkelse av dets folk som slaver for et Forent Europa!

”Jeg kjenner Efra’im, og Israel er ikke skjult for meg: ... Deres gjerninger hindrer dem fra å vende om til sin Gud: ... Efra’im er blitt som en enfoldig due, uten forstand. De kaller på Egypt, de går til Assur [Britannia oppfyller denne profetien nettopp som du leser dette]. Så snart de går, vil jeg spenne nettet mitt over dem. Jeg drar dem ned som himmelens fugler. Jeg vil tukte dem, som det allerede er forkynt for deres menighet. Min Gud skal forkaste dem, fordi de ikke har hørt på ham. De skal vanke om blant folkene som flyktninger” (Hosea 5:3-4; 7:11-12; 9:17).

Hva skal til for å vekke opp folket i Britannia?

VIL BRITANNIA GÅ UT?

I dag er det liten tvil om at de ”illeværslende mulighetene” som herr Armstrong advarte om, er i ferd med å skje.. Både politisk, økonomisk og juridisk finner Britannia seg selv stadig mer underdanig til EU. Mens dette skjer, bygger bevegelsen til Euroskeptikerne inne i Britannia opp en drivende kraft. Noen briter har tilpasset seg til EUs regler og reguleringer, men mange har ikke—og friksjonene mellom EU og Britannia er stigende. I tillegg, kommer de anstrengte globale økonomiske forholdene—som Britannia og mye av Europa har avvikende meninger om hvordan de kan håndteres best—noe som framskynder det uunngåelige med en skilsmisse mellom London og Brussels.

Dette er det herr Armstrong sa ville skje—for flere tiår siden. Herr Armstrong konkluderte artikkelen fra 1973 ved å skrive: ”Britannias inntreden inn i Det europeiske fellesskapet *bebuder en tragisk situasjon.*”

”*Britannia vil stå overfor et dilemma,*” forutsa han. Det dilemmaet, skrev han, vil dreie seg omkring rollen til et fundamentalt protestantisk Britannia i et katolikkdominert imperialistisk forente stater i Europa. Britannia vil stå overfor et valg: Enten å gi avkall på Europa eller dets egne historiske røtter.

Vi er vitne til at det dilemmaet utfolder seg i dag.

Et annet sted, gjorde herr Armstrong det absolutt klart hvordan Britannias flørt med Europa ville ende. ”Scenen er allerede satt!” skrev han i 1956. ”Alt som mangler nå, er en sterk LEDER—den kommende FØRER! Tyskerne kommer tilbake fra ødeleggelsene i Den andre verdenskrig på en nervepirrende måte. Tyskland er det økonomiske og militære hjertet i Europa. Det er trolig at Tyskland vil lede og dominere De kommende forente stater i Europa. MEN BRITANNIA VIL IKKE VÆRE EN DEL AV DET!”

Herbert Armstrong advarte i flere tiår om at Britannia ikke ville være en del av den kommende siste oppstandelsen av Det hellige Romerriket. Til og med da den britiske statsministeren, Edward Heath, svikefullt presset landet sitt hardt inn i Det økonomiske fellesskapet i 1973, advarte herr Armstrong om at det var et eksperiment som var dømt til å feile, og at britene—som mange gjør akkurat nå—ville se tilbake på den dagen som en ”tragisk historisk dato.”

Realiteten er ubestridelig. Han hadde rett.

TVILSOMT SYMBOL

Enten det har latt tropper falle inn i Vietnam, evakuert Saigon, eller krasjet i Iran eller Moga-dishu, har amerikanske helikopter vært symbolet på Amerikas nederlag i de senere år.

DEL TO **ANGLO- AMERIKA**

Amerika Har Vunnet Sin Siste Krig

Hvis den forutsigelsen synes dristig nå, hvor dristig ville den ha vært i 1950?

”Han holdt oss utenfor krigen!” heiet presidentens mest lojale velgere. President Wilson hadde en kampanje for å bli gjenvalgt. Trofast mot kampanjeslagordet sitt, hadde presidenten holdt Amerika utenfor krigen. Det er, med mindre du betrakter Tysklands undervannsbåters senking av amerikanske skip som en krigshandling.

Herr Wilsons forsvar hadde vært en stødig strøm av handskrevne notater, som bønnfalte kaiseren om å stoppe og skyte amerikanere.

Herbert Armstrong deltok på det kampanjemøtet høsten 1916. Midt i trengselen av tilhengerne til Wilson, befant han seg ikke mer enn seks fot fra tidligere president Theodore Roosevelt.

”Han holdt oss utenfor krigen,” hørte herr Armstrong den tidligere presidenten si med forakt. ”Jeg var president i 7½ år,” fortsatte han. ”Og hvis jeg hadde vært president nå, ville jeg ha sendt kaiseren *bare et notat*—og han ville visst at jeg mente det.”

Herr Armstrong fortalte den historien ofte fordi den illustrerte så perfekt det han hadde gjentatt i flere tiår—at De forente stater hadde mistet viljen til å bruke makta si. To ganger ble de provosert inn i en verdenskrig, og vant seieren hver gang. Likevel, like etter Den andre verdenskrig, forutsa herr Armstrong at De forente stater hadde vunnet sin siste krig.

KOREA OG KUBA

Etter seieren i Den andre verdenskrig, var Korea krigen den første i en lang rekke med ikkesei-er for De forente stater. Da fiendtligheter brøt ut i 1950, ga president Harry Truman kommandoen over de amerikanske styrkene til Douglas MacArthur, en helt fra Den andre verdenskrig.

Fra starten av hadde MacArthur lov til å krysse den 38de parallellen og invadere Nord

Korea. Men med en gang

Kinas kommuniststyrker deltok på siden til fienden, ble U.S. sendt vaklende.

Mac Arthur sto steilt og understrekte kraftig at Washington måtte godkjenne et omfattende angrep på Kina, og sa til en kongressmann at ”det er ingen erstatning for seier.” Men kravet hans falt for døve ører. President Truman avsatte MacArthur i 1951, og krigen der begge sider led et stort antall falne, ble til slutt avgjort ved å inngå et forlik.

Korea krigen endte karrieren til Amerikas siste store general. Den markert også begynnelsen på en ny æra i

amerikansk krigsstrategi: *begrenset* krigføring.

Episoden i Grisebukta, var et godt eksempel på denne nye strategien. President John F. Kennedy kickstartet denne politisk/militære katastrofen. I 1961, landet mer enn 1400 landsforviste kubanere, trenet av CIA, på Kubas

TØFFE NYHETER

Dristige *Plain Truth* artikler rapporterer slutten på amerikansk dominans på en tid da den amerikanske supermakta var til og med mer i stand—og villig—til å kjempe.

bredder, og håpet på å sette i gang en populær oppstand. Men uten flåte og luft støtte fra U.S., knuste Castros tropper lett opprøret. Nesten alle de U.S. ledede inntrengerne ble drept i slaget, eller døde i Castros fengsler år senere.

Flere år før Grisebukta, skrev herr Armstrong i *Plain Truth* i januar 1953 at U.S. skulle ha drevet Castro og kommunismen ut av Kuba. Fordi de ikke gjorde det, spurte han da: "Vil De forente stater finne ut at fordi de har latt Castro og gudløs kommunisme bli på Amerikas dørhelle, at det vil fortsette å skape all slags trøbbel og uro?" Det har det så visst.

Etter det store nederlaget i Grisebukta, la ikke herr Armstrong ansvaret på det militære i U.S., ikke engang på president Kennedy, men på det AMERIKANSKE FOLKET! Han skrev i *Plain Truth* i oktober 1961 at: "med mindre, eller før De forente stater i sin helhet angrer og vender tilbake til det som har blitt et tomt slagord på dets dollar. 'Vi stoler på Gud,' har DE FORENTE STATER I AMERIKA VUNNET SIN SISTE KRIG!

"Jeg sa det da vi mislykkedes med å vinne i Korea! ... Jeg sier det igjen nå da regjeringen i De forente stater ga støtten sin til denne fiaskoen på Kuba—dets president ga 'kjør i gang'—og Gud, den Gud som Amerika har sviktet, ga dem dets mest ydmyke nederlag! Hva betyr det store nederlaget på Kuba?

"Det betyr, herr og fru forente stater, at skriften er på veggen din!"

Dette er sterke ord. Og likevel så dypsindig når du tar i betraktning, det som var rett rundt hjørnet.

VIETNAM SKANDALEN

Så tidlig som i november 1961, informerte *Plain Truth* leserne om at U.S. "nesten sikkert" ville måtte kjempe et større slag i Vietnam. (U.S. begynte å sende tropper dit i 1964.) Mens flere nyhetskilder kan ha innsett at en krig i Vietnam var nær forestående, var det ingen som ville ha runget denne overskriften tidlig i 1965: "Hvorfor De forente stater Ikke Kan Vinne Vietnam krigen!" *Plain Truth* sa dette bare måneder etter at fiendtlighetene brøt ut.

Artikkelen pekte ut: "De forente stater er prisgitt til ikke å vinne i Vietnam! ... Avdøde general Douglas MacArthur uttalte en gang at med mindre en nasjon entret inn i et slag med seier som dets mål, var den slått før det startet. Han hadde rett!

"Det er ikke til å ta feil av—U.S. og de andre nasjonene som var involverte i å støtte Sør Vietnam, ville like å vinne. Men de var redde for å gå til de handlingene som var nødvendige for å vinne." Dette ble trykt i april 1965.

Et og et halvt år senere, skrev herr Armstrong: "De forente stater vinner ikke. Likevel har krigen blitt trappert voldsomt opp i løpet av 1966. Folk ser ingen resultat. Folk sammenligner størrelsen og makta til De forente stater til den til Nord Vietnam—et lite land knapt på størrelsen av en av statene våre, slik som Florida. De kan ikke forstå hvorfor De forente stater—den mektigste militærnasjonen i verden—ikke kan slå Vietnam" (*Plain*

AV STED INN I SOLNEDGANGEN
Lik dets tro på Gud, har Amerikas seier
glidd over i historiens minneverker.

Truth, januar 1967). Krigen varte ennå åtte år til, og endte med en skamfull evakuering av amerikanske embetsmenn fra taket til ambassaden til U.S. i Saigon. Det var den lengste krigen i Amerikas historie. Det var også nasjonens ydmykeste nederlag. Historikeren Paul Johnson kalte det et "sammenbrudd av Amerikas makt."

I løpet av disse åra, berørte *Plain Truth* ofte et annet Vietnam offer—det til Amerikas ære rundt om i verden. "Ingen militærnasjon kan operere en militærstyrke ved å akseptere et nederlag i et fiendtlig angrep," skrev herr Armstrong, "som en unnskyldning for at vi ønsket å spare livene til menn som hadde tilbudt disse livene, for å forsvare æren og friheten vår. ... Hvor mange flere liv vil likevel gå tapt i framtidige slag, fordi fiender på grunn av denne framvisninga av svakhet, nå vil bli gitt mot til å regne med lette seire over et De forente stater som er redde for å kjempe?" (januar 1969).

Krigen i Vietnam ga virkelig litt av et slag til Amerikas rykte som en supermakt. *Plain Truth* pekte på dette i februar 1978 og kom da med denne forbløffende forutsigelsen: "Dagene er forbi da De forente stater militær makt blir brukt til å oppnå det Amerika oppfatter som korrekt og riktig. ... Amerikas innflytelse og prestige er

på raskt nedtur. Stoltheten over makta vår har blitt brutt. Den tida nærmer seg raskt når De forente stater vil være så svake og så redde for sin egen skygge at, som profeten Esekiel forutsa: basunen vil lyde for å kalle til strid, men ingen vil svare (Esekiel 7:14).”

Det var et varsel om ting som ville komme.

ANTI-KRIG ÆRA

Hvis Korea krigen markerte begynnelsen på en *begrenset krig* strategi, markerte Amerikas nederlag i Vietnam begynnelsen på en *anti-krig* strategi. Ingenting illustrerte denne dype motviljen overfor fare som gisseldramaet i Iran.

I november 1978 stormet en gjeng iranske opprørere Den amerikanske ambassaden i Teheran og tok 52 U.S. stabsmedlemmer til fange. President Jimmy Carter krevde gjentatte ganger at Teheran skulle returnere fangene, men Ayatollah Khomeini sa at han slo på en tom tromme. ”Carter har ikke mot og mannshjerte til å innlate seg på en militæroperasjon,” hånte Khomeini. Carters eneste visning av ”makt” var et klossete redningsforsøk i april 1979 som etterlot legemene til åtte U.S. tjenestemenn brennende i den iranske ødemarka. Fjernsyns kamera sikret seg bilder som alle kunne se. Det var enda et ydmykende nederlag. Iran holdt verdens største supermakt i sjakk i ennå åtte måneder etter den klossete redningsoperasjonen. En kan undre seg på hvordan Theodore Roosevelt ville ha håndtert situasjonen.

Med en mer konservativ ledelse i 1980åra, vil kanskje noen argumentere med at Amerika gjenvant noe av dets stolthet av dets makt. President Ronald Reagan sendte tropper til Grenada i 1983 for å utrydde kommunismen i Vest India. I 1986 bombet han oberst Muammar Gadhafis militære hovedkvarter i Libya i respons til en terrorist handling. Disse små kampene i mindre trefninger kan, imidlertid, knapt kvalifiseres som avgjørende militære seire for De forente stater. (Befolkningen i Grenada er, når alt kommer til alt, bare litt større enn Fargo i Nord Dakota.) Hvis det åpenbarte noe, må det ha vært at et økende våpen-sky Amerika *bare* var villig til å bruke militær makta si i små, relativt risikoløse konflikter.

Tenk på Libanon. I oktober 1983 kjørte en islamistisk terrorist en lastebil stappfull av eksplosiver, inn i marine brakker i Beirut og drepte 241 amerikanere. Fire måneder senere, trakk president Ronald Reagan tilbake alle tropene til U.S., en bevegelse som ville løse alt unntatt den libanesisk kristne makt strukturen.

Etter nok en ydmykende tilbaketrekking, var *Plain Truth* raske med å minne leserne om hva det hadde sagt i tiår. November/desember 1983 utgaven hadde en artikkel med tittelen: ”Hvorfor Amerika Har Vunnet Sin Siste Krig.” Herr Armstrongs hefte *De Forente Stater og Britannia i Profetiene* var sitert: De forente stater, selv om de fortsatt innehar uforlignelig makt, er redde—frykter—å bruke den, akkurat slik Gud sa.”

GOLF KRIG ”SEIEREN”

Hvis det noen gang var en konflikt som kunne bevist at herr Armstrongs forutsigelser var gale, ville det vært den persiske Golf krigen. Til og med herr Armstrongs egen Kirke hadde, etter at han hadde vært død i flere år, trukket seg tilbake fra forutsigelsen om at ”Amerika har vunnet dets siste krig.” ”Vi tok feil,” skrev etterfølgeren til herr Armstrong, Josef Tkach, i 1991.

Imidlertid var ikke nykommer bladet, *Trumpet*, enig med det nye utvannede budskapet til *Plain Truth*. ”Amerika har vunnet sin siste krig,” erklærte vi på forsiden av mai utgaven 1991 av *Trumpet*, rett etter at Golf krigen tok slutt.

Etter en kort bakkeinvasjon, erklærte Bushadministrasjonen seier i krigen. Gerald Flurry, sjefsredaktøren i *Trumpet*, utfordret sterkt denne vurderingen. Det er sant at verden aldri, inntil 1991, hadde vært vitne til en slik ærefryktinnlytende oppvisning av avansert teknologisk ildkraft. Likevel, på tross av denne framvisingen av makt, var ikke den persiske Golf krigen en ”som testet viljen til U.S.,” skrev han.

”Sannheten er at vi vant et slag i Kuwait. Vi vant ikke en krig. Den jobben ble forlatt uferdig,” skrev herr Flurry. ”Saddam Hussein sitter fortsatt med makta—til og med sterkere på noen måter—og har gjort Irak til en drapsmark. Er ikke det et tegn på at vi ikke vant krigen? At vi manglet viljen til å vinne, som det står i Tredje Mosebok 26:19? Hva U.S. gjorde var i alt vesentlig å sparke et omfattende problem lengre ned i gata. ”Dette vil antageligvis plage og *forfølge* president Bush og Amerika resten av vårt liv!” skrev han. Den forutsigelsen har for visst bevist seg å være sann i de etterfølgende tiårene.

Herr Flurry var mest kritisk over, hvordan Bushadministrasjonen forlot kurderne og sjiamuslimere etter at de hadde oppmuntret dem til å gjøre opprør mot Saddam Hussein. Hussein gjenstartet da det morderiske stormløpet sitt mot disse folkene, ved å skape en humanitær katastrofe. Herr Flurry kalte dette ”det største sviket i historien til U.S.” President Bushs ’nye verdensorden’ har brakt noe av den største skammen over historien til nasjonen vår!” skrev han. ”Amerikanske ledere sier at de ikke har noe FN mandat til å gripe inn på flyktningenes vegne. Denne uttalelsen alene viser at vi mangler viljen til å bruke makta vår for en rettferdig sak. Og hvis den irakiske flyktningkatastrofen ikke er en rettferdig sak, da er det ingenting som er det!”

Følgende dom, som ble skrevet for to tiår siden, har utspilt seg i Amerikas utenrikspolitikk til denne dag med president Obama som annonserte planen sin om tilbake-trekkingen fra Afghanistan, til og med før han sendte troppene inn i kampen: ”Amerika frykter fortsatt for å kjøre seg fast i en Vietnam lignende sivil krig i Irak. Til og med etter at vi hadde dem omtrent forsvarsløse! Det er fordi Gud har brutt ned den styrken vi er så stolte av—viljen vår til å vinne! ... Amerika må lære seg til å se at de er under en forbannelse fra Gud, og angre på syndene sine.”

Det faktumet at Golf krigen i 1991 forrådet kurderne og sjiamuslimene og etterlot Saddam Hussein med makta,

viser at det, i beste fall, var et annet dødpunkt for De forente stater. Imidlertid demonstrerte de etterfølgende åra et enda sterkere omfanget av forbannelsen på utstilling, i den konflikten.

Et annet amerikansk nederlag, politisk og militært, fulgte etter i 90åra. Det var U.S. sitt "nasjon byggende" forsøk i Somalia i 1993. Det tok kun 29 amerikanske falne for en rask tilbaketrekning fra det oppdraget. 1996 bombingene av Khobar Towers i Dhahran, Saudi Arabia, fremkalte et \$353 millioner tilbaketog lengre inn i den Saudiske ødemarka. Da terrorister eksploderte ambasadene til U.S. i Dar es Salaam og Nairobi i 1998, besvarte president Clinton det med et smekk over fingrene: et kryssermissil angrep på mistenkelige terrorist anlegg.

De forente stater trakk seg til og med tilbake fra en konflikt på Haiti, en av de fattigste nasjonene i verden. Et U.S. marine stridsskip ble faktisk holdt i sjakk av en liten bande av haitiere i Port au Prince i 1993. U.S. oppga det oppdraget fordi de fryktet for falne.

KRIGEN MOT TERROR

Den 11te september 2001, opplevde U.S. det dødeligste angrepet på amerikansk jord siden Pearl Harbor. Islamistiske terrorister drepte nærmere 3000 mennesker og styrtet U.S. inn i en komplett krig.

Denne krigen var dømt til å mislykkes helt fra begynnelsen. Til å begynne med, tenk over selve definisjonen Amerika ga den. Omsluttet av politisk korrekthet og de som følte seg ukomfortable med enhver ufordelaktig skildring av Islam, definerte de amerikanske lederne det som en "krig mot terror." Dette er forvirrende. *Terror* er ikke en fiende, men en taktikk. Å feile med å identifisere klart *islamistisk ekstremisme* og *nasjonene som er dets hovedsponsorer* som fienden, er det samme som å identifisere Den andre verdenskrig, som en "krig om blitskrigen" for ikke direkte å blande inn Tyskland.

Karakteristikkene av "terrorist trusselen" som vage, utydelige, flyktige og allestedsnærværende, var også misledende. Trusselen har sitt utspring hovedsakelig fra noen få nasjoner, og en i særdeleshet: *Iran*. Akkurat som sammenbruddet av ussr over natta reduserte trusselen fra kommunismen, ville en slutt på *statsstøtte* til islamistisk terrorisme bortimot få en slutt på *terrorisme*.

Problemet er at Iran har allierte: spesielt Russland og Kina. Afghanistan var uten venner og svake—så U.S. utvalgte dem (eller mer nøyaktig, Taliban) som det beste målet for "krigen mot terror." Uttrykt i bidrag til global terrorisme, var Taliban bare småpoteter sammenlignet med Iran, men dette er problemet en støter på etter å mislykkes med å definere fienden på den rette måten.

Amerikas påfølgende angrep på Irak (eller, mer nøyaktig, Saddam Hussein) var til og med enda mer problematisk, fordi de fjernet den største enkeltsjekken på Iran, og garanterte i realiteten et eventuelt herredømme over den islamistiske republikken.

Som et resultat av denne forvirringen med å definere fienden, har U.S., i åra siden 2001, effektivt gjort *INGENTING* for å skyte inn mot Iran eller degradere dets støtte til terrorisme. "Krigen mot terror" har i realiteten latt et Iran sterkere tilbake. Dets president presser på med å bygge atomvåpen og truer med totalt å utslette Israel. Iranske agenter fyrer opp under et opprør i Irak som dreper amerikanere og allierte soldater.

Iran har personlig dirigert, fundert, utrustet og assistert Hamas og Hezbollah angrep som transformerte Israel og Libanon til slagmarker.

Selv om U.S. hadde vunnet en avgjørende seier i feltet sitt i Afghanistan og Irak, ville det fortsatt være langt fra å vinne krigen mot terror. Så lenge hovedsponsoren av islamistisk terrorisme, den islamistiske republikken Iran, fortsatt eksisterer, har ikke krigen mot terror blitt vunnet.

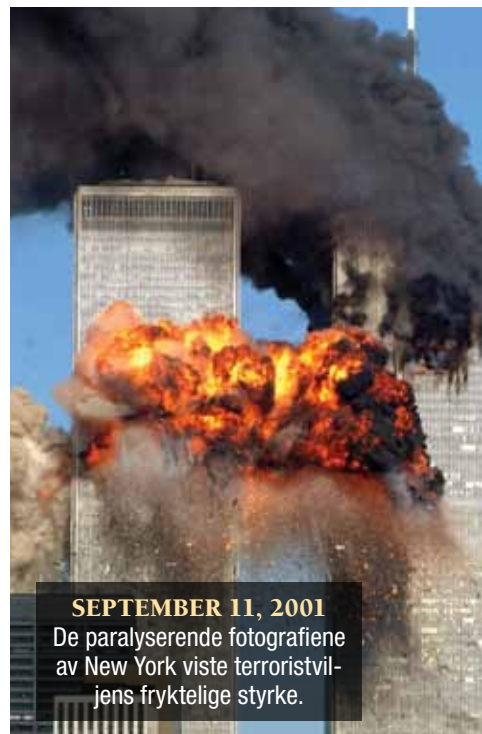
Men selv ikke krigene i Iran og Irak har blitt vunnet. I Afghanistan kommer Taliban tilbake, og U.S. overveier til og med fredssamtaler med det regimet det prøvde å styre. Og verre, Taliban har tatt over store områder i Pakistan, og satt hele landet, og dets atomarsenal, i fare.

I Irak, har U.S. gjort verre enn bare *ikke å angripe* Iran: Det faktisk *strebet etter en dialog* med Iran, og anmodet inntrengende om dets hjelp til å bringe sumpen i Irak under kontroll ved å styre sjiamuslimene. For å rydde opp i dets forretninger i Irak, ba "supermakta" De forente stater om hjelp fra *verdens hovedsponsor av terror!*

I realiteten, i stedet for å vinne krigen mot terror, er Amerika i ferd med å overgi Irak til Iran.

"Det mektigste [muslimske] landet i Midt Østen er Iran," skrev herr Flurry i en artikkel i 1994, med tittelen "Er Irak i Ferd med å Falle til Iran?" "Kan du forestille deg den makta de ville ha hvis de vant kontroll over Irak, det nest største oljeproduiserende landet i verden?"

Dette er nøyaktig hva som skjedde. Irans tentakler strekker seg så dypt at Irak i økende grad tar marsjorden fra dets Amerika-hatende nabo. "De som tror at vi har vunnet i Irak, er bedratt," skrev Robert Baer, en tidligere CIA offiser i Midt Østen, i 2008. "De forente stater kan ikke gjøre noe for å demme opp for iranske stedfortredere i Irak unntatt med en fullstendig og permanent okkupasjon" (Nasjonale Interesser Online, 30te oktober 2008). Vinner Amerika? "Det er alminnelig enighet i Midt

SEPTEMBER 11, 2001

De paralyserende fotografiene av New York viste terroristviljens fryktelige styrke.

2003 TIL NÅTIDA
Den farlige situasjonen i Irak fortsetter å vise den svekkede styrken i den amerikanske og britiske viljen.

seg med serbisk blod på territoriet sitt. Carl Bildt, tidligere megler i Europakommisjonen for Balkan, kalte det den ”mest effektive etniske utrensingen vi har sett på Balkan.”

Amerika har effektivt gitt sin fulle støtte til den *gale siden*—og det er få kommentatorer uten om *Trumpet*, som sier noe om det.

Trumpet har utbasunert denne advarselen i noen år nå. Under krigen i Kosovo, avdekket vi et videre sammenbrudd i viljestyrken til U.S.: ”Gitt til den åpenbare mangelen på vilje til å mønstre dets militærmakt effektivt for faktisk å vinne en krig [for den rette siden] i dets utallige militære opplevelser i de senere år, hvorfor i det hele tatt bry seg om å mønstre ...?” (*Trumpet*, mai 1999). Den U.S. ledede bombekampanjen, vil på lang sikt ende opp med å skade Amerika mye mer enn det gjorde med Serbia. Denne tendensen at Amerika altfor ofte støtter den *gale siden*, vil få en katastrofal slutt, ifølge bibelprofetier.

Så, når vi vurderer ”Amerika har vunnet sin siste krig” opp mot fakta, hva finner vi? At herr Armstrong hadde rett. Fra Korea til Kuba til Vietnam til Iran til Libanon til Somalia til Kosovo til Irak til Afghanistan—betegner alle disse episodene klart amerikanske politiske og militære nederlag.

Østen,” skrev Baer, ”at Iran har vendt krigene i Irak og Afghanistan til BETYDNINGSFULLE STRATEGISKE SEIRER.”

”Ved å ha makten over en tredjedel av Midt Østen, og derved presse penger med 55 prosent av verdens oljereservet, SER IRAN MER OG MER UT SOM EN SUPERMAKT,” sa han.

I stedet for å vinne krigen mot terror, har Amerika bygd opp en supermakt som sponser terror!

EUROPA

Enda mer skamfullt har Amerikas fryktelige utenrikspolitikk i Europa vært. Dette har blitt godt dokumentert både i *Trumpet* og *Plain Truth*.

Bare fire år etter at Den andre verdenskrig var slutt, skrev herr Armstrong: ”Men mens de har tillit, har godtroende Onkel Sam, som alltid er ute av stand til å se mer enn en fiende av gangen, vært opptatt av å være bekymret for Russland, mens den virkelige trusselen har hatt djevelsk og rask fremgang—under skjul—i Europa.” (*Plain Truth*, november 1949). I *Plain Truth* i juni 1952, sammenlignet herr Armstrong Amerikas klossete utenrikspolitikk i Europa med å skape et Frankenstein uhyre som til slutt ville vende seg mot dets skaper.

Gerald Flurry brukte den samme analogien i september/oktober 1995 *Trumpet*. Han skrev om hvordan U.S. gjorde sterk motstand mot anerkjennelsen av republikkene Slovenia og Kroatia som løsev seg fra Jugoslavia, i 1991. Likevel, etter press fra Tyskland, ga De forente stater etter og ga dets stilltiende samtykke. Anerkjennelsen av disse to statene var det som, mer enn noe annet, satte i gang en rekke kriger i Balkan regionen i 1990åra.

Kroatia stilte seg på nazistenes side under Den andre verdenskrig. Den kroatiske lederen, Franko Tudjeman, som Tyskland insisterte på å støtte i 1991, sympatiserte selv med nazistene. Da krigen brøt ut, fortsatte Kroatia å kvitte

VELSIGNELSER OG FORBANNELSER

Det er en grunn til at herr Armstrong korrekt forutsa, etter Den andre verdenskrig, at Amerika ville miste viljen til å bruke makta si, og aldri vinne en krig igjen. Han viste at da Gud i 3dje Mosebok 26:19 truet med å ”bryte ned den styrke som dere er så stolte av,” at Han hovedsakelig viste til Britannia og De forente stater i denne endetiden.

Det ironiske er at den samme Gud som lovet å bryte ned styrken vår, er den Ene som ga denne enorme ”styrken” fra begynnelsen av. Gud velsignet Amerika med enestående materielle rikdommer fordi Han lovet det, uten betingelser, til Abraham. Det er grunnen til at folket vårt var så rikt velsignet, opp til Den andre verdenskrig. (Alt dette blir grundig forklart i herr Armstrongs bok *De Forente Stater og Britannia i Profetiene*. Be om en gratis kopi for videre forklaring).

I dag vender Gud imidlertid, disse velsignelsene til forbannelser på grunn av ustyrlig synd og ulydighet overfor loven Hans. Gud ga oss alle tenkelige goder, men hva har vi gjort med disse velsignelsene? La herr Armstrong forklare: ”Vi har vokst oss fete og velstående og late, slik som Roma. Vi amerikanere ruller oss i penger. Vi har mer penger enn noe folk har hatt noensinne. Pengene har kommet så lett! ... Vi er de rikeste sammenlignet med hvilken som helst nasjon, og vi vokser oss raskt late og svake, søker luksus og gleder, spenning, dovenskap og bekvemmelighet, arbeidsbesparende, skrittbesparende

innretninger og utstyr” (*Plain Truth*, februar 1956). Det gjelder så mye mer i dag enn det gjorde i 1956!

I all denne materielle velstanden har vi glemt Gud. Fakta er at vi ser økende eksempler på aktiv, bevisst, ond sinnet fiendtlighet mot Gud—en bevegelse for systematisk å eliminere Gud fra det offentlige liv—å etablere gudløshet som statsreligion! Men selv i disse instansene der Gud mottar en symbolsk omtale, blir Han aldri anerkjent som en lovgiver, eller ikke en gang som en moralsk autoritet. I nåtidens samfunn, føler vi oss bare ansvarlige overfor oss selv.

Det er grunnen til at Gud nå forbanner folkene i Britannia og De forente stater. Amerikas kjede med militærpolitiske nederlag siden Den andre verdenskrig er bevis på disse forbannelsene! Amerika har virkelig vunnet sin siste krig. Det var sant i 1950—og desto mer sant nå.

”I dag advarer Gud oss gjennom mange profetier... at med mindre vi, i denne generasjonen, angrer på syndene våre, og vender oss til Ham med faste, og med gråt, og oppriktig bønn, vil Han ødelegge byene våre, alle festningene våre ved hånden til fremmede sverd; at Han vil straffe oss ved hånden til en grusom en; at vi skal bli invaderte, slått, og redusert til slaver! Må Gud hjelpe nasjonene våre å gi akt på den advarselen!” (*Plain Truth*, oktober 1954).

All denne rikdommen—og likevel en brukket viljestyrke. Dette bidrar til en farlig kombinasjon. Som herr Armstrong skrev i *Plain Truth*, juni 1954: AGGRESSOR NASJONER TRAKTER ETTER DENNE RIKDOMMEN. Siden det er menneskets natur, er det på tide at du lytter til Guds profetier og tar til etterretning: Aggressor nasjoner vil ta den rikdommen så snart de er sterke nok til å gjøre det.

Det vil skje—og mye før enn du kanskje tror. Det er det herr Armstrong forutså.

Herr Armstrong avsluttet en artikkel i *Plain Truth*, oktober 1954 med disse orda: ”Hvor mange amerikanere—hvilken som helst engelsktalende arving til Guds mest utsøkte materielle velsignelser—kan, stilt overfor en slik kjempemessig, overveldende oppfyllelse av profetier—en slik ærefryktingytende demonstrasjon av makt og styrke og trofasthet av Den Allmektige Gud—akseptere og ta del i disse velsignelsene, og så skjødesløst ignorere Guds advarsel om at syndene våre i dag er økende, og feile med å knele ned for den store Allmektige, og angre, og gå i forbønn med hjerteskjærende bønner for alle de israelittiske nasjonene, og hjelpe til på alle måter man kan for å advare folkene våre om deres truende fare nå, synes umulig å forstå.

”Gud advarer oss gjennom profetiene om at syndene våre øker raskt. Og nå er dagen for regnskap her! Det fremmede sverdet har allerede angrepet oss. I denne fryktelige, ærefryktingytende atomalderen, vil Den tredje verdenskrig starte med at atombomber vil bli sluppet over London, Birmingham, Manchester, Liverpool, New York, Washington, Philadelphia, Detroit, Chicago og Pittsburgh; uten advarsel!

”Må Gud hjelpe nasjonene våre til å våkne opp før det er for sent!”

Atlantisk Kløft

Vennskapet mellom U.S. og Europa er ikke hva det ser ut til å være.

Hvem ville ha trodd, midt i slaktinga under Den andre verdenskrig, at Amerika og Tyskland noensinne ville bli allierte? Likevel ble fundamentet for et usannsynlig partnerskap lagt like etter krigens slutt. De forente stater etablerte Marshall planen for å gjenoppbygge Vest Europa, spesielt Tyskland, og startet Atlanterhavspakten, som bandt Europa og Nord Amerika sammen i en militærallianse.

Bibelfrophetier viser at denne unionen, fra begynnelsen av, var forutbestemt å ende i ruiner. Striden i det transatlantiske forholdet som vi ser i dag, er bare en utfoldelse av dette uunngåelige.

Under ledelse av Herbert W. Armstrong, hadde *Plain Truth* denne forståelsen: ”Økonomisk gjenvinning dekker over dype splittelser som til slutt vil rive Den atlantiske alliansen fra hverandre,” skrev *Plain Truth* i september 1983. Den uttalelsen markerer en profeti som i høy grad har akselerert mot dets oppfyllelse: en uunngåelig kløft mellom De forente stater og Europa.

”KAN VI KJØPE KJÆRLIGHET MED PENGER?”

Tre tiår tidligere, i april 1952, da Amerika begynte å ta ledelsen med å tillate Tyskland å gjenoppruste, forklarte medarbeideren Herman Hoeh hvorfor denne bestrebelsen var så feilaktig: ”Spørsmålet som president Truman og sekretær Acheson og du står overfor, får påpasselige observatører til å skjelve!

”TØR AMERIKA Å OPPRUSTE TYSKLAND?

”Kan vi forene Europa og styre den kolossale militærmaskinen vi forestiller oss er der i 1952? ...

”DE LEDENDE GENERALENE VÅRE I EUROPA GIR EN KRAFTIG ADVARSEL OM AT TYSKLAND ER EN KALKULERT RISIKO. Hva vil et

Tyskland, som er opprustet ved Amerikas hjelp, tenke om den nye makta si?

Avgjørelsens time rammet Lisboa da det ble besluttet å oppruste Tyskland. *Framtida di står på spill!* Hvordan kan du vite hva som vil skje i Europa? ...

”HVORFOR VIL DIPLOMATENE TENKE AT HJERTENE TIL FOLKENE I TYSKLAND ER FORSKJELLIGE I DAG FRA I GÅR? Hver eneste en av disse UDEMOKRATISKE nasjonene har vendt seg mot oss med en gang de har blitt opprustet. Vi er de hatete 'har' nasjonene, de 'kapitalistiske' nasjonene, de 'imperialistiske' nasjonene.

”HJERTET TIL DET TYSKE FOLK, INDOKTRINERTE MED NAZISME, HAR IKKE BLITT OMVENDT TIL VÅR LIVSSTIL. Hvis de virkelige ... har begynt å elske oss etter nederlaget deres, ville de nå prøve å kjøpslå om dominans i Europa, og true med å holde tilbake støtte for demokratiets sak mot Russland? Er det på den måten *kjærlighet* blir manifestert? Kan vi kjøpe kjærlighet for penger?” (*Gode Nyheter*).

Husk at dette ble skrevet for 58 år siden! Selv tilbake i 1952, kjempet Tyskland for dominans i Europa—og Amerika forsto ikke hva det betydde, eller valgte å ikke forstå. Det har vært Tysklands mål fra begynnelsen.

Men legg merke til hvordan den artikkelen setter fingeren på problemet med at Amerika prøver å *kjøpe seg Tysklands "kjærlighet"*. Profetier åpenbarer at denne tendensen, som har vokst seg sterkere i de senere tiåra, var dømt fra starten.

Plain Truth skrev dette i februar 1956: "Amerika synes å være sterkt knyttet til ideen om at det kan kjøpe seg venner og allierte over hele verden, med rede amerikanske penger. Vi har til hensikt å fastholde vennlige nasjoner ved å forsyne dem sjenerøst med penger og våpen. *Men det virker ikke!*"

Denne uttalelsen gjelder i dag mer enn noen gang. Tenk over alle de milliardene med dollar som U.S. har brukt for å prøve å kjøpe seg allierte, slik som Pakistan og Egypt—nasjoner som uten å ta hensyn, fortsetter utviklingen sin mot radikalisme. Amerikanske penger har

blitt pumpet inn i utallige tilfeller i Sør Amerika, Asia og flere andre arenaer. Ingen av disse storstilte gavene har økt støtten for amerikansk politikk eller innbrakt noe respekt. Pengene snakker ikke. Men det er klart at Amerika likevel står uten penger. Det har i virkeligheten blitt desperate for utenlandske penger til å støtte dets nedbrutte økonomi. Disse humanitære innsatsene er en felle.

Men bibelprofetier peker særlig på faren i at Amerika søker en allianse med *Tyskland*.

Det åpenbarer, først, at vi kan forvente å se at Amerika, som *Plain Truth* har omtalt, prøver å styrke dette ulykksalige forholdet. (Du kan lese om disse profetiene i heftene våre: *Nahum: En Profeti om Tyskland i Endetiden* og *Esekiel: Profeten i Endetiden*.) Det var denne impulsen som ledet Amerika (under beskyttelse av NATO) til å handle som en villig lakei for Tyskland (selv under dekke av EUs felles utenrikspolitikk) i de fryktelige Balkan krigene som ødela Den jugoslaviske republikken, og endte med at de tidligere jugoslaviske mandatstatene virkelig ble kolonier av et kommende EU imperium.

Denne forutsigelsen ga gjenlyd igjen den 1ste desember i 2009, da Amerikas ambassadør til Tyskland offisielt erklærte at Tyskland er "Washingtons viktigste allierte." "Vi trenger sterke partnere—og det er ingen steder det er bedre eller mer engasjerte partnere enn i Europa. Og Tyskland er midtpunktet i Den europeiske unionen," sa han. Mange amerikanske ledere har oppmuntret Europa, og spesielt Tyskland, om å innta en sterkere lederrolle i verden; selv president Barack Obama ba inntrengende europeerne om å overta "byrdene med global ledelse."

Amerikanerne stoler fullkomment på Europa, og ser på forholdet som gjensidig fordelaktig. Europa har imidlertid et annet syn på det.

"ET MER BALANSERT FORHOLD"

Da den europeiske kommisjonæren for

utenriksanliggende, ved innsettelsen av president Obahma, sa at han forventet et ”mer balansert forhold” mellom Europa og Amerika, mente han balanse til fordel for mer europeisk makt og mindre amerikansk makt.

Slik *Plain Truth* antydet ville skje, ble EUs antipati mot Amerika tydelig i skyggen av den globale, økonomiske omsmeltingen. Europa ga den engelsk/amerikanske økonomiske modellen skylden for krisa. De har tatt meget strenge skritt for å jevne New Yorks og Londons finansielle ledelse gjennom tyngende reguleringer i en

”DU KAN VÆRE SIKKER PÅ AT VEST EUROPEISKE LEDERE KONFERERER RASKT OG HEMMELIG, OM HVORDAN OG HVOR SNART DE KAN FORENE SEG, OG SKAFFE TILVEIE EN FORENT EUROPEISK MILITÆRSTYRKE SÅ DE KAN FORSVARE SEG SELV!”

PLAIN TRUTH, FEBRUAR 1956

anstrengelse for å skifte verdens finansielle senter til Brussel/Berlin. Det har inntatt ledelsen som verdens fremste finansielle regulator. Det har inndrevet harde straffer av gigantiske amerikanske selskaper inkludert Intel, Google og Microsoft, og tvunget amerikanske firmaer til å følge europeiske regler. Som en direkte konsekvens av det økonomiske krasjet, har alle G-20 nasjonene meldt seg på for å tillate det EU kontrollerte Økonomiske Stabilitetsstyret å regulere økonomien deres. Amerika har underkastet seg selv under Europas økonomiske styre. Det har satt en enorm tro til Europas godgjørenhet og sans for rettferdighet.

Hvor fører dette? La oss igjen vende oss til de profetiske ledede forutsigelsene til herr Armstrongs *Plain Truth* for det alarmerende svaret!

OVERTA NATO

Les det som var publisert i *Plain Truth* mars 1974: ”Europeisk motvilje overfor De forente stater og dets politikk er nå åpenlys. De neste få åra vil frambringe flere misforståelser, konflikter i interesser og, til tider, direkte fiendtlighet mellom De forente stater og Europa. *Europa—inkludert [den gang] Vest Tyskland—vil måtte bygge dets egne forente væpnede styrker, inkludert atomvåpen.* Religiøse, så vel som politiske styrker, vil spille en nøkkelrolle i framtida.”

Selv om disse ”misforståelsene, konflikter i interesser og ... direkte fiendtlighet” til tider kan være skjult av Amerikas profeterte desperasjon om å bli ”elskere” til Europa, er dette den uunngåelige, underliggende realiteten. Dette skjer nå!

Trenden som begynte med Balkan krigene—den at Europa i økende grad velger inn amerikansk makt via NATO for å tjene dets egne interesser—fortsetter. Takket være

europeisk hemmelig manipulering, har NATO forandret seg radikalt fra dets form da det ble skapt, som beskytter og forsvarer av de frie demokratiene i U.S., Britannia, Canada og demokratiene i Vest Europa fra tyranniske makter. Nå har det mer enn noensinne blitt bundet sammen med EU for å videreføre det imperiets sterke katolsk/tyske mål. NATO er tildelt å lage et utkast til et nytt Strategisk Konsept—en ny grunn for å være til—i 2010. Det er sikkert at det vil reflektere en sterkere symbiose enn noensinne, med strategiske militær mål til Den tyske overkommandoen under skalkeskjulet til Den vestlige europeiske unionen.

EN ATOMMAKT?

En ytterligere alvorlig bekymring er kjensgjerningen at, under beskyttelsen til NATO, har U.S. rundt 200 B61 atom tyngde bomber lagret i europeiske land. Er det mulig at NATOs nye Strategiske Konsept kunne inkludere utfall som plasserer Amerikas atombomber i hendene på EU?

På samme måten som Europa demonterer NATO for å bruke det på nytt, bli ikke overrasket hvis det gjør det med disse atombombene også!

Hva sa herr Armstrong om dette perspektivet? Han var helt klar over masseødeleggelsesvåpnene som Amerika hadde lagret i Europa.

”Du kan være sikker på at vest europeiske ledere konfererer raskt og hemmelig, om hvordan og hvor snart de kan forenes, og sørge for en forent militærstyrke så de kan forsvare seg selv!” skrev herr Armstrong i *Plain Truth* april 1980. ”Og da trenger de ikke lenger ydmykt å gi etter for Russland! Og hvem vil de gi skylden for ydmykelsene sine og nødvendigheten av nå å ha et forent Europa, med en forent regjering, en felles valuta, og en felles militærstyrke like stor eller større enn enten ussr eller USA? *De vil skyldte på De forente stater! Og når de er sterke nok til å forsvare seg selv, vil de først angripe Britannia for å stå fast sammen med U.S., og SÅ VIL DE RETURNERE EN MENGDE AV DE HYDROGENBOMBENE SOM U.S. NÅ HAR LAGRET I EUROPA!*”

Det er den sjokkerende, endelige skjebnen til det amerikansk/europeiske forholdet!

Å ha amerikanere til å overtale Tyskland til å akseptere krigsoppdrag utenfor dets grenser, er ensbetydende med å ha den nasjonens gamle fiender til å invitere tyskerne til enda en gang å gripe til våpen i sinne. Som herr Armstrong profeterte, når de gjør det, vil tyskerne til slutt si til de anglesaksiske fiendene sine: ”Dere fikk oss til å gjøre det!”

EU vokser seg stadig mer uavhengig av U.S. og styrker posisjonen sin som en verdensmakt, akkurat som *Plain Truth* profeterte. Den voksende kløften mellom U.S. og EU vipper maktbalansen avgjort i Europas—særlig Tysklands—favn. Dette skulle vekke den dypeste alarm i amerikanske ledere, hvis de bare visste hva dette vil lede til! De ignorerer advarslene til herr Armstrong på sitt eget ansvar.

SUEZ

HONG KONG

PANAMA

GODE HÅP

FALKLAND

Skifte av Voktere

MALTA

KYPROS

Undergangen til U.S./Britisk kontroll over verdens sjøporter

Før Den andre verdenskrig, kontrollerte Britannia og De forente stater hver eneste større adgang til havet, i verden. Disse "portene," som de blir kalt i Bibelen, beviste seg å være uunnværlige for de alliertes suksess under Den andre verdenskrig. Siden den gang, har imidlertid U.S. og Britannia, uten kamp, oppgitt kontrollen sin som port voktere.

Herbert W. Armstrong listeførte noen få av de mest strategiske passasjene i *Plain Truth* oktober 1954: Gibraltar, Suez, Singapore og Panama kanalen. De forente stater og Britannia vant kontrollen over disse og mange andre etter rundt 1800 e. Kr på grunn av de ubetingede løftene om førstefødselsretten som Gud ga til Abrahams etterkommere. En av velsignelsene lovet til nåværende Israel (først og fremst U.S. og Britannia) var å ta i eie "portene" til fiendene sine (1 Mosebok 22:17; 24:60). Fakta at folkene våre ervervet seg disse geografiske portene, beviser i seg selv den bibelske identiteten vår. "Vi må være dagens Israel," skrev herr Armstrong.

Ytterligere bevis kan finnes i det faktumet at folkene våre siden har mistet kontrollen over disse passasjene. Det er dette Gud sa ville komme til å hende. Herr Armstrong skrev i 1980: "Etter hvert som 'Stoltheten over makta vår' fortsetter å bli brutt ned, etter hvert som britene fortsetter å miste de utenlandske sjøportene sine og besittelsene sine rundt om i verden, etter hvert som Amerika fraskriver seg eiendomsretten til Panama kanalen—kontrollen over denne viktige sjøporten... representerer denne fokale profetien alene gigantisk bevis på hvor dagens 'levninger' av Israels folk lever i dag!" (*De Forente Stater og Britannia i Profetiene*).

Av denne grunnen—fordi herr Armstrong visste at Bibelen profeterte om stigningen og fallet til det amerikanske og britiske folk, i de siste tider—var *Plain Truth* i stand til å forutsi tapet av flere sjøporter i god tid før det skjedde.

SUEZ KRISA

Den 26te juli 1956, tok presidenten i Egypt, Gamal Abdel Nasser, et kalkulert hasardspill, og bemektiget seg

kontrollen over Suez kanalen fra britene. To uker senere, den 5te august, skrev herr Armstrong en artikkel i *Plain Truth* for september 1956. I den sier han at Suez krisa var av "liv og død anliggende for Storbritannia." Han sa at Det britiske imperiet hadde oppnådd storhet i høy grad på grunn av dets utstrakte skipsfart. "Hvis Nasser nå kan ta over og beholde Suez, er Britannias livline avskåret." Det herr Armstrong egentlig sier, er at det ville signalere slutten på Det britiske imperiet.

"Å tillate at kanalen fullstendig blir Egypts eiendom, med alle rettigheter over kontrollen, driften og ledelsen av den i Nassers makt," skrev herr Armstrong, "ville bare gi denne oppkomlingen av en diktator et våpen som han kunne avskjære selve livlinen til Det britiske samveldet. ... Suez kanalen er en av hovedfaktorene til [Britannias og Amerikas] vekst til en økonomisk makt og storhet, som aldri noen andre nasjoner før har kunnet måle seg med."

Nesten tre måneder etter at denne artikkelen ble skrevet, den 31ste oktober, invaderte britiske og franske styrker Egypt med den uttrykkelige hensikten å vinne kontroll over Suez kanalen. Egypt gjengjeldte med å senke 40 skip i kanalen. De forente nasjoner, ledet av U.S., grep inn i november ved å arrangere en "våpenhvile"—som var ensbetydende med litt mer enn et britisk nederlag. Britiske styrker trakk seg tilbake ved slutten av det året.

La oss vende tilbake til artikkelen som herr Armstrong skrev den 5te august 1956, måneder før konflikten var løst. Han sa: "Det trolige utfallet av denne Suez feiden—som ikke er spesifikt eller direkte profetert i Bibelen—er at Britannia har mistet kontrollen over Suez for resten av denne tidsalderen, og vil ikke bli i stand til å vinne den tilbake."

Han hadde rett. Britannia gjenvant aldri kontrollen over Suez. Den strategiske vannveien forblir under egyptisk eiendomsrett og drift. Han var også korrekt i det han sa om at konflikten var av "liv og død" viktighet for Det britiske imperiet. Ti år etter Suez krisen, den 31ste juli 1966, ble Det britiske koloni kontoret i London stengt.

Det britiske imperiet var offisielt dødt.

SINGAPORE

Et år før koloni kontorets stenging ga lyd i imperiets døds klokke, trakk Singapore seg tilbake fra den britiske støttede Malaysambandet for å erklære selvstendighet. *Plain Truth* fortalte dets lesere i oktober 1965 utgaven at dette var enda et annet britisk nederlag.

Britannia hadde ervervet denne lille øy innseilingen, som binder Det indiske hav til Det fjerne Østen, i en traktat i 1824. Den hadde hatt framgang under koloni styret, og gagnet britene strategisk, og tusenvis av kinesiske og malayiske immigranter som flokket seg der for høyere lønninger. Ved siden av dets inngripende viktighet under Den andre verdenskrig, satte denne øy enklaven britene i stand til å holde fred på Malayhalvøya etter krigen. Innen 1960, hadde britene endelig knust gjentatte forsøk fra kommunistene om å erobre øya.

Bare noen få år senere overga de, imidlertid, Singapore uten videre. "Å opprettholde sikkerheten til et vidstrakt område av verden, er av mange tragisk nok ikke lenger ansett for viktig," skrev *Plain Truth* i mars 1969. "Britene gir frivillig opp en av verdens mest strategiske 'porter'."

"AMERIKA VIL MISTE PANAMA KANALEN FØR ALT DETTE ER OVER, MED MINDRE DET OMVENDER SEG."

PLAIN TRUTH, MARS 1964

PANAMA KANALEN

"Gå, Gå ..." er overskriften i en avis den 3dje desember i 1999, i forbindelse med Amerikas overlevering av Panama kanalen. Tjuefire år tidligere kjøpte *Plain Truth* denne overskriften om kanalen: "Gå ... Gå ... Gått?" (5te april 1975). Artikkelen erklærte: "Merk mine ord: kanalen vil gå—hvis ikke snart, med tiden." Det var to år før Jimmy Carter signerte den kontroversielle traktaten med Panama som lovet at U.S. ville trekke seg tilbake ved slutten av århundret.

Faktisk hadde *Plain Truth* advart, så tidlig som i mars 1964: "Amerika vil miste Panama kanalen før alt dette er over, med mindre det omvender seg." Igjen, i november 1965: "De forente stater har ikke gjort annet enn å komme med påskudd, krype, vike unna, gi etter, gi avkall på, trekke seg og gi opp helt siden vi begynte å bygge [kanalen]!"

Siden de visste at Gud hadde brutt styrken som Amerika var så stolt av, spurte *Plain Truth* da: "Kan Gud holde ordet Sitt? Har Han makt til å gripe inn i kursen til nasjoner for å bryte ned styrken vår? Vil Gud oppfylle de guddommelige løftene Sine om straff over folkene våre? Svaret er et tordnende ja!"

Det forutsa da, i 1965, i full tillitt: "Historien beviser at vi vil miste kanalen."

Det forutsa korrekt hva som ville skje: "Panama er destinert til å gå—før eller senere. Men ikke i et ærefult og heroisk nederlag etter en hederlig motstand—men i total vanære. I forgjeves og hjelpeløse offer—i vanære og skam."

Plain Truth hadde også rett med hensyn til hvem som ville fylle makt tomrommet som var etterlatt i kanal sonen: "Og—ironien av all ironi—vi kunne til og med se ingeniører, piloter og teknikere fra kommunistverdenen bemanne kanaljobbene som amerikanerne hadde reist bort fra!" (juli 1977).

At alle disse forutsigelsene nå har skjedd er forbløffende. U.S. trakk seg tilbake uten kamp—i total vanære. Kommunistene fylte mange jobber som amerikanerne reiste bort fra. Som vi rapporterte i *Trumpet* i år 2000, fikk et Hongkong basert kompani for port fasiliteter, med kommunistiske forbindelser i Beijing, kontroll over kanalens inngangs og utgangs porter.

I januar 2000 utgaven vår, minnet vi leserne våre om hva vi hadde sagt hele tiden om hvorfor De forente stater mistet denne mest strategiske sjøporten: "Gud har 'brutt ned' den styrken som vi er så stolte av. Det er grunnen til at folkene våre ikke er opprørte over det som skjer i Panama. Noe er forferdelig galt med oss! Vi er redde for å bruke den styrken som Gud ga oss. ... Hvor lenge må Gud forbanne oss før vi våkner? Det er det store spørsmålet hver eneste en av oss må besvare."

GIBRALTAR

Av de fire viktigste sjøportene som herr Armstrong nevnte i *Plain Truth* oktober 1954, er det bare Gibraltar som ennå må bli overgitt. Men det vil snart skje.

Britannia har allerede sett at dets grep på denne fjellrike festningen løsner. "Hvis det var formålstjenelig, politisk eller på andre måter, ville Britannia mest sannsynlig gi avkall på Gibraltar," erklærte *Plain Truth* i september 1974.

I august 1982, forutsa *Plain Truth*: "På lengre sikt, har den britiske regjeringa til hensikt å fullstendig forhandle bort Gibraltar."

Sant nok, i juni 1985 fortalte *Plain Truth* leserne om en avtale formet mellom Britannia og Spania, der britene sa seg enige i å ordne opp med spørsmålet om suverenitet i Gibraltar. " Dette åpner virkelig opp en prosess med å avkolonisere Klippen," sa den spanske utenriksministeren.

Trumpet fortsatte å følge denne historien opp gjennom 1990åra. I desember 1997, fortalte vi leserne at britene ville "overgi denne mektige sjøporten i Middelhavet uten så mye som en beklagelse!"

Denne artikkelen konkluderte: "faktumet er at Britannia i prinsippet, ikke har noen innvendinger mot å overgi Gibraltar til Spania, under forutsetning at dette er akseptabelt for flertallet av Klippens innbyggere. Med andre ord—det er bare et tidsspørsmål."

På dette tidspunktet ønsker flertallet av de som bor på Klippen, å forbli under britisk styre, men spanjolene forsterker sin dristighet. I mai 2009, måtte for eksempel krigsskip fra Den konglige marine tvinge et bevæpnet spansk skip å trekke seg tilbake fra britisk territorialfarvann som omgir Gibraltar, etter at Spania illegalt begynte å sende bordingsavdelinger for å inspisere britiske

fiskefartøyer. Den hendelsen kom etter at Den europeiske kommisjonen godkjente en spansk søknad om å markere farvannene rundt Gibraltar som et spansk sted under naturlovgivningen til EU.

Spansk kamplystenhet vil øke, og, som artikkelen i *Trumpet* uttalte, vi kan ”være på utkikk etter at Britannias grep på Gibraltar fortsetter å slippe.”

ANDRE BEMERKELSESVERDIGE TAP

Ved siden av de fire viktigste sjøportene som herr Armstrong sa at Amerika og Britannia ville miste, er det også mange andre, som har overgitt seg.

Den viktigste av disse er Hongkong. Uten en kamp, ga britene denne skatten i Sørkinahavet til kommunistisk styre i 1997. I Hongkong arvet ikke Kina bare en av verdens rikeste handelssentre, de tok også over marinebasen til \$380 millioner som var bygd av britene. ”Aldri før har så mye, brukt av så mange, gått for så lite,” uttalte et medlem av Britannias Forsvarsdepartement.

”Med slutten på britisk styre i Hongkong,” skrev *Trumpet*, ”ser vi en endelig handling foretatt i avslutningen på et imperium—et imperium gitt av Gud—og fremskyndingen av oppfyllelsen av de profeterte forbannelsene over en forkjælt og utaknemlig nasjon, det britiske folk” (juni 1997).

Sør Afrika var en annen viktig besittelse til Det britiske imperiet som kontrollerer vannveien rundt den sørlige spissen av Afrika. Men ekskluderingen av Sør Afrika fra republikken i 1961 endte britisk innflytelse over Kapp det gode håp.

Øya Malta er enda en annen strategisk utpost som har blitt overgitt av Britannia. Den var viktig for britisk suksess i Middelhavet under Den andre verdenskrig. Likevel ga Britannia malteserne politisk uavhengighet i 1964. I 1979 trakk de siste gjenblivende britiske troppene seg tilbake fra øya, og forårsaket at Maltas statsminister øyeblikkelig erklærte det for ”frigjøringsdagen” deres. *Plain Truth* kommenterte om tapet av Malta og dets nabo øy i Middelhavet, Kypros, og sa: ”Britisk sjøstyrke ... har nå i realiteten forsvunnet fra Middelhavet, som en gang ble kalt en ’britisk innsjø’” (september 1979).

Selv den enslige sjøport seieren i de foregående 50 åra kom ikke uten forlegenhet. I april 1982 grep Argentina midlertidig kontrollen over Falklandsøyene fra Britannia. Denne sjøporten som er lokalisert 250 miles fra sørkysten til Argentina, gir britisk kontroll over Magellanstredet. Mens britisk respons til opprøret overmannet argentinerne, var det på ingen måte lett. Argentina skjøt ned 34 britiske fly og sank seks skip—drepte 236. Det at Argentina så mye som ville utfordre Britannia, viste akkurat hvor mye skade som hadde blitt gjort på Britannias rykte med de tidligere overleveringene av sjøportene.

I den senere tid har Argentina fornyet anstrengelsene sine for å tvinge Britannia til å overgi kontrollen over Falklandsøyene. I 2006 advarte den argentinske presidenten, Nestor Kirchner om en ”drastisk forandring” i

Argentinas anstrengelse med å få suverenitet over øyene, og satte i gang en parlamentarisk kommisjon for å presse igjennom landets krav. I 2008, i en tale som markerte det 26te årsdagen for Argentinas mislykkede forsøk på å vinne Falklandsøyene, uttalte den argentinske presidenten, Cristina Kirchner, at hennes nasjons krav på øyene var ”uavhendelig.” Visepresident Julio Cobos forklarte tydelig hva Buenos Aires hadde i tankene: ”Vi må tilbakeføre dette territoriet som er vårt, som tilhører oss.” Det følgende året, indikerte en av Falklandsøyenes regjeringstjenestemenn hva en av disse metodene ville bli. Mike Summers sa at Argentina prøvde å tvinge Falklandsøyene til å akseptere Argentinas krav om suverenitet gjennom en økonomisk krig. En talsmann for Argentinas utenriksdepartement, sa at foranstaltninger som ville berøre Falklandsøyenes fiske og andre industrier, ville forbli på plass inntil Britannia ville si seg enige i å begynne samtaler om Argentinas krav om suverenitet over øyene. Falklandsøyenes dager under britisk styre er telt, lik Gibraltar.

Vi kunne fortsette. Men poenget er dette: I løpet av den siste halvdel av det zode århundret, ble De forente stater og Britannia ribbet for nesten hver eneste kritiske sjøport i verden. Herbert Armstrong profeterte om disse tapene fordi han brukte Bibelen som sin guide til å forstå verdensbegivenheter.

Av den grunn, vil vi vende oss til ham for å se hvor alt dette ender. *Sola har ALLEREDE gått ned over Det britiske imperiet*, skrev han i *Plain Truth* for nesten et halvt århundre siden. Og fordi U.S. kom til makta litt senere enn Britannia, går dets sol ned like etter Britannias. Men begge nasjonene har for lenge siden mistet den stoltheten de engang hadde i styrken sin. Gud sa at dette ville hende på grunn av de voldsomme syndene deres og opprøret overfor loven Hans. Av den grunn, som herr Armstrong konkluderte i *Plain Truth* i september 1966: ”Midnatt nærmer seg raskt.”

GIBRALTAR

Fredsbevarende FN Ugjort

FNs mislykkede bestrebelsers for fred var profetert helt fra dens begynnelse. Her er forhåndsnyheter om den "fredsbevarende" styrken som vil fylle skoene dens.

Herbert Armstrong, betegnet av mange som en "uoffisiell ambassadør for verdensfred," deltok i en åpnings sesjon for De forente nasjoner i San Francisco i april 1945. "Jeg ser allerede skyene til Den tredje verdenskrig samle seg på denne konferansen," skrev han der. "Jeg kan ikke se at FRED spirer fram her, men frøene til den neste krigen! ... Konferansen til De forente nasjoner produserer ikke noe annet enn strid og kringling, og er forutbestemt fra dens begynnelse å ende i total fiasko. Likevel uttaler verdensledere at den er VERDENS SISTE HÅP—med UTSLETTTELSE AV MENNESKEHETEN SOM eneste alternativet!"

I en personligspalte i august/sep-tember *Plain Truth* rundt 25 år senere, skrev han: "Den andre verdenskrig var 'krigen som skulle ENDE alle kriger.' De forente nasjoner var verdens 'freds-ansorgelse' for å unngå framtidige kriger. Hva er resultatene etter et kvart hundreår? Det har vært mer enn 50 kriger. FN har bidratt til å forkorte fire kriger—MEN—*det finnes ikke noe bevis på at FN har FORHINDRET noen krig!*"

I *Plain Truth* januar 1977 profeterte herr Armstrong: "I den nærmeste framtid—de neste 5, 10 eller 25 åra—viser den alvorlige åpenbaringen av bibelprofetier at denne verden vil gå raskt nedoverbakke. Verdensforvirring, hat, strid, krig og fryktelige ødeleggelser vil øke med rask akselerasjon. Det er den naturlige kursen som vi kan forvente oss."

Vi ser for visst at disse forutsigelsene har blitt bekreftet. Men legg

merke til det neste avsnittet! "De forente stater vil ikke være i stand til å bringe fred. Angriper nasjoner—og vi er så godtroende at vi ikke er klar over at de er det, før ETTER AT de slynger verden ut i en ny krig—vil fortsette med intrigene sine og djævelsk planlegging for verdensstyre."

Herr Armstrong visste at De forente nasjoner ikke ville—kunne ikke—bringe fred til denne verden. Hvordan visste han det? Ved å se inn i Guds Ord, som åpenbarer menneskets natur. "Freds vei kjenner de ikke" (Romerne 3:17). Han så i Bibelen at fred aldri ville komme til Jorda gjennom menneskene; det kunne bare bli mulig gjennom Jesus Kristus, ved Hans tilbakekomst med Sin verdensstyrende regjering for å innlede fred og harmoni (Åpenbaringen 20:4-6; Jesaja 2:2-4; 9:6-7; 11:1-9).

Så var det herr Armstrong sa korrekt? Var han—som Guds budbringer av spesifikke profetier angående vår tid i dag—nøyaktig i forutsigelsene sine?

La oss ta et lite blick på FNs kursforløp. Den 192-nasjon organisasjonen har blitt senteret for en voksende kynisme. Sir Anthony Parsons, den britiske ambassadøren til FN fra 1979 til 1982, erklærte den for "en katastrofal fiasko." Jeanne Kirkpatrick, den amerikanske ambassadøren til FN tidlig på 1980tallet, sa den var "ikke noe mer enn et sted der nasjonene kunne slippe løs retorisk damp."

Fra FNs begynnelse i 1945 til tidlig i 2010, har det vært 267 kriger—med nesten like mange mennesker

som har blitt drept, som under Den andre verdenskrig selv! FN var involvert i 63 fredsbevarende oppdrag i løpet av den tida. Bare i år 2009, opprettholdt FN 17 oppdrag, og antall konflikter rundt om i verden var 31—og resulterte i mer enn 20 millioner flyktninger! Har FN suksess med å "holde fred"? Eller har Guds profetier, som de ble forkynt av herr Armstrong, skjedd?

De forente nasjoner har beveget seg fra fiasko til en farse. FN har blitt ødelagt av korrupsjon, og ser ut til å gi viktige stillinger til de mest meningsløse kandidatene som er tilgjengelige. I april 2007 ble Iran utpekt som viseformann for komiteen for nedrusting, og Syria til dets rapportør. Syria ble også utpekt til visepresident for generalkonferansen til Det internasjonale atomenergi byrå i 2007. Kina, Kuba, Saudi-Arabia, Sudan og Zimbabwe er blant de nåværende og tidligere medlemmene av Kommissjonen for menneskerettigheter. Zimbabwe ble valgt til formann for Kommissjonen for næringsutvikling i 2007. Libya fikk et sete i Sikkerhetsrådet for en periode begrenset til to år, som begynte i 2008, og tok over det roterende presidentskapet i rådet for måneden januar det året. Listen kunne fortsette.

FN har blitt et akseptabelt forum for anti-israelsk og anti-amerikansk retorikk. Den iranske presidenten, Mahmoud Ahmadinejad, snakket for eksempel til Generalforsamlingen i FN i september 2009, og skjelte ut Israel og De forente stater. FN blir ganske

enkelt brukt av fiendene til Vesten, til å gjøre Amerikas innflytelse på verdensscenen marginal.

Deretter er det skandalene. I det som muligens var den største svindeljobben i menneskehetens historie, nådde FNs udugelighet dets høydepunkt med skandalen som involverte olje for mat programmet, som beløp seg til milliarder av dollar i svindel og korrupsjon på høyeste nivå i organisasjonen. Den irakiske diktatoren Saddam Hussein stakk mellom \$10 milliarder og \$40 milliarder i lomma under skalleskjul av programmet, som løp fra 1996 til 2003. Langt mer motbydelig er sex skandalen i Kongo, som først ble avdekket i februar 2004, og som fortsatte i mer enn et år etter at embetsmenn i FN visste om påstandene om at fredsstyrkene deres hadde voldtatt barn så unge som 12 år, og begått mange andre sex forbrytelser. Det var mer enn 150 beskyldninger om voldtekt, misbruk av barn, oppfordringer til utukt og andre seksuelle forbrytelser—70 bare i byen Bunia. Hundrevis av bilder av barnepornografi som involverte kongolesiske barn, ble funnet på en laptop til en fransk sivilarbeider i FN, i Goma. Deretter i 2007, dukket nyhetene opp om at millioner av dollar som var ment til å gå til utviklingsprosjekt i Nord Korea, hadde blitt ledet vekk av Kim Jong-II.

FNs fredsbevarende oppdrag har vært verre enn ubrukkelig. Ikke bare har de mislykkes fullstendig i mange tilfeller, men til tider har de gjort forholdene verre. I 2000, samarbeidet FN styrker likefremt med Hezbollah på grensen mellom Libanon og Israel, i kidnappingen av tre israelske soldater.

Disse fredsbevarende oppdragene har også tillatt Tyskland og Japan å bryte tabuet om å benytte tropper oversjøisk, på en akseptabel måte. Tysklands første oversjøiske

GODE INTENSJONER

Et tidlig FN møte,
San Francisco, april 1945.

stridsgruppering siden Den andre verdenskrig var i et oppdrag i Somaliland i 1994 med FN mandat. Japan gjorde sine første oversjøiske stridsgrupperinger til Kambodsja og Mosambik under FNs flagg, i 1992 og 1993. Med en gang disse tabuene var brutt ved hjelp av FN, ble det lettere for både Japan og Tyskland å sende troppene sine rundt om i verden—på en slik måte at begge nasjonene nå har frigjort militærstyrkene sine også utenom FN oppdragene.

FN har vært et brukbart skalleskjul, spesielt for den tyske hæren. Tyske tropper er oversådd gjennom hele Afrika på FN og NATO oppdrag. I 2006 foretok Den tyske marinen sitt første offisielle streiftog siden Den andre verdenskrig inn i farevann i Midt Østen, da Tyskland tok kommandoen over den maritime enheten til FNs interimstyrker i Libanon, og tillot dem å parkere skipene sine rett utenfor kysten av Israel.

Langt fra å virke til fremme for fred, tillater FN nasjoner som har en historie som aggressorer, å spre militæret sitt over hele verden. Tida vil vise at dette var en tragisk feil.

FN ble regnet som menneskets siste håp om fred. Nå, som herr

Armstrong skrev i heftet sitt *Den Vidunderlige Morgendagens Verden—Hva Den Vil Bli Lik* i 1966: "Mennesket har mislykkes med sin siste sjanse!" Heller enn å forhindre Den tredje verdenskrig, har FN utplassert tyske tropper like på dørhella til Israel. Som det er skrevet et annet sted i dette heftet, er det tysk invasjon av Midt Østen som vil markere begynnelsen på Den tredje verdenskrig. I stedet for å forhindre katastrofer, hjelper FN dem med å skje.

Menneskene vet virkelig ikke veien til fred. Betyr det at alt er tapt? Nei. "Nå må Gud gripe inn—ellers går vi til grunne!" skrev herr Armstrong. Det er menneskenes virkelige håp om fred.

De mislykkede forsøkene til FN om å bringe fred til verden, vil til slutt bli avløst av JESUS KRISTUS' TILBAKEKOMST—*Fredsfyrsten* (Jesaja 9:6). Han vil styre hele Jorda, og forene alle nasjoner i Hans vei med velstand!

Det er menneskets eneste håp om fred. Det har blitt profetert i Bibelen. Herr Armstrong gjentok det så mange kunne høre det. *Trumpet* profeterer det samme slik at til og med flere kan høre det. Og veldig snart, kan vi være takknemlige for at denne profetien vil skje!

DEL TRE
MIDT ØSTEN

Tidligere og Framtidige Slagmarker

Husk disse modige forutsigelsene om verdens mest uforutsigbare hotspot.

Hvordan kunne noen forutsi hva som ville skje i et slikt uforutsigbart område som Midt Østen? I tiår—ja endog tusenår—har det området vært kaotisk med FORANDRINGER. Imperier har smuldret bort, grenser har blitt tegnet og tegnet på nytt, regjeringer har blitt styrtet, og hele befolkninger har blitt fordrevet. Er det ikke galskap å tro at en kan forutse hva som ligger nedi gata for denne regionen?

Likevel har først *Plain Truth* og deretter *Trumpet* gjort akkurat dette, i mer enn 70 år—med forbløffende nøyaktighet. Disse skribentene var der for å reportere, analysere, kommentere, profetere og advare om hva som ville—og fortsatt vil—skje i det lettbevegelige Midt Østen.

Hvordan? Ved å bruke Bibelen som sin guide.

Bibelen er helt klar angående visse fakta om profetier om Midt Østen. Herbert W. Armstrong pekte dette bestemt ut—noen av dem har *allerede hendt*. På andre områder baserte han og de andre skribentene vurderingene og prosjekteringene sine på *prinsippene* som var utlagt i profetiene. Mange av disse var ganske nøyaktige. Tid bringer slike spesifikkere inn i et klarere fokus; begivenheter som *Trumpet* har rapportert om i de siste to tiåra, har brakt til og med flere detaljer i forståelsen vår om hvordan profetier vil bli spilt ut i Midt Østen. (Be om en kopi av *Trumpet* utgaven fra februar 2010, for å lære om *Trumpets* arv om profetier i Midt Østen).

La oss gi deg noen av disse bemerkelseverdige uttalelsene, og binde dem sammen med den senere oppfyllelsen deres i inneværende begivenheter.

JØDENE TAR JERUSALEM

En profeti i Sakarias 12:2 leser: ”Se, jeg gjør Jerusalem til en tumleskål for alle folkeslagene rundt omkring. *Når Jerusalem blir kring satt, skal det også gå ut over Juda.*” Den jødiske oversettelsen tolker den siste delen av det verset slik: ”Og det skal også falle på *Juda* å være med på *kringsettingen av Jerusalem.*”

I mai 1963, kom *Plain Truth* med denne interessante uttalelsen: ”Gamle Jerusalem er nesten fullstendig i hendene på kongeriket Jordan i dag.” Men denne profetien åpenbarer *en kamp om besittelsen av Jerusalem av Juda—jødene.*” Også Sakarias 14:2 indikerer at halve Jerusalem ville bli slått like før Kristus vender tilbake; det betyr at jødene måtte ha kontroll over hele byen før den tid. Basert på disse og andre skriftsteder trodde staben i *Plain Truth* at det var profetert at jødene ville ta over hele Gamlebyen i Jerusalem.

1ste mai 1967, snakket herr Armstrong til en forsamling på området til Ambassador College i England, etter at han kom tilbake fra en tur til Amman og Jerusalem. I den talen, som er tatt opp på tape, sier han: ”Hvilken som helst dag nå, kan du forvente at israelerne i det landet som kaller seg selv 'Israel' vil oversvømme den jordanske halvdelens av den delte byen Jerusalem, med en militærinvasjon. ...

”Med en gang israelerne overtar den jordanske sektoren av Jerusalem, vil De forente nasjoner og store individuelle makthavere som De forente stater, USSR, Britannia, Frankrike sannsynligvis øyeblikkelig stoppe ytterligere okkupasjon av arabiske land av jødene. ... MEN JØDENE VIL UTEN TVIL FÅ TILLATELSE TIL Å BEHOLDE GAMLEBYEN I JERUSALEM” (vår uthevelse gjennom det hele).

Bare fire uker senere eksploderte Midt Østen i en krig, akkurat som herr Armstrong hadde profetert. Israel gikk til angrep og presset dets grenser fremover i praktisk talt alle retninger—og tok også over Jerusalem. Det var et sjokkerende nederlag for dets arabiske naboland, og endte med våpenhvile.

Det ble imidlertid ikke en varig fred.

Juli 1967 rapporterte *Plain Truth*: ”Her på stedet i Jerusalem, noen få dager etter våpenhvilen, er det ingen som er bekymret for en annen krig. Israelerne er sprudlende, trygge og stolte.” Men legg merke til den uttalelsen som fulgte: ”Lufta er fylt med en spent opphisselse—jødene forventer at det *snart vil skje* STORE BEGIVENHETER. OG DET VIL DE SÅ VISST ... MEN IKKE PÅ DEN MÅTEN SOM VERDEN FORVENTER!”

Mens jødene regnet med en mer stabil framtid på hælene av seieren sin, forutsa *Plain Truth* annerledes.

FREDSPROSESSEN

Selv på det tidlige tidspunktet, var dette *Plain Truth* sine spesifikke forutsigelser om følgende av 1967-krigen: ”Først, det er svært sannsynlig at Israel vil gi tilbake noe territorium. Det er, Israel vil bruke erobret land som det egentlig ikke ønsker seg, til å forhandle om fordeler som det inderlig ønsker seg” (sammesteds). Det fulgte ubeviste påstander om hvilke spesifikke parseller Israel ville gi tilbake: Sinaihalvøya, Gazastripen, erobret syrisk territorium med unntagelse av Golanhøydene. Imidlertid følte *Plain Truth* skribentene at selve Høydene, og Vestbank området trolig ville forbli i Israels hender.

”Forhandlingene” om fred som ble forutsagt i denne artikkelen, begynte 11 år senere, med 1978 Kamp David overenskomsten. Israel ga Sinai tilbake til Egypt i bytte mot et løfte om fred. Det var den første gangen Israel prøvde å forhandle om sikkerhet heller enn å kjempe for å sikre den. Her er analysen til Gerald Flurry av den transaksjonen, som ble trykt i *Trumpet* november 1996: ”Da jødene ga Sinai tilbake til Egypt, inkluderte dette trolig Mt. Sinai, hvor Gud ga De ti bud til Moses. Dette skuert med det flammende fjellet brakte nasjonen Israel til verden! ...

”Både De forente stater og Britannia har bidratt til å presse Juda [dagens Israel] til å gi Sinai tilbake til Egypt, selv om også våre forfedre var en del av Israel da Guds lov ble gitt på Mt. Sinai.

”Nasjonene Juda, Efra’im (Britannia) og Manasse (U.S.)—de bibelske navnene deres—vil bli erobret sammen like før Kristus vender tilbake. Så den jødiske nasjonen måtte bli etablert av Gud for at denne profetien

”DET ER SVÆRT SANNSYNELIG AT ISRAEL VIL GI TILBAKE NOE TERRITORIUM. DET ER, ISRAEL VIL BRUKE EROBRET LAND SOM DET EGENTLIG IKKE ØNSKER SEG, TIL Å FORHANDLE OM FORDELER SOM DET INDERLIG ØNSKER SEG.”

PLAIN TRUTH, JULI 1967

ØNSKER KRIG

Iranere, både i gatene og i Teherans makthaller, ønsker å ødelegge den ”Store Satan.”

kunne bli oppfylt (Hosea 5:5). Det måtte bli utrettet et mirakel av Gud.

”Hvorfor er disse tre nasjonene i slike alvorlig vanskeligheter i dag? Å GI SINAI TILBAKE TIL EGYPT ER I HJERTET AV PROBLEMENE DERES! Hvis Gud ville gi meg Sinai, ville jeg aldri gi det tilbake med mindre Gud befalte det—noe jeg er helt sikker på at Han aldri ville. Hele verden kunne ikke påvirke eller tvinge meg til å gjøre det.

”Disse tre nasjonene ser til menn for fred og ikke til den store Gud fra Mt. Sinai. Historien deres med Gud er i realiteten meningsløs! ... ISRAELS NASJONER VIL FALLE PÅ GRUNN AV DEN TROLØSHETEN.”

I dag, fortsetter ”forhandlingene”, til og med om disse områdene som ingen trodde at Israel ville gi opp: Gaza, Vestbanken og Golan. De hissige krigene som blusset opp flere ganger etter at Israel erklærte anerkjennelse som

stat—krigene der Israel forsvarte seg ved å vinne landparseller som var kritiske for dets sikkerhet—har gitt vei til denne smertefulle, langvarige ”freds” prosessen, understreket av terrorist voldsomheter, der Israel gjør territoriale innrømmelser bit for bit.

Denne prosessen bereder faktisk veien for de ”store begivenhetene” som ble forutsagt av *Plain Truth* i 1967!

Gerald Flurry skrev i *Trumpet* i april 1996 om fryktelige farene for Israel, ved å

følge denne formelen med land for fred. "Juda er redde for å være barske selv i de arabiske områdene de har kontroll over. De er redde for at 'freds' prosessen skal falle sammen. HVA DE FLESTE AV DEM IKKE VET, ER AT FREDSPROSESSEN ER EN DØDELIG ILLUSJON! Det er et sår som kommer til å forårsake død, hvis de ikke angrer. Det er som kreft i siste stadium!"

Herr Flurry uttalte i den samme artikkelen: "Juda har blitt sårbar i forholdet til fiendene sine gjennom fredsprosessen, med veldig liten frihet til å slå tilbake. ... Snart vil hele verden se det som araberne så hele veien—AT FREDS-PROSESSEN ER ET SÅR SOM JUDA ALDRI VILLE BLI LEGET AV!" (Det er en henvisning til "såret" som omtales i Hosea 5:13).

Herr Flurry har profetert at fredsprosessen vil bryte sammen, og at halve Jerusalem da vil bli tatt med vold, og oppfylle Sakarias 14:2. I *Trumpet* i november 1996 skrev han: "Når halvparten av Jerusalem har blitt tatt til fange, vil [Israel] se at alt dette skjedde som en del av fredsprosessen i Midt Østen. Såret deres, eller *fredsprosessen*, er hovedsakelig årsaken til at de mister halvparten av Jerusalem.

"Gud forteller Juda at Tyskland 'ikke kan helbrede dere, og deres sår skal ikke bli legt.' Hvorfor sier Gud dette? Fordi Juda kom inn i dette kaoset ved at de vendte seg til menn. Nå prøver de å komme seg ut av hengemyra

ved å vende seg til menn. [JØDENE] VIL ALDRI FINNE EN KUR ELLER HELBREDELSE FØR DE VENDER SEG TIL GUD!" Leserne vil gjøre vel i å huske disse uttalelsene. Hold øye med denne fredsprosessen som en innledning til framtidige problemer for Israel!

Skriften forteller oss at når disse forhandlingene bryter sammen, ER "MENNENE" ISRAEL TIL SLUTT VIL VENDE SEG TIL ER FRA ET TYSKLANDEDET EUROPA.

ISLAM REISER SEG

Plain Truth advarte i april 1958 om at arabiske land som forente seg, var en viktig faktor å vokte i Midt Østen. Mens araberne generelt ikke er kjent for sitt samhold, pekte denne artikkelen på faktumet at den voldsomme panarabiske nasjonalismen deres, drevet av den ISLAM-SKE RELIGIONEN, var sterk nok til å dra dem sammen. Det er imidlertid forutsagt at samholdet deres aldri ville bli sterkt. " Vi har funnet ut at den muslimske religionen, har rask framgang gjennom hele Nord Afrika ... En splittet kristenhet mister raskt grunn der ...

"[Den egyptiske presidenten Gamal Abdel Nasser] utfordrer alle arabere om å slutte seg sammen med ham,

i en 'felles kamp' mot vestlig 'imperialisme.' ... Nasser arbeider for muslimsk samhold fordi han vet at det gir ham absolutt makt over den økonomiske skjebnen til Vest Europa. Men Nasser vil aldri bli i stand til å forene den arabiske verden ... Egypt vil inngå en allianse med visse nasjoner, men ... vil ikke forene hele den arabiske verdenen."

Plain Truth oktober 1963, rapporterte også om Nassers anstrengelser over arabisk samhold: "Effekten av disse begivenhetene på det britiske og amerikanske folk er destinnert å bli forferdelig. For vi vil bli sparket ut av Midt Østen. ... En stigende bølge av hat mot Amerika og Britannia blir anstiftet av Nasser. ... Disse begivenhetene vil forårsake at den store avgrunnen av misforståelser mellom våre folk og de arabiske nasjonene, vil fortsette å vokse seg dypere.

"Denne misforståelsen—og arabernes hat mot Israel—er en kile som blir brukt til å hjelpe og skape en mektig union av arabiske nasjoner, som er destinnert til å samarbeide, ikke med verken U.S. eller Russland, men i særdeleshet med det mektige nye Tyskland og det snart kommende forente Europa. Dette er ensbetydende med forestående trengsler for U.S. og Britannia!"

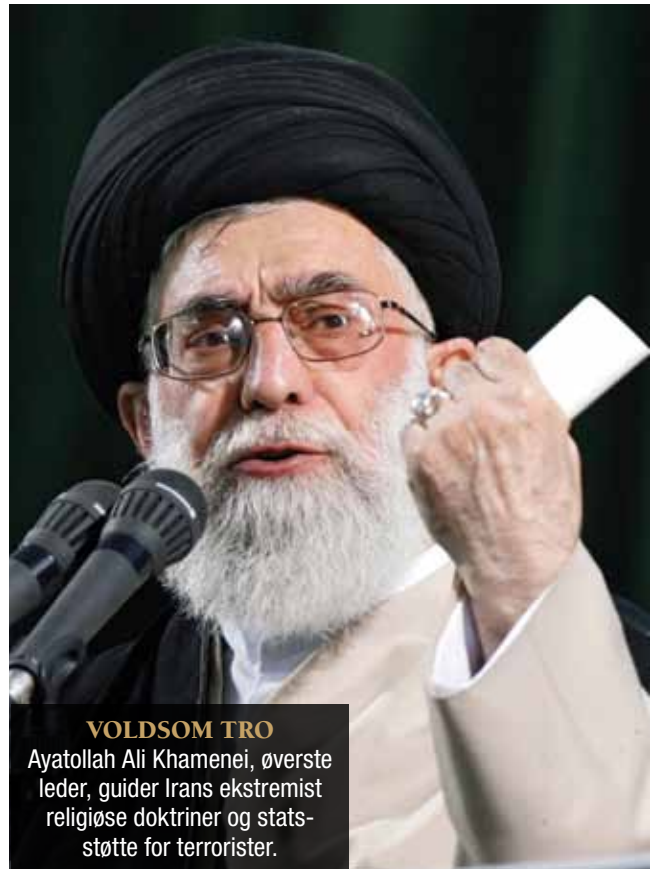
Arabernes hat mot Israel, Britannia og Amerika har ikke forsvunnet en tøddel siden disse orda ble skrevet. Og til tross for anstrengelser fra U.S. om å vise velvilje overfor arabiske land—inkludert tilnærmelser om godkjenning av en uavhengig palestinsk stat—synker på alle måter innflytelsen til U.S. i regionen. Det er EUROPA som i økende grad har blitt søkt, som den viktigste dommeren utenfra vedrørende problemene i Midt Østen, akkurat slik *Plain Truth* sa det ville bli.

Både Israel og Araberstatene oppfordrer til mer europeisk engasjement. Ikke siden tyske Erwin Rommels ørken operasjon i Midt Østen under Den andre verdenskrig har Europa, i særdeleshet Tyskland, hatt det potensialet til å bli slik en mektig spiller i regionen.

På tross av Europas faktorer overfor Israel, er det araberne som er dets virkelige partnere. Det har strekt ut til de arabiske nasjonene gjennom den europeiske naboskap politikken og Middelhavsunionen. Europa har forhandlet en frihandelsavtale mellom Golfstatene og EU, i 20 år. EU er allerede den fremste handelspartnern til Golf samarbeidsrådet, en union av seks Golf stater. Europeiske land og folkene deres, tar stadig arabernes side mot Israel, i internasjonale saker.

Men Europas forbindelser med Midt Østen vil gå langt dypere enn til handel. Som en artikkel i 1963 *Plain Truth* rapporterte, er det endelige målet til både de arabiske nasjonene og de katolske, europeiske kreftene tilintetgjørelsen av Israel. Denne felles interessen vil få noen arabiske nasjoner til å alliere seg med EU.

Dette temaet ble tatt opp i denne nyhetsbrifingen i *Plain Truth* i februar 1966: "Selv om det fortsatt eksisterer dypt bofaste rivaliseringer blant dem selv, prøver araberne endelig å koordinere det militære potensialet sitt. ... Araberne har manglet enighet og lederskap i de tidligere fiaskoene sine mot de hissige jødiske kjemperne. Det

VOLDSOM TRO
Ayatollah Ali Khamenei, øverste leder, guider Irans ekstremist religiøse doktriner og statsstøtte for terrorister.

håper de å oppnå med det nye kommando oppsettet sitt. Det ble profetert for lenge siden i Bibelen din."

I dag fortsetter Midt Østen landene anstrengelsene sine med å forene seg, skjønt de ofte ser ut som søsken, som alltid ender opp med å krangle om ting, som ingen andre forstår. Retorikken deres kan være annerledes ved forhandlingsbordet i ulike nåværende "fredsprosesser," men fellesnevneren blant de fleste av de arabiske nasjonene er i stor grad det religiøse hatet deres for jødisk tilstedeværelse i regionen, og det fortsatt gamle målet deres i tiår, å "kaste Israel i havet." Bibelprofetier viser at de til slutt vil organisere seg i to hovedgrupper: en som står på Irans side, og en som raskt vil alliere seg med Europa.

De grove omrissene for de to gruppene er allerede synlige. Irak beveger seg stadig nærmere til dets persiske nabo. Med oppstandelsen av Det muslimske brorskap, synes det som om Egypt vårt øyeblikk er klar til å kaste bort dets vanlige fiendtlighet mot Iran. På samme tid beveger Syria seg ut av Irans krets og oppfordrer Europa om å bli mer involvert i Midt Østen.

Bibelen identifiserer en Midt Østen makt som "Sydens konge" (Daniel 11:40)—sannsynlig en internasjonal koalisjon av nasjoner som vil spesielt bli dominert av en av dem. Hold øye med IRAN—som ikke er arabisk, men persisk, men likevel fremdeles forsynt med brennstoff fra smelteovnen til det radikale Islam—som vil vokse i makt. Basert på nåværende trender, tror *Trumpet* veldig sterkt at Sydens konge vil være radikale Islam, som vil trekke fordel av styrken til flere land, og med Iran som angrepsspiss.

ANFØREREN TIL SYDENS KONGE

Indikasjoner på Irans eventuelle overherredømme blant de arabiske nasjonene, kom til syne så tidlig som i 1972, i januarutgaven av *Plain Truth*. En artikkel med tittelen: "Iran I dag: Nasjon Med en Misjon" uttalte: "Det er sikre indikasjoner på at Iran har rettet blikket sitt, mot å bli det viktigste og mest innflytelsesrike landet i en omfattende bue av nasjoner som strekker seg gjennom Midt Østen til den vestlige grensen av India."

På den tida ble det målet *støttet opp om av Britannia*, som pumpet inn utrustning og andre resurser for å gjøre den til en stabiliserende styrke i en region som Britannia selv ønsket å frigjøre seg fra. Men lederskapet i Iran ble byttet ut, og nå—som med Tyskland etter Den andre verdenskrig—finner Vesten seg selv stilt overfor et monster som de selv har skapt.

Av nasjonene i Midt Østen i dag, er det Iran som er av den mest nedslående bekymringen for Vesten. Iran leder regionen med sponning av terroristaktiviteter, med undergraving av fredsforøk, og med hamstring og bygging av nye våpen. Ettersom Iran kommer stadig nærmere å bygge en atombombe, dytter U.S. hodet sitt enda dypere ned i sanda. De prøver rutinemessig å narre internasjonale observatører, og til tross for internasjonalt press, har Iran over en periode av år trofast forbedret kapasiteten sin til å anrike uran, alt mens det insisterte på at det bare ville bli brukt til å tjene fredelige sivile formål. Men i desember 2009, åpenbarte hemmelige, iranske dokumenter at, i alle fall fra tidlig i 2007, hadde Teheran arbeidet på en "nøytronigangsetter"—utløseren som trengs for å detonere en atombombe.

I tillegg har retorikken som har kommet ut fra Iran, vært langt fra fredelig. I 2005 kom den ultrakonservative Mahmoud Ahmadinejad til makta. Irans president har noen veldig farlige ideer. Denne mannen, som ønsker utryddelse av den jødiske staten, og som går inn for et atomarsenal, er en trofast tilhenger av *mahdaviat*, som er "troen på og anstengelsene for å forberede for Mahdi"—som dreier seg om den messianske figuren til Sjia sekten hans (*Encyclopedia om Islam*). Denne troen forteller ham at han må lette tilbakekomsten til Mahdi, ved å utfordre Amerika og Vesten, og styrke den islamske makta på verdensscenen. Det er dette han baserer de politiske avgjørelsene sine på.

NORDENS KONGE

Vil denne Iran-ledede koalisjonen lykkes? Gjorde *Plain Truth* noen forutsigelser om dette? Ja—SIKRE forutsigelser basert på profetien i Daniel 11:40-41.

Disse versene sier at Sydens konge vil støte sammen med en annen makt, som blir kalt "Nordens konge." Dette vil framskynde et knusende angrep fra denne nordlige makta, som vil styrte mange land i Midt Østen, inkludert "det fagre land"—Israel, sammen med Jerusalem. Denne profetien viser den store underlegenheten til den islamittiske krafta

overfor denne Nordens konge, som vi skulle være i stand til å være vitne til at er under utvikling i dag.

Så hvem er denne Nordens konge?

Så langt tilbake som i 1955, da kommunismen spredde tentaklene sine inn i Midt Østen, nettopp mens Britannia og Amerika trakk seg ut, skrev herr Armstrong i november/desember *Plain Truth*: "Det 11te kapitlet i Daniel viser ... at byen Jerusalem til slutt vil bli erobret av EN OPPSTANDELSE AV FASCISME MAKT I EUROPA - ikke av en kommunistinvasjon fra Palestina!" Følgelig, igjen, mens resten av verden overveide farene med en spredning av kommunismen, visste herr Armstrong at den virkelige arenaen å holde øye med var et annet sted. Han fortsatte: "Det vil bli en fascistisk oppstandelse av en union mellom kirke og stat—et Europas forente stater—som vil prøve å etablere palasset og hovedstaten der ..."

Plain Truth advarte mot Europa—spesifikt om *Europas intervensjon i Midt Østen*, der den først vil avsløre seg som

"BYEN JERUSALEM VIL TIL SLUTT BLI EROBRET AV EN OPPSTANDELSE AV FASCISME MAKT I EUROPA—IKKE AV EN KOMMUNISTINVASJON FRA PALESTINA!"

PLAIN TRUTH, NOVEMBER/DESEMBER 1955

en brutal imperialist makt! ET TYSKLANDLEDET EUROPA VIL VÆRE NORDENS KONGE.

Etter som tida gikk videre fra 1955, begynte en sannsynlig grunn for denne ennå framtidige konflikten å komme til syne: OLJE. *Trumpet* står fortsatt bak denne uttalen fra *Plain Truth* i februar 1966: "Før denne stigende krisa i Midt Østen er over, vil alle de større nasjonene på Jorda bli impliserte [snakker om slaget i Harmageddon, Sakarias 14:1-2]. Hvorfor vil de være der? En viktig grunn er OLJE. Vest Europas økonomi er helt avhengig av disse reservene. Det er også Japan. Ethvert større sammenbrudd i disse oljeforsyningene—slik som en altomfattende arabisk/israelsk krig—ville bringe intervensjon."

I 2008 kom 40 % av EUs import av råolje fra OPEC land. Disse landene kunne prøve å "presse" Europa ved å blokkere denne viktige oljeforsyningen. Det ville for visst bevege Europa til en rask gjengjeldelse. Til og med i juli i 1971, satte *Plain Truth* fram denne muligheten ved å rapportere at ustabiliteten i denne oljerike regionen, hadde ført til: "nye krav om at Europa må påta seg en større rolle i Midt Østen, inkludert en fredelig bileggelse av den arabisk/israelske konfrontasjonen. ... Det er sikkert at Europa, og spesielt Fellesmarkedet, vil øke engasjementet sitt i dette området."

I dag inkluderer Europas engasjement i regionen fredsprosess og til og med utvidet utplassering av tropper. På slutten av 2006, overtok Den tyske marine kommandoen over den maritime komponenten til De forente

nasjoners interimstyrker i Libanon, gitt oppgaven av Sikkerhetsrådet med å sikre den libanesiske kysten. Andre europeiske stater er en del av en multinasjonal styrke, som har i oppgave å fungere som en buffer mellom Israel og det sørlige Libanon. Tyskland har soldater som er mønstret for NATOs operasjoner i Irak og i Afghanistan. Tyskland har også spilt en viktig rolle som bakkanal, og forhandler på Israels vegne om soldater som har blitt kidnappet av Hezbollah og Hamas. I januar 2004 meglet det om utvekslingen av 400 arabiske fanger, mot en israelsk forretningsmann og legemene til tre soldater. Tyskland og Israel har hatt felles kabinettmøter og har blitt enige om å ha mange flere. Israel ser på Tyskland som en av dets nærmeste og viktigste allierte. Europa—og i særdeleshet Tyskland—viser at de er villige til å være "fredsvoktere" i Midt Østen, og tar i realiteten på mange måter over for U.S. som vestens megler.

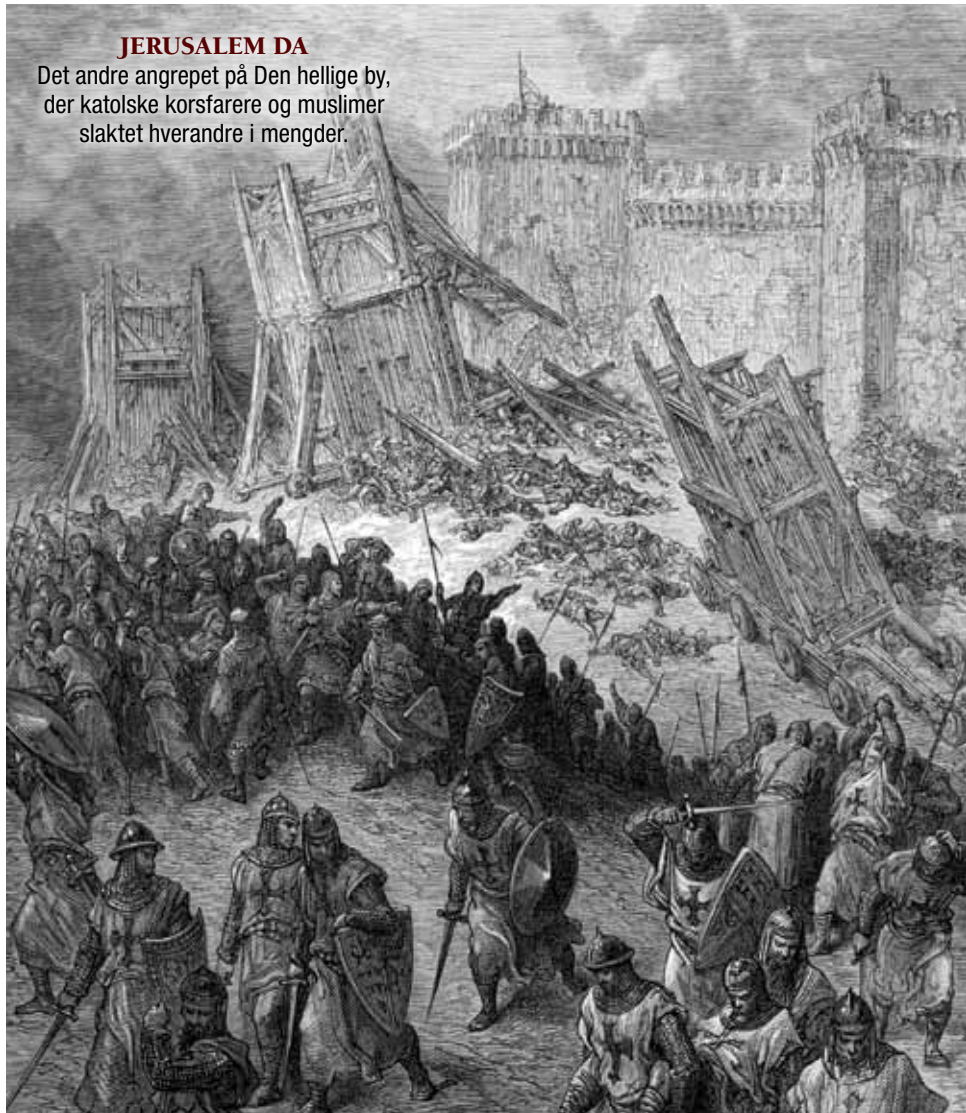
Med hensyn til den israelske/palestinske konflikten, uttalte professor Naomi Chazan. "U.S. har uten tvil tidligere spilt, og fortsetter å spille, en ledende rolle med å bestemme betingelsene og farten på framgangen mot en løsning på konflikten. Det er imidlertid ikke den eneste spilleren. *Europa, som i mange år har vært fornøyd med å holde seg i bakgrunnen for Washington, har i økende grad blitt en mer høyroretet politisk (så vel som økonomisk og sikkerhetsmessig) deltaker*" (Jerusalem Post, 24de desember 2009).

Dette er nøyaktig hva herr Armstrong profeterte. En av de første handlingene til EU etter at det vedtok Lisboa traktaten 1ste desember 2009, var å legge fram en uttalelse som forlangte en deling av Jerusalem. Europas leder sa at Jerusalem skulle bli delt mellom Israel og en ny palestinsk stat som har Øst Jerusalem som hovedstaden sin. Den samme måneden hevdet terroristgruppa Hamas at de hadde hatt hemmelige møter med embetspersoner i EU av høy rang, og brøt EUs løfte fra 2006, at det ikke ville engasjere seg i samtaler med Hamas.

Til tross for at alle tegnene indikerer Europas tilbøyelighet for araberne, synes det som at også Israel er fullstendig villig til å stole på Europa, for støtte til å skape regional fred. U.S. kvitter seg med Israel under president Barack Obama, og presser den jødiske staten til å stole mer på Europa for hjelp. Bibelen profeterer at Israel til slutt vil be Europa om å skape fred i Midt Østen, når alle

JERUSALEM DA

Det andre angrepet på Den hellige by, der katolske korsfarere og muslimer slaktet hverandre i mengder.

andre valg feiler. Det vil bli det største feilgrepet som de noensinne vil gjøre. Du kan lese mer om dette i det gratis heftet vårt *Jerusalem i Profetiene*.

JERUSALEM KATOLSK HOVEDSTAD

Det er en ytterligere viktig grunn enn olje for Europas sterke interesse i Midt Østen anliggende, og spesielt anliggende til det jødiske landet. Som du kanskje har forventet, diskuterte herr Armstrong og *Plain Truth* også den grunnen.

Herr Armstrong forklarte, ved å bruke profetier, spesielt de som involverte "ødeleggelsens styggedom" (se Matteus 24:15 i forbindelse med Lukas 21:20), at det er en annen sannsynlig grunn for det endelige sammenstøtet mellom Sydens og Nordens konger. I mai 1963 rapporterte *Plain Truth*: "I mellomtida har Den katolske kirken entret bildet. Under den første sesjonen i det andre rådet i Vatikanet, kom spørsmålet om fred i Midt Østen opp under diskusjonen. Et forsiktig forslag var gjenopprettelse, *av riket Jerusalem, under pavelig jurisdiksjon*."

JERUSALEM NÅ

Klagemuren og Klippemoskeen, i sentret av en by gjennombløtt av en blodig historie og med kursen mot mer.

I Middelalderen opprettet korsfarerne et katolsk rike Jerusalem, i Palestina. Da var det for å gjenvinne Palestina fra de muhamedanske 'hedningene.' I dag ville det bli opprettet—slik lyder forslaget—for å bevare fred i Midt Østen.”

Herr Armstrong trodde at Europa, under innflytelse av Den katolske kirken, ville ta en større og større interesse i JERUSALEM. Herr Flurry har bygd videre på dette emnet. I *Trumpet* i november 1996 skrev han: ”Selv om Tyskland ikke kan hjelpe jødene, vil tyskerne bli involvert i Jerusalem. Den katolske kirken vil forene og deretter guide Den europeiske unionen, eller Nordens konge—med Tyskland som den virkelige makta bak den. Også Den katolske kirken har stor interesse for Jerusalem.

”Kristendom, judaisme og muslim religion har alle en intens interesse for Jerusalem. Byen er det nest helligste stedet for araberne. ... Den er den mest hellige byen for jødene. Kristne anser den som den helligste eller nest helligste byen sin. Dette vil til slutt bringe katastrofe for alle de tre religionene. ...

”Mange ledere ber i dag om at Jerusalem blir gjort til en internasjonal by. ... Er jødene i ferd med å invitere inn fredsbevarende styrker? Kommer ['støtet' i

Daniel 11:40] til å være om Jerusalem? Det kommer sannsynligvis til å involvere olje. MEN SAMMENSTØTET SYNES Å VÆRE OVER JERUSALEM.”

Jerusalem skaper stadig overskrifter i den betente israelske/palestinske konflikten. Som både herr Armstrong og herr Flurry har forutsagt, HOLD ØYE MED AT EUROPA OG DEN KATOLSKE KIRKEN VIL HA INTENS INTERESSE FOR SITUASJONEN.

Framtidige begivenheter i Midt Østen kan forutsies. Det faktiske forhold er at alle de som ikke forstår på forhånd hva som vil skje der, vil bli forferdet når det eksploderer brann som vil omfatte hele verden! IKKE EN ENESTE PERSON PÅ JORDA VIL VÆRE I STAND TIL Å IGNORERE SITUASJONEN MYE LENGRE.

Du er vitne til den dramatiske oppfyllelsen, i embryoniske stadier, av disse begivenhetene som er profetert i tusener av år i Bibelen din! I sju tiår har *Plain Truth* og *Trumpet* stilt ut og kringkastet det absolutte forløpet av disse profetiene. Er disse profetiene som verden allerede har sett har blitt oppfylt, NOK til å overbevise deg om å *ta de som fortsatt vil komme til å skje, alvorlig?* Hvor mye mer trenger du å se før du vil TRO—OG HANDLE PÅ—Guds klare profetiske visjoner?

SOM ET HAV

Russland og Kina kan og har mønstret det som ikke noe annet militær kan: dødbringende, endeløse bølger av menneskeheten.

DEL FIRE
ASIA

Østens Konger

Flere forutsigelser fra *Plain Truth* om tidlige stadier av oppfyllelsen: Russland vil snart slå styrkene sine sammen med Øst Asia, og forme en slik kjempemessig supermakt som verden aldri har sett tidligere.

Den kalde krigen var en tid fylt med frykt. Mens folk vansmektet under kommunisttyranniet bak jernteppet, bygde to supermakter opp kompliserte rom og rakettpogram som truet menneskesivilisasjonen med atomtilintetgjørelse. I mer enn fire tiår, forble verden stivnet ved amerikansk/sovjetisk nøytralisering. Innen 1980åra, hadde våpenkappløpet skapt frykt over muligheten for en atomvinter og "global drapsutslettelse."

Ingen synes å ha svaret på de innviklede problemene i Den kalde krigen. Ikke en, det er uten om en ualminnelig nyhetsvarsler. Midt iblant kakofonien av nyhetsreportere som dukket opp gjennom hele det området, var det en enslig stemme som ropte ut: "Russland vil *ikke* angripe Amerika!"

Herbert W. Armstrong erklærte gjentatte ganger—år før Sovjetunionens fall—at ussr ikke var makta de trengt frykte. Den virkelige makta de måtte holde øye med, var i følge han, en 10-nasjon "Europeiske forente stater" som ville bli formet i åra framover. Han sa at Russland ville forbli en trussel for verden—bare ikke på den måten som de fleste i Vesten trodde. Russland ville slutte seg sammen med Kina økonomisk og militært, profeterte han, for til slutt å forme en slik kjempemessig asiatisk supermakt som verden aldri har sett før.

Til og med før Den andre verdenskrig brøt ut, kunne herr Armstrong forutse tilsynelatende av disse to supermaktene. I *Plain Truth* juni/juli 1934 forkynte han: "Skriften forteller oss om to store militærmakter som vil reise seg i de siste dager—en oppstandelse av Romerriket ved en føderasjon av 10 nasjoner i territoriet til det gamle Romerriket; den andre... *Russland, med sine allierte... muligens Kina eller Japan*" (våre uthevelser hele veien).

Det var imidlertid ikke mange som lyttet til forutsigelsene hans. Mange klukklo av slike uttalelser som dette, som viste seg i *Plain Truth* i desember 1956: "Vi har advart om at det ikke er Russland som vil angripe oss—det er *ikke* Russland som vil styre Europa... det er en union av 10 fascistiske nasjoner i Europa som vil bli en TREDJE MAKTE i verden, og vil stå opp og erobre demokratiene i nordvest Europa og Amerika!"

Husk: Denne uttalelsen ble trykt under høyden på Den kalde krigen!

"KOMMUNIST UNDERTRYKKELSEN I ØST EUROPA HAR BLITT STYRTET. ... VI HAR ÅR I FORVEIEN VIST HVA SOM VILLE SKJE MED RUSSLANDS ULYKKELEGE IMPERIUM I ØST EUROPA."

PLAIN TRUTH, DESEMBER 1956

Under den offentlige usikkerheten over Berlin krisa i 1961 og Kuba rakettkrisa i 1962, erklærte *Plain Truth* kategorisk at U.S. IKKE TRENGTE Å FRYKTE SOVJET UNIONEN. "Russland ville trekke seg tilbake, eller gi inn på nesten alle punktene som har kommet opp, heller enn å gå til krig mot Amerika" (oktober 1962).

Herr Armstrong fortsatte å skaffe til veie klare forhandlinger med hensyn til viktige verdensbegivenheter inntil sin død den 16de januar 1986. Fortsatt var det mange som ikke trodde på ham. Likevel kollapset ussr noen få år etter at han døde, og Jernteppet rustet bort. Plutselig mistet det "onde imperiet" fotfeste i Øst Europa og trusselen fra kommunismen overfor Amerika syntes å minske. Den kalde krigen var over. I tillegg kom et forent Tyskland til syne—akkurat slik herr Armstrong hadde erklært!

DEL FIRE ASIA

I åra siden den gang, har profetiene til herr Armstrong kommet til og med mer levende til live. I økende grad ser vi begivenheter fører til oppfyllelse av det han sa ville skje, basert på det sikre ordet av bibelske profetier. En gigantisk asiatiske supermakt, med et modernisert Russland og Kina som står ved roret, vil berøre kursen til historien dramatisk. Denne frembrytende maktblokken—et konglomerat av folk som består av en fjerdedel av verdens befolkning—vil bli dypt involvert i den voldsomme bevegelsen av begivenheter som vil føre til konklusjonen av menneskenes 6000 år med selvstyre!

”Fra tid til tid bruker nyhetsreportere—når de beskriver den kommende katastrofale militærkampen om verdenskontroll—det bibelske uttrykket *Harmageddon* som vi finner i Åpenbaringen 16:16. Men hva de ikke nevner er en slående profeti om 'Harmageddon' som vi finner i Åpenbaringen 16:12. I dette verset kan vi lese at 'skulle ryddes vei for kongene fra Østen!’” (*Plain Truth*, desember 1962).

Hvem er disse "kongene fra Østen"? Det er avgjørende for oss å forstå identiteten deres, hvis vi skal kunne vite hvor dagens nasjoner passer inn i bibelske profetier. Bibelen din—hovedsakelig bøkene: 1ste Mosebok, Jeremia, Ezekiel og Åpenbaringsboken—identifiserer disse lederne eller nasjonene som *Meshech*, *Tubal*, *Gog* og *Magog*.

Herr Armstrong pekte på at "Det er generell enighet blant studenter av profetier at 'Gog' i landet 'Magog' er de store områdene av det nordlige Eurasia som strekker seg fra Østersjøen til Stillehavet. 'Meshech' er Moskva, 'Tubalkain' er Tobolsk. I Bibel randen står det 'Prinsen av Rosh' som er Russland" (*Plain Truth*, april 1981).

Historisk sett har relasjonene mellom disse landene vært vaklende—spesielt mellom Russland og Kina. Disse to nasjonene har vaklet mellom konflikt og samarbeide i århundrer. I de senere år, har disse to naboene kjempet seg til et tettere bånd—av flere grunner. (Be om det gratis heftet vårt om *Russland og Kina i Profetiene*, for en videre forklaring).

ØST EUROPAS LØSRIVELSE

En av de bemerkelsesverdige hendelsene herr Armstrong sa ville muliggjøre bygginga av denne asiatiske blokka, var at Øst Europa ville slippe ut av grepet til USSR—*noe som har skjedd siden 1989*.

Så tidlig som i april 1952, ennå mens Vest Tyskland drev gjenoppbygging etter å ha blitt bombet til aske under Den andre verdenskrig, skrev *Plain Truth*: "Russland kan komme til å gi Øst Tyskland tilbake til tyskerne, og vil bli tvunget til å oppgi kontrollen sin over Ungarn, Tsjekkoslovakia og deler av Østerrike for å oppfylle unionen med de 10 nasjonene."

Legg merke til hva herr Armstrong skrev i et hefte som ble publisert i 1955 første gangen—mer enn 4½ tiår før Øst Europa delte seg fra USSR: "Noen av Balkan landene vil bryte seg løs fra bak Jernteppet. Russland har allerede etter alt å dømme tapt Tito sitt Jugoslavia. Russland vil

sannsynligvis miste enda flere av de østeuropeiske satellittstatene sine."

Det var ikke mange som ville tro på den uttalelsen da, eller på denne rapporten fra *Plain Truth* det følgende året: "Kommunist undertrykkelsen i Øst Europa har blitt styrtet. ... Vi har år i forveien vist hva som ville skje med Russlands ulykkelige imperium i Øst Europa. Disse profetiene har vært i Bibelen din i de siste 1900 år. Men verden, og kirkene i denne verden, har nektet å tro på dem" (desember 1956).

Herr Armstrong trodde en gang at Øst Europas løsrivelse ville skje tidligere enn det gjorde. Disse begivenhetene ble avverget litt lenger enn han (og alle andre) ventet. Som den kloke Salomo sa for tusener av år siden: "Alt har sin tid, og en tid er det satt for alt det som skjer under himmelen" (Predikeren 3:1). Tilstandene var ikke helt modne i midten av 1950-åra.

I januar 1957, skrev herr Armstrong: Når det rette psykologiske øyeblikket kommer, vil et antall av disse landene løsrive seg fra Moskva, og verden vil da bli sjokkert over å lære at de i forveien hadde entret inn i en hemmelig pakt og alliert seg med Tyskland, Italia, Spania og andre europeiske nasjoner i et fascistisk forent Europa! Et annet veldig betydelig vitnesbyrd av denne trenden, som viser at disse satellittnasjonene faktisk virkelig løsriver seg fra Moskva og vender seg mer mot Vesten, er faktumet at katolikkenene i disse landene igjen har blitt innrømmet friheten sin.”

Det ”rette psykologiske øyeblikket” kom til slutt etter fallet av Berlin muren i 1989! Den profetien utfoldet seg rett foran øynene våre.

Ja, russerne trodde i mange år at Vesten ville ta alle disponible midler for å trekke de østeuropeiske

satellittnasjonene til seg, inn i virkefeltet sitt. Russerne fryktet mest av alt at Vest Tyskland, over alle, ville bruke disse samme midlene til å trekke noen av Balkan nasjonene vekk fra Sovjets innflytelsesområde.

Nå kan vi se at mange av disse østeuropeiske nasjonene virkelig *slapp* unna grepet til Sovjet Russland! Disse landene inkluderer Den tsjekkiske republikken, det tidligere Øst Tyskland, Estland, Ungarn, Latvia, Litauen, Polen, Romania og landene som en gang utgjorde Jugoslavia. Hver eneste en av disse er allerede en del av Den europeiske unionen.

Herr Armstrongs erkjennelser, gjennom Den kalde krigen, var korrekte!

Hvorfor er tapet av disse østeuropeiske landene så betydningsfullt? Fordi det svekker det vestlige grenseforsvaret til Russland drastisk. Etter å ha gjennomgått tre europeiske invasjoner gjennom Polen i to århundrer, så har Russland lært at de trenger en sterk buffer mot Tyskland på den vestlige flanken sin. Russland søker å skape en buffer ved Ukraina sletten og hevde dets innflytelse i det kaspiske området igjen, fordi de frykter et tyskdominert imperium i vest. De har brukt Europas avhengighet av russisk olje som et mektig brekkjern i denne prosessen. Det ville ikke like noen ting bedre enn å bringe det tidligere ussr republikken av uavhengige stater (Armenia, Aserbaidjan, Georgia, Kasakhstan, Kirgisisja, Moldova, Tadsjikistan, Turkmenistan, Ukraina og Usbekistan) tilbake inn i kommunist kveet.

For å kjempe imot ekspansjon av EU, nærmer Russland seg dets asiatiske slektninger.

SENTRAL OG SØRØST ASIA

Gjennom perioden med Den kalde krigen, spilte Russland og Kina katt og mus ustanselig. For det meste hadde Russland overtaket. Kina begynte imidlertid å høste store fordeler etter Den kalde krigen. Begge landene hadde øynene fikserte på å erobre Sentral Asia, Indokina og Sørøst Asia. Det endelige målet deres, sa herr Armstrong, er ikke bare grenseutvidelse, men verdenskontroll!

Plain Truth fra desember 1959 åpenbarte noen av disse kommunistplanene—inkludert planene til Russland og Kina om å forme en koalisjon! ”Russlands program er ikke å ta Europa først eller å angripe De forente stater.

Det kommunistiske programmet, som lederne våre skulle kjenne til, roper først på bemektigelsen av Asia. Lenin skrev at veien til Paris, London og New York er via [Beijing] og Dehli. ...

”Deler av kommunistplanen [er] å plassere India og Pakistan i en gigantisk skrustikke mellom Russland og Kina. ...

Det røde Kina insisterer på at det har en lovlig rett ikke bare til Tibet, men [også] til mange deler av India og Sørøst Asia. ... Den uavbrutte drømmen deres har for århundrer vært en fullstendig verdenserobring! ... Kina vet, imidlertid, at i denne høyindustrialiserte alderen, kan de bare oppnå denne drømmen som en alliert av Russland. ...

”Kina er nå klar for å begynne å sluke resten av Asia, ved hjelp av Russlands hemmelige militære støtte. Planene ble avdekket i [Korea krigen]. Kina, ikke Russland, invaderte Korea. Korea ble delt. Kina, ikke Russland, gikk til angrep i Indokina og grep kontrollen over Nord Vietnam. Vietnam ble delt. Deretter tok de kinesiske kommunistene over hele Tibet. Kineserne planla å konkurrere India fra Tibet, ved å splitte det og sluke det, en bit av gangen!”

I 1959 var en slik forutsigelse om Kinas herredømme og allianse med Russland ganske uvanlig. Faktisk, til og med mens De forente stater var på verdensmaktens tind, advarte *Plain Truth* om Amerikas forestående internasjonale tilbakeslag i Vietnam ved Kinas hand. Legg merke til dette fra novemberutgaven fra 1961: ”Etter å ha avansert praktisk talt til randen av en annen Korea lignende krig over Laos, er det nesten sikkert at De forente stater vil måtte kjempe et betydningsfullt slag enten i Thailand eller SØR VIETNAM ...” I mai 1968—sju år før den ubetingede overgivelsen av Sør Vietnam til kommunismen—uttalte *Plain Truth*: ”Bibelforetier åpenbarer at ikke en gang Amerika, med alle atommusklene sine, kan hindre at Sør Asia til slutt vil bli oversvømt med kommunisme.”

Kina fortsatte, med hjelp av USSR, å presse seg inn i Midt og Sørøst Asia opp gjennom 1960åra. I desember 1962, rapporterte *Plain Truth* om den kinesisk/indiske grensekonflikten. ”Sovjeterne forsyner kineserne med teknisk innsikt og viten og lar Kinas 600 millioner mennesker kaste seg over resten av Asia! ... Det er en dal av propagandaen deres at disse områdene en gang var under kinesisk kontroll.”

Plain Truth fortsatte med å følge sino/russisk valg-slektskap gjennom de respektive neste åra. I juli 1966, ble denne alarmerende forutsigelsen gjort: ”India vet at Røde Kina fullfører massive omhyggelige troppeforberedelser på den indiske grensen. India vet at Røde Kina har atombomben, og muligens hydrogenbomben. Det betyr, i de mest påtrengende overveielene av den nasjonale sikkerheten, at *India må ha bomben!* Selvfølgelig som et rent forsvarsomfang mot Røde Kina. Men så er det Pakistan ... [som er] en nasjon som er resultatet av et voldsomt hat mellom hinduer og muslimer. Hvis India skulle bygge bombene, ville Pakistan vende seg i desperasjon til stormaktene—de ville bli tvunget til å skaffe seg atomvåpen!”

ASIATISKE KONGER
Russlands sterke mann
Vladimir Putin møter med
Kinas president, Hu Jintao.

I 1998, hadde både India og Pakistan testet atombomber, og hadde plutselig erklært seg som medlemmer av den eksklusive atomklubben!

I tillegg til å presse seg inn i Midt Østen, ville Kina prøve å dra noen av naboøyene sine inn i dets grep. På dette punktet, har det vært praksisen til Vestlige ledere å prøve å stagge kineserne med fredssamtaler—ofte til ingen nytte. Det veldig ikke-politisk korrekte *Plain Truth* i 1960åra la ikke fingrene imellom med hensyn til dette problemet.

”Det asiatiske sinnet er fullstendig forskjellig fra det oksidentale [vestlige] sinnet. Det resonerer ikke på samme måten. Prøver vi likevel om vi kan føre oss selv bak lyset ved å tro at dollarene, handeloppdragene, militærrådgivere og våpentransporten vår, hospitalskipene våre, oppdragene våre og matforsyninger hjelper til å demme opp for denne bevegelsen av den framtrengende trusselen til kommunismen i de Østlige nasjonene—*feiler vi!* Disse enkle menneskene er imponerte over styrke, ikke snakk. De føler et mye nærmere slektskap med andre mennesker i den asiatiske sfæren, enn de gjør med de fjerne ‘yankeene’ med skikker, språk og religioner som er så totalt forskjellige fra deres egne” (november 1961).

RUSSLAND OG KINA I DAG

Til tross for Russlands og Kinas kjærlighet/hat forhold i fortida, har det vært et fornyet samarbeid mellom de to nasjonene siden slutten på Den kalde krigen.

I 1989, besøkte den sovjetiske presidenten Mikhail Gorbachev Kina, for å gjenopprette bånd og gi nytt liv til fastsettelse av grenselinjer som hadde blitt disputert i århundrer. Videre skritt ble tatt i 1991, da Russland og Kina signerte en offisiell grenseavtale.

Innen april 1997, hadde både Kina, Russland, Tadsjikistan, Kasakhstan og Kirgisija møtt for å signere en overensstemmelse med Moskva, om troppereduksjoner og sikkerhetsoppbyggende forholdsregler, langs den 4700-mile grensa mellom det tidligere Sovjetunionen og Kina. Flere måneder senere, i november, kom et klart signal om det gjensidige samarbeidet deres til syne: Russlands president Boris Yeltsin og Kinas president Jiang Zemin signerte en formell deklarasjon, som gjorde slutt på uoverensstemmelsene, om gjennomføringen av grenseavtalen fra 1991.

Denne handlingen syntes å bekrefte at Russland og Kina, som lenge hadde vaklet mellom å være venner og fiender, entret inn i en ny æra med samarbeid i et strategisk partnerskap for å imøtegå dominansen til U.S. Et eksempel er at Kina brukte \$6 milliarder på russisk utrustning, mellom 1991 og 1997. En annen viktig innsats med samarbeid var et felles foretagende med å forme og bygge et atomkraftanlegg i Kina i 1998. I juni 1999, signerte de to landene en kontrakt om å trene kinesiske tjenestemenn i Russlands militærskoler.

Sino/russiske forhold forbedret seg videre under ledelsen av Yeltsins etterfølger, Vladimir Putin. I juli 2001 signerte Russland og Kina en "vennskaps-samarbeid" avtale. Siden den gang har andre økonomiske og militære avtaler forbedret tillit og samarbeid. De to nasjonene har hatt felles militærøvelser i 2005, og igjen i 2007. Mange anså disse øvelsene, som ble organiserte av Shanghai Fellesorganisasjon, som en symbolsk tilsynkomst av en militærblokk, som eventuelt kunne rivalisere NATO.

Handelen mellom Russland og Kina blomstret i de tidlige 1990-åra. I 2000, fant \$8 milliarder i årlige transaksjoner sted mellom de to. Innen 2008 hadde russisk/kinesisk handel hoppet til et forbløffende \$56.8 milliarder. Kina er nå Russlands største handelspartner. Fordi økonomisk partnerskap har vist seg å være så gjensidig fordelaktig, bringer virkelig dette prospektet med å fylle behovene til hverandre, Russland og Kina til og med nærmere hverandre—spesielt med hensyn til energiforsyninger. Av alle nasjoner er Russland enestående og villig til å tilveiebringe den sikre energikilden som er nødvendig for å forsyne Kinas raske industrielle og økonomiske vekst med drivkraft. Russland har den oljen, naturgassen, uranet og atomteknologien som er nødvendig for å forsyne den milliarder med mennesker i en av verdens mest befolkede land, med kraft.

Det er soleklart at både russiske og kinesiske embetsmenn er ivrige etter å forme en ny allianse, og imøtegå amerikansk dominans i verdensforretninger.

Sino/russiske relasjoner har utviklet seg ut av felles interesser. Begge deler felles forsvarsbekymringer, som inkluderer avanseringen til det radikale islam i og rundt Sentral Asia, ekspanderende Vestlig makt gjennom NATO, og prospektet å dra fordel av et svekket U.S. Det synes ikke å være noe alternativ til disse stormaktene. De deler

felles filosofi økonomisk, politisk og militært—og begge har en felles fiende i Vesten.

Den måten som Kina, i tiår, motbalanserte Russlands tilstedeværelse i Asia, var fordelaktig for De forente stater geopolitisk. Men den faktoren forandrer seg etter som Russland og Kina oppnår en militærallianse!

Begge nasjonene høster fordeler, og innser at selve eksistensen deres er avhengig av et godt forhold til hverandre.

FRAMTIDA

Plain Truth fra oktober 1973 forutsa at demokratisk framgang inn i det kommunistiske Asia, ville feil til slutt. Det uttalte også at russiske og kinesiske ledere overveide formasjonen av en allianse av sosialistkommunistiske nasjoner: "Kommunistene har ikke plutselig forandret ideologi. De har ikke begynt å tro at systemet deres er ubrukbart.

Kommunistene har heller ikke gitt opp håpet sitt om å lede verden til sosialisme. *Men de hevder at målene deres kan oppnåes ved hjelp av fredelig sameksistens.*"

Gud har profetert det endelige utfallet av den fram-brytende asiatiske alliansen. Ved å bruke disse profetiene, har herr Armstrong og staben med skribenter for *Plain Truth*, så vel som den redaksjonelle staben i *Trumpet*, i mange år advart på forhånd om nøyaktig hva som vil skje i Asia. Herr Armstrong døde i 1986, men *Trumpet* fortsetter å melde om at en atomkrig, Den tredje verdenskrig kommer! Bibelske profetier støtter kraftig opp om herr Armstrongs påstand om at "kongene fra Østen" vil skape et til og med dypere forhold i åra framover—og til slutt spille en viktig rolle i det kommende slaget i Harmageddon!

Selv om Amerika og Britannia er forutbestemt til å falle, sier vi fortsatt at det ikke er Russland, heller ikke et russiskasiatisk konglomerat, som disse nasjonene behøver å frykte. Det er Tyskland og det oppstandne "hellige" Romerriket! Noen vil fortsatt spotte—til og med i dag. De sier at Den kalde krigen er over og at vi ikke trenger å frykte en "hot" krig noen gang snart. Men Gud har profetert at verden vår er i ferd med å bli *bombet!*

Imidlertid, budskapet vårt er ikke bare om "mørke og dom." Rett etter de farlige tidene som ligger framfor oss, er utrolige *gode nyheter!* Det er de største nyhetene av dem alle! Det er ikke noen store nyhetsmagasiner som annonserer disse gode nyhetene. De tror dem ganske enkelt ikke!

De gode nyhetene involverer evangeliet om Guds Rike. (Ordet *evangelium* betyr "gode nyheter"). Dette verdensomfattende arbeidet annonserer aktivt krisene på enden av denne tidsalderen—krisene som den største nyhetsredaktør gjennom alle tider, Jesus Kristus, advarte om i Matteus 24. Vi annonserer en krise som vil innvarsle en ny og bedre tidsalder, når alle mennesker overalt vil begynne å nyte fred og velstand under Guds guddommelige styre.

Solopp- gangen i Østen

Plain Truth forutså Japans plass i den kommende asiatiske superalliansen.

Den kinesiske dragen har lenge holdt utkikk etter som U.S. global dominans minker. Nå søker de å bygge opp en global maktblokk i Østen for å erstatte den. Herbert W. Armstrong trodde at hvis en stor østlig maktblokk skulle kunne ha global innflytelse, måtte den bestå av flere enn bare Russland og Kina.

Ekspertene i etterretningsfirmaet Stratfor er enige i dette: "Kina og Russland, bundet sammen i en tett allianse, kan forandre den regionale balansen i Eurasia, men kan ikke påvirke den globale balansen ..." (16de april 2001). Hvis du imidlertid, legger til Japan, med dets teknologiske overlegne dyktighet, til denne formidable duoen, blir det plutselig en styrke som kunne transformere den globale maktbalansen.

Så usannsynlig som dette må ha sett ut på den tida, er dette akkurat det *Plain Truth* trodde ville komme til å skje en dag. "Det er en fullstendig uunngåelighet av den endelige sammenknytningen mellom Japan og Røde Kina!" erklærte *Plain Truth* fra februar 1963. "Det store spørsmålet er om hvor lenge Kina kan forbli 'Rød' og overleve uten en sammenknytning med Japansk kapitalisme."

"Til tross for dets mange nasjonale, sosiale og politiske ulikheter, vil Asia til sist bli sveiset sammen til en felles maktblokk," skrev *Plain Truth* i april 1968. "Den vil til slutt sette de militære musklene sine inn i Midt Østen ved Jesus Kristus' tilbakekomst. Denne profetien er nedtegnet i Åpenbaringen 16:12 og 16. *Japan vil spille en viktig rolle i dette slaget.*" I tiår har *Plain Truth* forutsagt at Japan ville bli en viktig del av de framtidige kongene fra Østen!

På slutten av Den andre verdenskrig og begynnelsen av Den kalde krigen, dempet U.S. verdens bitre minner om Japans aggresjon med denne avtalen: Amerika ville

forsvare Japan hvis Amerika kunne stasjonere tropper nær potensielle konfliktsoner i regionen. Amerika skrev faktisk Japans "fredskonstitusjon" etter krigen. Så i stedet for å først gjenoppbygge militæret sitt, var Japan i stand til å bruke ressursene sine på å bli til en *økonomisk supermakt!*

Legg merke til hva herr Armstrong skrev i *Plain Truth*, mars 1971: "I dag har Japan ikke noe militærvirksomhet. Det er fortsatt noen styrker fra De forente stater der. Men vi skulle ikke miste den kjensgjerningen av syne at Japan har blitt så **MEKTIG ØKONOMISK**, at det kunne bygge opp en militærstyrke veldig raskt."

Sikkert nok, det skjer nå.

JAPANS VOKSENDE MILITÆRISME

I dag, kan Japan skryte av å ha en av de topp fem militærforrådene i verden og den nest største marinen. Likevel, til tross for all dets industrielle, økonomiske og maritime styrke, har Japan inntil helt nylig blitt sett på som en velvillig makt, hemmet av minnene om atomeksplosjoner som gjorde slutt på dets tidligere imperial bedrifter.

Hendelsene 11te september 2001 gjorde mye for å åpne døra for økende japansk militarisme. Bare en måned etter terroristangrepet i Amerika, adopterte Junichiro Koizumi, som da var statsminister, en lovgivning om antiterrorisme i riksdagen, som satte japansk militære i stand til å gi logistisk støtte til Amerikas erklærte krig mot terrorisme.

Hvorfor var Japan i stand til å entre kampplassen så raskt? Se under overflaten og du vil finne at Japan i virkeligheten ikke har vært den velvillige makten, som den har framsett seg å være, etter dets nederlag i Den andre verdenskrig.

I årtier har Japan gått utenom den strenge håndhevelsen av artikkel 9 i den grunnlovsmessige loven som Amerika hadde påtvunget dem, som utvetydig uttaler at ”det japanske folk for alltid gir avkall på krig som en suveren rett for nasjonen, og trussel eller bruk av styrke som midler til å avgjøre internasjonale debatter. ... Land, sjø og luft styrker, så vel som andre krigspotensial, SKAL ALDRI BLI BYGD OPP.” Japans militære begynte å bli gjenoppbygd så tidlig som i 1950, da en Nasjonal Politireserve ble etablert, som en erstatning for amerikanske tropper, som ble sendt inn i Korea krigen. Den japanske regjeringen transformerte denne politistyrken til Selvforsvar Styrker i 1954, med full støtte av U.S.

Etter som tida gikk, og minnene om Den andre verdenskrig bleknet, utvidet Styrken gradvis sin rekkevidde. I 1992 passerte Japan FNs Fredsbevarende Samarbeidslov, som tillot Selvforsvar Styrkene å ta del i visse ikke militære aspekt i FN oppdrag. Japanske soldater kunne bli stasjonert utenfor Japans grenser.

Begivenheter som stammet fra 11/9de, forårsaket det New York Times kalte ”den mest forbløffende transformeringen i Japans militære siden Den andre verdenskrig” (23de juli 2007). Det japanske militæret ser mindre og mindre ut som en ”selvforsvar” styrke.

I 2004 sendte Japan ikke-stridende tropper til Irak. På slutten av 2006, var Japans Forsvarsbyrå oppgradert til å bli et ferdigutdannet departement, noe som ga det en høyere og klarere stemme i Japans kabinett. I 2007 fløy F-25 1700 miles uten å tanke opp og droppet 500-pund bomber som en del av treningsøvelsene sine. Nå ser Japan til og med om de kan bruke verdensrommet for militære hensikter. Siden mange av forbudene allerede er brutt, ville det være et lite skritt for Japan å endre dets pasifistiske konstitusjon.

George Friedman, grunnleggeren av Stratfor, og Meredith Lebard skrev i *Den Kommende Krigen med Japan*: ”I mange år har Japans Selvforsvar Styrker lagt grunnarbeidet for denne nye æraen. Japan har en liten hær—selv om den er større enn det folk flest forestiller seg—men viktigere, Japans militære industri kapasitet er mye større enn alminnelig antatt. Japan har allerede skapt noen av de mest avanserte våpnene i verden og vet hvordan å masseprodusere dem. Japans tilsynskomst som en stor militærmakt i framtida, kommer mer an på dets vilje enn dets mulighet. For å ha en militærstyrke i verdensklassen innen få år, trenger Japan bare å bestemme seg for at det trenger en.”

VIL JAPAN FÅ ATOMVÅPEN?

Det samme gjelder for Japans potensial for å erverve seg atomvåpen. I juli 1966 uttalte *Plain Truth*: ”Med et Kina som besitter bomben, tør Japan å la være å bygge en for seg selv? Japan er supergiganten i Orienten, og reiser seg til svimlende høyder med økonomisk velstand. Som vi

har rapportert i tidligere utgaver av dette bladet, verden må ENNÅ høre om alarmerende trender i Japan! ... Japan kunne når som helst melde seg inn i ’atomklubben!’”

Legg videre merke til hva *Plain Truth* publiserte i april 1968: ”Embetsmenn i Washington innrømmer åpent at de forventer at Japan vil utvikle en stor militær styrke for å assistere U.S. i asiatiske maktpolitikk. En iakttaker fra Tokyo uttalte at De forente stater ikke har noe annet alternativ enn å dytte Japan mot å bli en ATOMVÅPENMAKT med tiden.”

Hvis Japan—som allerede har en høyt utviklet sivil atomindustri—bestemte seg for å gjøre det, kunne det i virkeligheten bli en uavhengig atommakt innen et eneste år. Stemmer innen Japan som krever akkurat slik handling, blir stadig høyere. I april 2009, sa tidligere finansminister Shoichi Nakagawa, at nasjonen hans skulle diskutere om de skulle bygge et atomarsenal: ”Det er sunn fornuft globalt at i en rent militær betydning er det atomvåpen som kan utligne atomvåpen,” sa han, og viste til trusselen fra Nord Korea. I 2006 proklamerte Nakagawa at et atomarsenal som var bygd av forsvarshensikter, ikke ville bryte Japans pasifistkonstitusjon. Også de tidligere japanske statsministerne Yasuhiro Nakasone og Shinzo Abe har sagt at Japan skulle overveie å utvikle atomvåpen.

Japan benytter seg av det regionale sikkerhetsproblemet, satt fram av et Nord Korea med atomvåpen, for å styrke posisjonen sin i regionen som Amerikas maktviser. Det ville ikke være overraskende å se at U.S., til og med vil oppmuntre Japan til å skaffe seg atomanlegg, under forkledning av selvforsvar!

TYSKLAND AV ASIA

Den økende stigningen i nasjonalismen, gir også næring til gjenopprustningen av Japan. I september/oktober 1999 rapporterte *Trumpet*: ”I en anmodning om å gjenopprette noe av dets tidligere røtter, bekreftet den japanske regjeringen overveldende adopsjonen av Japans flagg med stigende sol, og nasjonalsalmen til keiseren, som landets offisielle nasjonalsymboler. Denne bevegelsen er likeså enormt symbolsk som det tyske parlamentets bevegelse tilbake til den gamle Reichstag bygningen i Berlin ...”

Trumpet var ikke den første til å sammenligne Japans stigning med Tysklands. I februar 1963 uttalte *Plain Truth*: Japan gjør, i virkeligheten, akkurat det samme som Tyskland gjør i Fellesmarkedet! Akkurat som Tyskland ... leder Fellesmarkedet i dets

”I DAG HAR JAPAN IKKE NOE MILITÆRVIRKSOMHET. ... MEN VI SKULLE IKKE MISTE DEN KJENS-GJERNINGEN AV SYNE AT JAPAN HAR BLITT SÅ MEKTIG ØKONOMISK, AT DET KUNNE BYGGE OPP EN MILITÆRSTYRKE VELDIG RASKT.”

industrihøykonjunktur, og er den eneste nasjonen som er forutbestemt til å lede en slik veldig samling av mektige land, så strømmer Japan framover for å sikre seg ledelsen i hele Orienten. Japan er den ENESTE asiatiske nasjonen utstyrt til å sørge for den industrielle innsikt og viten og lederskap til å utnytte de nesten ubegrensede ressursene i denne utbredte, utrolige rike delen av verden. Selv om kommunismen vil vanne ut dets ideologi med kapitalisme, er det en ting som er sikkert! Innen kort tid, vil Japan være en industrigigant i Asia som fra en posisjon med stor styrke, vil forhandle med de andre verdensgigantene—De forente stater, Russland og et forent Europa!”

Japan kommer raskt til å bli en makt å frykte. *Plain Truth* april 1968 advarte: ”Til tross for den populære troen, er Japan ikke permanent prisgitt en posisjon for Vesten. Amerika har tåpelig nok fulgt en politikk som antar dette ... Tyskland og Japan kan omvendes til effektive demokratier på mindre enn en generasjon. ... Både Japan og Tyskland er for øyeblikket villige til å finne seg i de så kalte demokratiske regjeringsformene deres—inntil noen alvorlige indre kriser har blitt fremskyndet.

...Japan tolererer sin nåværende form for regjering, så lenge som den er økonomisk hensiktsmessig. Hvis den tid noen gang kommer—og den vil komme—at japanerne ikke vil kunne fores opp med amerikansk hjelp, ville vi bli vitne til en bemerkelsesverdig forandring i dets holdning overfor De forente stater. Vennskapet ville fordufte raskt.”

JAPANS Plass i ALLIANSEN

På tross av den overveldende størrelsen av Kinas befolkning og dets store økonomiske potensial, er det Japan som har den høyeste utviklede økonomien i regionen. Japan har en (nåværende underutnyttet) industrikapasitet som er utviklet til det punktet at det lett kunne matche U.S. og Den europeiske unionen i høyteknologisk våpenutvikling og produksjon. Japan er den eneste nasjonen i Det fjerne Østen, som har en ”blue-water” marine av betydning.

Under Den andre verdenskrig prøvde Japan å utvide imperiet sitt via militær styrke. Etter mer enn seks tiår med avkolonisering, utvikling og vekst i Det fjerne Østen, står Japan nå ovenfor et veldig annerledes og mektigere Kina, og en mye mer industrialisert kollektiv asiatiske sfære. Det må oppfylle målene sine ved å bruke andre metoder enn det de gjorde i 1940åra. Enhver dominans som Japan nå søker i Den østlige hemisfæren, må bli gjort via allianser og traktater.

Selv om Japan har en av verdens største uavhengige økonomi, fortsetter det å bli lammet av mislykkede bestrebelseser med å få skiftende regjeringer til å konfrontere behovet for smertefull økonomisk omstrukturering. Likeså mye som det kan motsette seg å bli forvist til en rolle i følget bak Kina, vet Tokyo at de trenger å arbeide mot denne panasiatiske framtida, hvis de overhodet skal komme i nærheten av den innflytelsen i den østasiatiske sfære, som størrelsen på dets økonomi og industrialistiske tyngde

krever. Det ønsker å skape en handelsblokk som ville vise seg som en drivende styrke innen den globale økonomi.

Ved det samme tegnet, vet Beijing at de trenger Japans teknologiske overlegne dyktighet og marinestyrke, for virkelig å endre den globale maktbalansen. En slik allianse ville ha sett fullstendig umulig ut for bare en kort tid siden. Men vi ser trenden skifter i Asia.

Et viktig skritt mot en øst asiatiske allianse ble oppnådd i 2010, da et frihandelsområde mellom Kina og Organisasjonen for de sør øst asiatiske nasjoner (ASEAN)—Brunei, Kambodsja, Indonesia, Laos, Malaysia, Myanmar, Filipinene, Singapore, Thailand og Vietnam—ble en realitet. Denne økonomiske unionen gir Kina en bydende stemme innen en asiatiske blokk med nærmere 2 milliarder konsumenter, bestående av land med et kombinert brutto domestikk produkt på \$6 milliarder. Organisasjonen er verdens største frihandelszone med hensyn til befolkning.

Japan er tett knyttet til blokken som en dialogpartner—sammen med Kina, Sør Korea og India—til ASEAN, så vel som et medlem av ASEAN pluss tregruppering, som inkluderer Kina, Japan og Sør Korea.

Alt som skulle til er en større regional krise, for å spore japanerne til å handle og tilby i særdeleshet marinestyrken sin som en garant av sikkerheten, for naboene sine. Japan har dette mektige redskapet til å bruke som en avbalansering i forhandlinger om økonomisk samarbeid, fra resten av Asia.

Japanske politikere er allerede klare til å nærme seg tettere til Asia. Japans demokratiske partileder, Yukio Hatoyama, skrev i 2009, like før han ble statsminister: ”Som et resultat av fiaskoen med Irak krigen og den finansielle krisen, har æraen til den U.S. ledede globaliseringen kommet til en ende, og vi beveger oss vekk fra en unipolar verden ledet av U.S. og mot en flerpolet æra.” Han anbefalte at Japan knyttet seg til ”et øst asiatiske fellesskap,” og sa at ”den øst asiatiske regionen, som viser en økende vitalitet i dets økonomiske vekst, og til og med tettere innbyrdes bånd, må bli anerkjent som Japans grunnleggende eksistenssfære.” Han sa til og med at Japan ”ikke skulle spare på noen anstrengelser med å bygge en permanent sikkerhetsstruktur som er avgjørende for å underbygge valuta integrering” (*Voice*, 11te august 2009).

Utsiktene om en fortsatt utvidelse av EU til en kombinert blokk, større og mektigere enn U.S. og Russland, og det som blir oppfattet som en svekkelse av den globale innflytelsen til U.S., driver Kina, Japan og deres asiatiske naboer til å innta posisjonen som den neste store maktblokk. Både Kina og Japan vil inngå forbindelser med asiatiske allianser, med den endelige intensjonen å tvinge U.S. ut av det vestlige Stillehavsområdet. Da vil, slik strategien til EU har vært, asiatiske politisk og økonomisk samarbeid til slutt utvikle seg til en militær og sikkerhetsallianse.

Russland, Kina og Japan nærmer seg tettere til hverandre, akkurat slik herr Armstrong sa at de ville. Nå er et plutselig katastrofalt sjokk alt det vil ta for å sveise sammen unionen.

HVA KOMMER DERETTER?

De viktigste profetiene til *Plain Truth* var om den vidunderlige Morgendagens Verden.

Som dette heftet har vist klart, var Herbert W. Armstrong i stand til å se og erklære mange profetier offentlig fordi han var villig til å underordne seg Bibelens autoritet. Vi har bare framhevet noen av disse som angår viktige begivenheter som nå former vår framtidige eksistens.

En av de tidligste profetiene som han snakket om—muligens den første og så visst den viktigste—har imidlertid bare blitt berørt her. Det er en begivenhet som vil bringe den endelige, FREDLIGE enden på alle profetiene som har blitt snakket om. Det er en profeti som han begynte å lære bort tilbake i 1930-åra: profetien om den snart kommende Guds regjering, i den vidunderlige Morgendagens Verden.

Herr Armstrong bestemte seg først for å kringkaste ”de vidunderlige nyhetene om Morgendagens Verden” i 1933. Senere skrev han: ”Alt jeg hadde i tankene, da programmet *Morgendagens Verden* ble planlagt på slutten av 1933, var å trofast tjene Gud, hvor enn Han ville lede meg” (*Autobiografi av Herbert W. Armstrong*, Bind I).

Om den profetien, skrev han i 1966: ”DU TRENGER IKKE TRO DET! Det vil skje uansett. Det er sikkert—verdens eneste sikre håp. Denne gode forhåndsnyheten om morgendagen, er like så sikker som morgendagens soloppgang. Menneskeheten kan ikke frambringe den—det vil bli gjort for oss. Menneskeheten vil bli tvunget til å bli lykkelige—til å nyte verdensfred—til å se universell velstand og glede fylle Jorda” (*Den Vidunderlige Morgendagens Verden—Hva Den Vil Bli Lik*).

Som man sier: ”Etterpåkløskap er 20/20.” Det er lett å se sannheten ETTER fakta. Den slags visjon er imidlertid av begrenset verdi. Det vi virkelig trenger er evnen til å vite hva som kommer, FØR det skjer. Dette heftet har vist deg hvordan du kan ha en ”20/20” visjon om FRAMTIDA.

Vi har sett tilbake på den profetiske kunnskapen til Herbert W. Armstrong og vist oppfyllelsen som det har skjedd, slik at du—leseren—kan planlegge framtida di.

”Winston Churchill erklærte i kongressen til De forente stater: ’Han må virkelig ha en blind sjel som ikke kan se at en stor hensikt og design blir utarbeidet her nede, og som vi har den ære å være trofaste tjenere for’” skrev herr Armstrong. ”Det er sant, selv om det er nesten totalt uant: Det var en HENSIKT med at menneskeheten ble plassert på denne Jorda! Og Skaperen av menneskene sendte en Instruksjonsbok sammen med det menneskelige produktet av skapelsen sin, for å åpenbare denne hensikten, og guide menneskene til lykkelig og glade å

oppfylle den” (*De Forente Stater og Britannia i Profetiene*).

General Douglas MacArthur snakket sant da han sa: ”Siden tidenes begynnelse har menneskene søkt fred. ... Militærallianser, maktbalanse, forbund av nasjoner, alt feilet i sin tur, og lot veien med krigens smeltedigel tilbake som den eneste veien å gå.. Den fullstendige ødeleggende virkningen av krig fjerner nå dette alternativet. Vi har hatt vår siste sjanse. Hvis vi ikke kan tenke ut noen bedre og rettferdigere system, vil vårt Harmageddon være for døra. Problemet er egentlig teologisk, og involverer en åndelig gjenoppblussing, og forbedring av menneskekarakteren som vil synkronisere med vår nesten uforlignelige utvikling innen vitenskap, kunst, litteratur, og alle materielle og kulturelle utfoldelser i de siste 2000 åra. Det må være av ånd hvis vi vil bli reddet fysisk.”

Alt handler om visjon. Den nederlandske filosofen Erasmus sa: ”I de blindes land, er den enøyde mannen konge.” Han snakket om en visjon—en mann fylt med en visjon i et land fylt med de som nekter å se. I dag er det veldig få som ser verden som en ”kokende gryte” omtrent klar til å koke over! (Jeremia 1:13). Likevel skulle enhver med et ”halvt øye” ha den dømmekraften.

Herr Armstrong advarte om hva som lå like foran dem: ”I denne dårskaper med utdannet uvitenhet, har det i dag blitt fasjonabelt å intellektuelt pirrende å ignorere den store grunnleggende årsaken til alle ting: kjensgjerningen om den hensikten som blir utarbeidet her nedunder, og mesterplanen for dens utarbeidelse; den usynlige, men Høyeste Makt som nå snart vil gripe inn, og endre kursen i historien drastisk—før menneskeheten blåser seg selv ut av eksistens” (sammesteds).

Ja, som herr Armstrong sa, den største profetien bak alt dette er at MENNESKEHETEN IKKE VIL TILINTETGJØRE SEG SELV! Gud er i ferd med å gripe inn for å redde menneskeheten. DET ER DEN GODE NYHETEN! Herbert W. Armstrong så det vel før 1945.

I dag fortsetter Guds *advarende budskap* om kommende begivenheter, så vel som de gode nyhetene om den vidunderlige Morgendagens Verden—arbeidet som startet gjennom herr Armstrong—å bli FORKYNT HØYLYTT som et vitne OVER HELE VERDEN, gjennom dette arbeidet!

Du kan unnsnippe grusomhetene i de neste få åra ved å gi akt på dette vitnet!

Hva vil du velge—blindhet eller visjon? Forhåpentlig vil vi ha visjonen til å se framover—akseptere åpenbaringen og guidingen som blir skaffet til veie i Bibelen, og høste velsignelsene som kommer med den avgjørelsen.

© 2011 Philadelphia Church of God. Ettertrykk forbudt.
Bilder tilhører de respektive eierne og er brukt med tillatelse.

Dette heftet er ikke til salgs. Det er en gratis opplysningstjeneste i offentlighetens interesse. Trykt i De forente stater. Hvis ikke annet er nevnt, er bibelsitatene fra Norsk Bibel A/S, 1988.

FOTO KREDITERINGER

Fotoene er listet ved sidetall i den rekkefølgen de kommer til syne, fra venstre til høyre.

DEL EN Getty Images

2 *Trumpet kart*

8 Axel Schmidt/AFP/Getty Images

10 AP/Wideworld

12 iStockphoto

15 L'osservatore Romano/AFP/Getty Images

16 L'osservatore Romano/AFP/Getty Images

18 Getty Images

19 Jupiter Images

21 *Trumpet kart*

24 Reuters

DEL TO Getty Images

28 Jupiter Images

30 Getty Images, U.S. Army

33 iStockphoto, Dreamstime

35 Getty Images, PhotosToGo, Digital Stock, PhotosToGo, Jupiter Images, *Trumpet* (2)

37 Digital Stock

39 AP/WideWorld

DEL TRE Getty Images

42 Atta Kenare/AFP/Getty Images

43 *Trumpet kart*

46 Atta Kenare/AFP/Getty Images

47 iStockphoto

48 iStockphoto

DEL FIRE Getty Images

50 *Trumpet kart*

52 Getty Images

54 iStockphoto

57 Corbis RF

